

ການເບິ່ງແຍງເດັກ

ອາຫານທີ່ມີສານອາຫານຄົບຖ້ວນ, ມີຄວາມສະອາດ ແລະ ສະພາບສຸກຂະອະນາໄມ ແລະ ຢາວັກຊີນປ້ອງກັນບັນດາພະຍາດທີ່ພົບເລື້ອຍໃຫ້ແກ່ເດັກນັ້ນປຽບເໝືອນສິ່ງທີ່ປ້ອງກັນເດັກຈາກພະຍາດຕິດເຊື້ອຕ່າງໆ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເດັກມີສຸຂະພາບດີ.

ບຸກຄົນໃນຄອບຄົວໂດຍສະເພາະແມ່ແມ່ ແລະ ພະນັກງານສາທາລະນະສຸກສາມາດຮຽນຮູ້ເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບໂພສະນາການໃນບົດທີ່ເວົ້າກ່ຽວກັບອາຫານເພື່ອສຸຂະພາບ, ການຮັກສາຄວາມສະອາດ ແລະ ສຸຂະອະນາໄມຢູ່ໃນບົດທີ່ເວົ້າກ່ຽວກັບນ້ຳ ແລະ ສຸກຂະນາໄມ: ປັດໄຈສໍາຄັນຂອງການມີສຸຂະພາບທີ່ດີ ແລະ ການສັກຢາວັກຊີນ (ກໍາລັງຂຽນຂຶ້ນຢູ່) ເພື່ອປ້ອງກັນການເຈັບເປັນໃນເດັກນ້ອຍ.

ໂດຍສະເພາະເດັກນ້ອຍແລ້ວ, ການປ້ອງກັນເຂົ້າເຈົ້າ ຈາກພະຍາດແມ່ນມີຄຸນຄ່າຫຼາຍກວ່າການປິ່ນປົວພະຍາດ.

ອາຫານທີ່ມີສານອາຫານຄົບຖ້ວນ

ການໃຫ້ສານອາຫານທີ່ພຽງພໍເປັນປັດໄຈໜຶ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ເດັກເຕີບໂຕຢ່າງເໝາະສົມພ້ອມທັງມີສຸຂະພາບທີ່ດີ. ອາຫານເພື່ອສຸຂະພາບນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ທ່ານ ແລະ ລູກຂອງທ່ານນັ້ນສາມາດກິນໄດ້ ເຖິງວ່າທ່ານຈະມີເງິນພຽງເລັກໜ້ອຍກໍຕາມ. ນອກຈາກນີ້ຍັງມີບົດທີ່ອະທິບາຍ ກ່ຽວກັບການປິ່ນປົວເດັກ ແລະ ຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ຂາດສານອາຫານ. ທ່ານສາມາດໃຫ້ອາຫານທີ່ມີຄຸນປະໂຫຍດ ແລະ ດີຕໍ່ລູກຂອງທ່ານໂດຍການອ່ານບົດແນະນຳດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້.

ສໍາລັບເດັກນ້ອຍຫຼັງເກີດ 6 ເດືອນທໍາອິດ

ນ້ຳນົມແມ່ຖືວ່າເປັນສິ່ງທີ່ເດັກຕ້ອງການທີ່ສຸດເພາະນ້ຳນົມແມ່ນັ້ນມີສານອາຫານທີ່ຄົບຖ້ວນ. ທ່ານຄວນໃຫ້ເດັກໄດ້ຮັບນົມແມ່ທຸກໆ 3 ຫາ 4 ຊົ່ວໂມງໃນມື້ໜຶ່ງ, ອາດໃຫ້ໜ້ອຍເທື່ອໃນຕອນກາງຄືນ. ຫ້າມໃຫ້ນ້ຳ, ນ້ຳໝາກໄມ້ ຫຼືອາຫານແຫຼວຈົນກວ່າແຂ້ວເຫຼັ້ມທໍາອິດຂອງເດັກຈະປົ່ງ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ 6 ເດືອນທໍາອິດນັ້ນເອງ. ເພາະການໃຫ້ອາຫານເດັກໃນໄວອາຍຸນີ້ຈະເປັນສາເຫດເຮັດໃຫ້ເດັກຖອກທ້ອງໄດ້.

ອ່ານເພີ່ມໜ້າ 18 ຫາ 23 ໃນບົດເດັກນ້ອຍເກີດໃໝ່ ແລະ ການລ້ຽງລູກດ້ວຍນົມແມ່ ແມ່ນຈະຊ່ວຍໃຫ້ສາມາດຮູ້ໄດ້ວິທີການໃຫ້ນົມລູກທີ່ຖືກຕ້ອງ.

ການເບິ່ງແຍງເດັກທີ່ບໍ່ສະບາຍ

ການເບິ່ງແຍງເດັກທີ່ບໍ່ສະບາຍແມ່ນຄືກັນກັບຜູ້ໃຫຍ່, ທ່ານຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມຮ່ວມມືຈາກເດັກເພື່ອຈະເບິ່ງແຍງເຂົາເຈົ້າໄດ້ຢ່າງມີປະສິດທິພາບ ທ່ານຕ້ອງມີຄວາມຈິງໃຈ, ອົດທົນ, ສຸພາບ ແລະ ໃຈດີ. ບໍ່ໃຫ້ເວົ້າວ່າການສັກຢາແມ່ນຈະບໍ່ເຈັບ, ຫຼືເວົ້າວ່າຢາທີ່ຂົນແມ່ນມີລົດຊາດດີ. ຖ້າຫາກວ່າເດັກເຊື່ອໃຈທ່ານ, ເດັກເອງກໍຈະໃຫ້ຄວາມຮ່ວມມືທີ່ດີໃນການກວດກາຮ່າງກາຍຂອງເຂົາເຈົ້າ, ຢາກຕອບໃນສິ່ງທີ່ທ່ານຖາມ ແລະ ໃຫ້ການຮ່ວມມືໃນການປິ່ນປົວ.

ວິທີການຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ເດັກຮູ້ສຶກວ່າປອດໄພ:

- ກ່ອນທີ່ທ່ານຈະຈັບຕ້ອງຕົວຂອງເດັກນ້ອຍ, ທ່ານຕ້ອງໄດ້ໃຫ້ເວລາສົນທະນາລື້ງເຄີຍກັນກັບເດັກເສຍກ່ອນ, ໃຊ້ເວລາເຫຼົ່ານີ້ຮຽນຮູ້ລັກສະນະທີ່ໄປຂອງເດັກ, ເດັກເບິ່ງຄືມີສຸຂະພາບແຂງແຮງບໍ່? ຫາຍໃຈປົກກະຕິບໍ່? ຜິວໜັງເດັກມີຜືນຫຍັງບໍ່?
- ຖ້າທ່ານກຳລັງຈະກວດເດັກໂດຍໃຊ້ເຄື່ອງຫູຟັງ ຫຼືອັນແທກອຸນຫະພູມເດັກ, ທ່ານກໍຄວນເຮັດໃຫ້ເດັກເບິ່ງກ່ອນວ່າສິ່ງທີ່ທ່ານຈະໃຊ້ກັບເຂົາເຈົ້ານັ້ນເຮັດຈັ່ງໃດ.
- ສິ່ງເສີມໃຫ້ແມ່, ແມ່ເຖົ້າ ຫຼືຜູ້ປົກຄອງເດັກໃຫ້ຈັບເດັກຊ່ວຍ ແລະ ບໍ່ເຮັດໃຫ້ເດັກຢ້ານ. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ ແມ່ນໃຫ້ບອກວິທີເບິ່ງແຍງເດັກໃຫ້ເອື້ອຍລ້ຽງ ຫຼືຄົນທີ່ເບິ່ງແຍງເຂົາເຈົ້າ ໄດ້ຮູ້ວິທີການປິ່ນປົວຂັ້ນພື້ນຖານນຳ.
- ຫາກວ່າເດັກມີອາການເຈັບປວດ, ເອົາຢາແກ້ປວດ paracetamol (acetaminophen) ໃຫ້ເດັກ. ຢານີ້ບໍ່ແມ່ນຢາທີ່ໃຊ້ປິ່ນປົວສາເຫດຕົ້ນຕໍຂອງການເຈັບ. ແຕ່ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວ ເດັກຈະສາມາດກິນດື່ມໄດ້ ແລະ ຈະຫາຍຈາກການເຈັບປວດເມື່ອທ່ານຊ່ວຍຫຼຸດຜ່ອນອາການເຈັບປວດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ. ໃຫ້ອ່ານເພີ່ມໜ້າ 39 ກ່ຽວກັບປະລິມານຢາທີ່ໃຊ້.
- ການປິ່ນປົວທີ່ເຮັດໃຫ້ເດັກມີອາການເຈັບ (ສັກຢາ ຫຼືທັດຖະການທາງການແພດອື່ນໆ) ຫຼືຢາທີ່ເດັກກິນຢາກຄວນໃຫ້ໃນຕອນທ້າຍຂອງການຢັ້ງມຄົນເຈັບ.

ຄວາມຮັກແມ່ນຢາທີ່ດີທີ່ສຸດສຳລັບເດັກນ້ອຍ.

ສຳລັບເດັກອາຍຸ 6 ຫາ 12 ເດືອນ (1 ປີ)

ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວເດັກໃນໄວອາຍຸນີ້ຈະເລີ່ມມີພາວະຂາດສານອາຫານໄດ້ງ່າຍ. ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເດັກມີສຸຂະພາບດີ, ຄວນສືບຕໍ່ລ້ຽງລູກດ້ວຍນົມແມ່ ແລະ ເລີ່ມໃຫ້ອາຫານເດັກຫຼາຍໆຄັ້ງໃນມື້ໜຶ່ງ. ເລີ່ມໃຫ້ອາຫານເດັກໜຶ່ງ ຫຼືສອງເຄື່ອງເຊັ່ນ: ພວກຕົ້ມເຂົ້າປຸງກ ຫຼືອາຫານທີ່ເປັນອາຫານຫຼັກທ່ານກິນໃນທຸກວັນທີ່ມີສ່ວນປະສົມຂອງນ້ຳມັນເລັກໜ້ອຍ ຫຼືໄຂມັນ.

ອາຫານທີ່ຄົບໝວດໝູ່ປະກອບມີດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- ໃຫ້ອາຫານທີ່ມີສ່ວນປະກອບຂອງໂປຼຕິນໜຶ່ງເທື່ອຕໍ່ມື້ ຫຼືຫຼາຍກວ່ານັ້ນເຊັ່ນ: ຜະລິດຕະພັນຂອງຖົ່ວ (ເຕົ້າຮູ້ກ່ອນ ຫຼືນ້ຳເປັນຕົ້ນ), ໄຂ, ຜະລິດຕະພັນກ່ຽວກັບນົມ, ຊີ້ນປາທີ່ສຸກແລ້ວເປັນຕົ້ນ.
- ຜັກ: ຕົ້ມໝາກອຶ ຫຼືຕະກູນໝາກນ້ຳເຕົ້າຕ່າງໆ, ພວກຜັກສີຂຽວ, ແຄຣໂອດ, ໝາກເລັ່ນ ຫຼືໝາກກຽງ, ພຶດຈຳພວກສີສົ້ມ ຫຼືສີຂຽວທີ່ທ່ານສາມາດຫາໄດ້ໃນບ້ານຂອງທ່ານເປັນຕົ້ນ.
- ໝາກໄມ້: ໝາກມ່ວງ, ໝາກຮຸ່ງ, ໝາກເບລີ, ຫຼືໝາກກ້ວຍເປັນຕົ້ນ.

ຫຼັງຈາກອາຍຸ 1 ປີ

ຄວນສືບຕໍ່ລ້ຽງເດັກດ້ວຍນົມແມ່ຈົນກວ່າເດັກໄດ້ 2 ປີ ຫຼືຫຼາຍກວ່ານັ້ນ.

ໃຫ້ສານອາຫານໃຫ້ພຽງພໍມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍຄົບຫມວດໝູ່ຄືກັນກັບຜູ້ໃຫຍ່ເຊັ່ນວ່າ: ອາຫານທີ່ມີທາດແປ້ງ, ໂປຼຕິນ ແລະ ພວກຜັກ-ໝາກໄມ້ຕ່າງໆ. ເດັກຄວນໄດ້ຮັບອາຫານ 4 ຄາບຕໍ່ມື້ ຫຼືຫຼາຍກວ່ານັ້ນກໍໄດ້. ເດັກຕ້ອງໄດ້ຮັບອາຫານຫຼາຍຂຶ້ນຖ້າຫາກວ່າເດັກໄດ້ເຊົານົມແມ່ແລ້ວ.

ເດັກຜູ້ຍິງກໍຕ້ອງໄດ້ຮັບສານອາຫານເທົ່າກັນກັບເດັກຜູ້ຊາຍ. ບໍ່ວ່າເດັກຜູ້ຍິງ ຫຼືຜູ້ຊາຍຫາກໄດ້ຮັບສານອາຫານພຽງພໍເດັກກໍຈະແຂງແຮງ ແລະ ມີສຸຂະພາບດີ. ນອກນີ້ອາຫານຍັງຊ່ວຍໃຫ້ເດັກມີພັດທະນາການຂອງສະໝອງທີ່ດີອີກດ້ວຍ, ດັ່ງນັ້ນ ເດັກຈະສາມາດນຶກຄິດ, ຮຽນຮູ້ ແລະ ຫຼິ້ນນຳໝູ່ຄູ່ໄດ້ດີ.

ເດັກນ້ອຍຄວນຄ້າຍຄືກັນກັບໄກ່: ມັກກິນຕະຫຼອດເວລາ

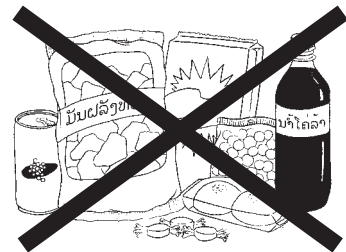

ຂວດນົມ

ຂວດນົມ ຫຼືກະຈຸນົມທີ່ເປັນຢາງໃຫ້ເດັກດູດນັ້ນແມ່ນບໍ່ປອດໄພສໍາລັບເດັກຍ້ອນວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນທຳຄວາມສະອາດຍາກ. ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເປັນພາຫະຂອງເຊື້ອທີ່ເຮັດໃຫ້ເກີດການຖອກທ້ອງ. ຫາກທ່ານຕ້ອງການປ້ອນນົມເດັກນ້ອຍໃນຂະນະທີ່ແມ່ຂອງເຂົາເຈົ້າອອກໄປວຽກງານອກ, ໃຫ້ເອົານ້ຳນົມແມ່ທີ່ໄດ້ກຽມໄວ້ນັ້ນປ້ອນດ້ວຍບ່ວງ ຫຼືຈອກທີ່ສະອາດ. ເດັກທີ່ໃຫຍ່ແດ່ແລ້ວບໍ່ຄວນໃຊ້ຂວດນົມ. ການເອົານ້ຳຫມາກໄມ້, ອາຫານແຫຼວ, ຫຼືນົມໃສ່ໃນຂວດໃຫ້ເດັກທີ່ເລີ່ມມີແຂ້ວແລ້ວນັ້ນ, ນ້ຳຕານທີ່ຖືກສະສົມໄວ້ໃນນັ້ນເປັນສາເຫດເຮັດໃຫ້ເກີດແຂ້ວແມງໃນເດັກໄດ້. ເດັກສາມາດຮຽນຮູ້ການດື່ມນ້ຳດ້ວຍຈອກໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ.

ອາຫານທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດ

ເຂົ້າໜົມເຄັກ, ເຂົ້າໜົມອົມ, ມັນແຜ່ນທອດ ແລະ ອາຫານອື່ນໆທີ່ເປັນອາຫານແຂ້ງ ຫຼືເຮັດສໍາເລັດຮູບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເຮົາເອີ້ນວ່າ “ອາຫານທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດ”. ອາຫານຈຳພວກນີ້ມີສ່ວນປະກອບຂອງນ້ຳຕານ, ເກືອ, ໄຂມັນ ແລະ ສານເຄມີຕ່າງໆເຊິ່ງບໍ່ຖືກຕາມຫຼັກໄພສະນາການ. ການບໍລິໂພກອາຫານເຫຼົ່ານີ້ຫຼາຍເຮັດໃຫ້ເກີດແຂ້ວຜູ້ພັງ ແລະ ຍັງກໍໃຫ້ເກີດຄວາມດັນເລືອດສູງ, ເບົາຫວານ ແລະ ຫຼາຍໆບັນຫາທີ່ອັນຕະລາຍຕໍ່ສຸຂະພາບກໍຈະຕາມມາອີກດ້ວຍ.

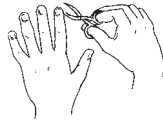
ຫາກວ່າອາຫານຈຳພວກນີ້ມີຂາຍໂດຍທົ່ວໄປ ເດັກນ້ອຍເອງກໍຈະຖາມກິນຂອງເຫຼົ່ານີ້ເພາະວ່າມັນມີລົດຊາດດີ. ສໍາລັບພໍ່ແມ່ ແລະ ພະນັກງານສາທາລະນະສຸກແລ້ວ ມັນເປັນໜ້າທີ່ຂອງພວກທ່ານທີ່ຈະຊ່ວຍບໍ່ໃຫ້ເດັກລັງເຄີຍກັບການບໍລິໂພກອາຫານເຫຼົ່ານີ້. ເມື່ອເດັກບອກວ່າເຂົາເຈົ້າຫິວ ເຮົາຄວນເອົາພວກໝາກໄມ້ລົດ, ໝາກຖົ່ວ, ໂປເກັດ, ອາຫານເຂົ້າທີ່ເຮັດຈາກເຂົ້າໂອດໃສ່ນ້ຳ ຫຼືນົມ ຫຼືອາຫານທີ່ມີຄຸນຄ່າອື່ນໆໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຍິງດີກວ່າ ແລະ ບໍ່ມີນ້ຳຕານອີກດ້ວຍ. ສອນໃຫ້ເດັກ ຮູ້ຈັກວ່າການກິນອາຫານທີ່ມີສານອາຫານຄົບຫມວດໝູ່ກໍມີລົດຊາດທີ່ດີຄືກັນ. ການກິນອາຫານທີ່ມີປະໂຫຍດຕໍ່ຮ່າງກາຍຈະຊ່ວຍໃຫ້ເດັກເຕີບໃຫຍ່ ແລະ ມີພັດທະນາການທີ່ດີ.

ເດັກເຕີບໃຫຍ່ ແລະ ແຂງແຮງໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອເຂົາໄດ້ຮັບສານອາຫານທີ່ດີ, ບໍ່ແມ່ນການກິນອາຫານທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດ.

ຄວາມສະອາດ ແລະ ການມີສຸຂະອະນາໄມ

ໃຫ້ເດັກລ້າງມືກ່ອນກິນເຂົ້າຫູກຸງຄັ້ງ ແລະ ຮູ້ການລ້າງມືເປັນປະຈຳໃນແຕ່ລະມື້.
ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວພະຍາດຖອກທ້ອງ, ໄຂ້ຫວັດທຳມະດາ, ໄຂ້ຫວັດໃຫຍ່
ແລະ ການເຈັບເປັນອື່ນໆແມ່ນເກີດຈາກເຊື້ອພະຍາດທີ່
ຖືກນຳສົ່ງຈາກມືຂອງເດັກເຂົ້າຫາປາກ (ໂດຍສ່ວນຫຼາຍເດັກມັກອົມມື
ຫຼືດູດນົ້ວເປັນຕົ້ນ). ການລ້າງມືຈຶ່ງເປັນວິທີທີ່ສ່ວນປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ເຊື້ອພະຍາດທີ່
ສະສົມຢູ່ມືເຂົ້າຫາປາກເຊິ່ງເປັນສາເຫດຂອງພະຍາດຕ່າງໆ. ການລ້າງມື
ເປັນປະຈຳຈະຊ່ວຍໃຫ້ເດັກມີສຸຂະພາບດີ.

ອາບນ້ຳໃຫ້ເດັກເປັນປະຈຳທຸກໆມື້. ຕັດເລັບ
ມືເລັບຕີນໃຫ້ສັ້ນຢູ່ສະເໝີເພື່ອປ້ອງກັນເຊື້ອພະຍາ
ດຕ່າງໆທີ່ໄປຢູ່ຕາມຊອກຂອງເລັບມືເລັບຕີນ.
ຊັກເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ ແລະ ບ່ອນນອນຢູ່ສະເໝີ.

ເພື່ອຄວາມປອດໄພຂອງຕົວທ່ານ ແລະ ລູກຫຼານຂອງທ່ານ. ຄວນລ້າງທຳຄວນສະອາດ ຫ້ອງນ້ຳ,
ຫ້ອງສ້ວມທຸກໆມື້. ຖ້າຫາກບໍ່ອະນາໄມ, ອາຈົມ ແລະ ເຊື້ອພະຍາດທີ່ພາໃຫ້ຖອກທ້ອງກໍຈະກະຈາຍໄປທົ່ວຕາ
ມບ່ອນຕ່າງໆ. ຄວນໃຫ້ມີການສ້າງຫ້ອງນ້ຳຂອງຄອບຄົວ, ຫຼືເພື່ອນບ້ານໃກ້ຄຽງ ແລະ ຂອງຊຸມຊົນ ທ່ານກໍຈະສ
າມາດປ້ອງກັນການຖອກທ້ອງໄດ້.

ໃນບົດທີ່ເວົ້າກ່ຽວກັບ ນ້ຳ ແລະ ສຸຂະອະນາໄມ : ປັດໄຈສຳຄັນຂອງການມີສຸຂະພາບທີ່ດີແມ່ນ
ປະກອບມີລາຍລະອຽດຕ່າງໆທີ່ເວົ້າກ່ຽວກັບແນະນຳເພື່ອປັບປຸງເລື່ອງສຸຂະອະນາໄມຕ່າງໆ ແລະ
ການປ້ອງກັນພະຍາດຖອກທ້ອງໃນເດັກ.

ການໃຫ້ຢາປ້ອງກັນພະຍາດ (ວັກຊີນ) ແລະ ຢາ

ການໃຫ້ວັກຊີນໃນເດັກແມ່ນປ້ອງກັນການເກີດຫຼາຍພະຍາດທີ່ຮຸນແຮງໃນເດັກໄດ້,
ເປັນຕົ້ນວ່າໄຂ້ໝາກແດງນ້ອຍ, ບາດທະຍັກ, ໂປລິໂອ ແລະ ວັນນະໂລກ. ການໃຫ້ວັກຊີນຈຶ່ງເປັນທາງເລືອກທີ່
ດີທີ່ສຸດ, ລາຄາບໍ່ແພງ ແລະ ໄດ້ຜົນດີກວ່າທີ່ຈະພະຍາຍາມປິ່ນປົວເດັກເຈັບ ຫຼືກຳລັງຈະຕາຍ. ການທີ່ໃຫ້ວັກຊີນ
ແກ່ເດັກເປັນວິທີໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດທີ່ຊ່ວຍ ໃຫ້ເດັກມີສຸຂະພາບດີສະເໝີ.

ເບິ່ງບົດວັກຊີນ (ກຳລັງຂຽນຂຶ້ນຢູ່) ສຳລັບວັກຊີນທີ່ແນະນຳໃຫ້ໃຊ້ ແລະ ຕາຕະລາງເວລາການໃຫ້ວັກຊີນທີ່ເ
ໝາະສົມ.

ໃຫ້ແນ່ໃຈແລ້ວວ່າລູກຂອງທ່ານໄດ້ຮັບຢາວັກຊີນທີ່ ເຂົາເຈົ້າຄວນໄດ້ຮັບທັງໝົດ.

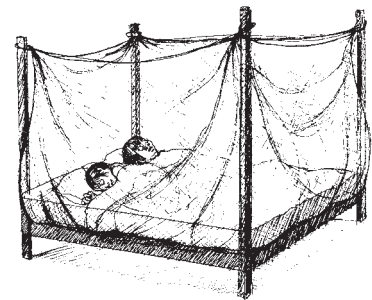
ວິທີການຕ່າງໆທີ່ປົກປ້ອງສຸຂະພາບຂອງເດັກ

- ຮັກສາແຂ້ວເດັກໂດຍການຫຼຸດແຂ້ວໃຫ້ເຂົ້າເຈົ້າ, ບໍ່ຄວນໃຫ້ເຂົ້າໜົມອົມ, ຂອງຫວານ, ເຄື່ອງດື່ມທີ່ມີລົດຊາດຫວານແກ່ເດັກຫຼາຍເກີນໄປ. ໃຫ້ອ່ານເພີ່ມໃນບົດທີ່ເວົ້າກ່ຽວກັບອາຫານທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດ.

- ນົມແມ່. ເມື່ອທ່ານເອົາອາຫານ ແລະ ເຄື່ອງດື່ມໃຫ້ເດັກ. ໃຫ້ໃຊ້ບ່ວງ ຫຼື ຖ້ວຍທີ່ສະອາດ, ບໍ່ຄວນເອົາຂວດນົມ ແລະ ຫົວນົມປອມໃຫ້ເດັກເພາະມັນເປັນສິ່ງທີ່ທຳຄວາມສະອາດໄດ້ຍາກ.

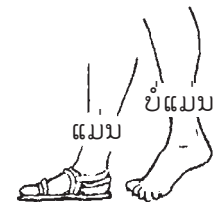
- ບໍ່ຄວນໃຫ້ເດັກທີ່ບໍ່ສະບາຍ ຫຼື ມີບາດແຜ, ຕາອັກເສບຕິດເຊື້ອ, ເປັນພະຍາດຂີ້ຫິດ, ມີເຫົາ ຫຼື ເປັນພະຍາດຂີ້ກາກນອນໄກ້ ຫຼື ໃຊ້ຕຸງງານອນຮ່ວມກັບ ເດັກຄົນອື່ນໆ ຫຼື ແມ່ແຕ່ການໃຊ້ເຄື່ອງ ຫຼື ຜ້າເຊັດໜ້າຮ່ວມກັນກໍບໍ່ໄດ້. ຄວນເອົາເດັກໄປປິ່ນປົວໃຫ້ໄວເພື່ອປ້ອງກັນ ບໍ່ໃຫ້ໄປຕິດຕໍ່ພະຍາດໃສ່ເດັກນ້ອຍຄົນອື່ນ.

- ຄວນໃຊ້ມຸງງານເພື່ອປ້ອງກັນຍຸງ. ຄວນກຳຈັດແຫຼ່ງເພາະພັນຂອງຍຸງເຊັ່ນ: ບ່ອນທີ່ມີນ້ຳຂັງ, ແອ່ງນ້ຳຕ່າງໆ. ປະຕູ ແລະ ປ່ອງຢູ່ຄວນມີຕາໜ່າງໄວ້ປ້ອງກັນຍຸງເຂົ້າໃນເຮືອນ.

- ການລ້ຽງໝູ, ໝາ, ໄກ່ ແລະ ສັດອື່ນໆ ຄວນລ້ຽງໃຫ້ໄກຈາກເຮືອນຊານບ່ອນອາໄສ, ເພື່ອຫຼີກເວັ້ນເຊື້ອພະຍາດ ທີ່ສາມາດຕິດມາໄດ້ນຳສັດເຂົ້າສູ່ເຮືອນທີ່ເຮົາອາໄສ.

- ຄວນໃຫ້ເດັກໃສ່ເກີບຫຸກຄັ້ງທີ່ອອກຈາກເຮືອນ, ບໍ່ຄວນໃຫ້ເຂົ້າຍ່າງຕີນເປົ່າເພາະອາດເຮັດໃຫ້ແມ່ພະຍາດປາກຂໍຊິເຂົ້າໄປໃນຕີນຂອງເຂົາໄດ້.

- ໃຫ້ຢາຂ້າແມ່ທ້ອງແກ່ເດັກທີ່ອາຍຸ 1 ປີຂຶ້ນໄປ, ໃຫ້ອັລເບັນດາໂຊນ (albendazole) ຫຼື ມີເບັນດາໂຊນ (mebendazole) ທຸກໆ 3 ຫາ 6 ເດືອນ. ໃຫ້ອ່ານເບິ່ງໜ້າ 50 ຫາ 52 ໃນການນຳໃຊ້ ແລະ ປະລິມານຂອງຢາ.

ບັນຫາສຸຂະພາບຂອງເດັກ

ບາງຄັ້ງເຖິງວ່າເຮົາຈະມີຄວາມພະຍາຍາມທີ່ດີທີ່ສຸດໃນການປ້ອງກັນເດັກຈາກການເຈັບເປັນ ແຕ່ເດັກກະຍັງເຈັບເປັນ. ການເຈັບເປັນໃນເດັກກໍສາມາດກາຍຮຸນແຮງໄດ້ຢ່າງໄວວາ. ສິ່ງທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດຄືການສັງເກດອາການເບື້ອງຕົ້ນຂອງການເຈັບເປັນແລະ ໃຫ້ເຂົາໄດ້ຮັບການຮັກສາທັນທີທັນໃດ.

ອາການທີ່ອັນຕະລາຍ

ຫາກເດັກມີອາການໜຶ່ງໃນອາການຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນຕ້ອງການປິ່ນປົວທັນການ ແລະ ຕິດຕາມຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ເດັກຄວນໄດ້ຮັບການເບິ່ງແຍງທີ່ດີ. ຖ້າຫາກວ່າເດັກມີອາການຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງໃນອາການດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ ຫຼືມີອາການທີ່ຮຸນແຮງກວ່ານີ້, ເດັກຈະຢູ່ໃນພາວະທີ່ອັນຕະລາຍເຊັ່ນ:

- ອາການຂາດນ້ຳ. ຍຸ່ງວໜ້ອຍ, ສືບແຫ້ງ, ຂະໜ່ອມລຸບ ອາການເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນອາການ ຂາດນ້ຳ - ເຊິ່ງສາມາດເປັນບັນຫາເຖິງຂັ້ນເສຍຊີວິດໄດ້. ສໍາຫຼັບການແກ້ໄຂບັນຫາດັ່ງກ່າວໃຫ້ອ່ານເພີ່ມດັ່ງລຸ່ມນີ້.
- ການຊັກ. ອາດເປັນໃນທັນທີທັນໃດ, ມີການໝົດສະຕິໃນໄລຍະໃດໜຶ່ງສົມທົບການຊັກກະຕຸກ, ສ່ວນໃຫຍ່ ແມ່ນເປັນໃນເວລາທີ່ມີໄຂ້ສູງ. ໃຫ້ເບິ່ງໃນໜ້າ 12.
- ບໍ່ກະຕືລືລົ້ນ ຫຼືບໍ່ມີຊີວິດຊີວາ. ອ່ອນເພຍ, ເມື່ອເປັນລັກສະນະບໍ່ຄືປົກກະຕິທີ່ຜ່ານມາ. ບໍ່ຢາກອາຫານ ແລະ ມັກຫຼົງໜ້າຫຼົງຫຼັງ ໂດຍສະເພາະແມ່ນການໄຕ່ຕອງ. ທຸກໆການເຈັບເປັນສາມາດເຮັດໃຫ້ເກີດບັນຫາເຫຼົ່ານີ້ໄດ້.
- ອາການຫາຍໃຈຍາກ ຫຼືຫາຍໃຈໄວກວ່າປົກກະຕິ. ອາການເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນອາການຂອງພະຍາດປອດອັກເສບທີ່ເປັນສາເຫດການຕາຍໃນເດັກນ້ອຍໄດ້. ເບິ່ງໃນໜ້າ 14.

ອາການຂາດນ້ຳ

ອາການຂາດນ້ຳແມ່ນການມີນ້ຳບໍ່ພຽງພໍໃນຮ່າງກາຍ. ເດັກສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ເສຍຊີວິດຈາກການຖອກທ້ອງແມ່ນເກີດຈາກການ ຂາດນ້ຳ. ການປິ່ນປົວກໍ່ງ່າຍດາຍໂດຍການໃຫ້ດື່ມນ້ຳທົດແທນນ້ຳທີ່ສູນເສຍໄປ. ນີ້ແມ່ນການທົດແທນເກືອແຮ່ທີ່ສູນເສຍໄປທີ່ໄດ້ຊຸມອະທິບາຍໄວ້ໃນໜ້າ 22 ຫາ 24 ໃນບົດທີ່ເວົ້າກ່ຽວກັບເຈັບທ້ອງ, ຖອກທ້ອງ ແລະ ແມ່ທ້ອງ. ໃຫ້ອ່ານບົດເຫຼົ່ານັ້ນເພື່ອຮຽນຮູ້ວິທີປິ່ນປົວອາການຂາດນ້ຳຈາກຖອກທ້ອງ, ຮາກ, ຫຼືສູນເສຍເຫຼືອຈາກການອອກແຮງງານໃນບ່ອນທີ່ອາກາດຮອນ. ເພາະການຂາດນ້ຳຈາກການຖອກທ້ອງແມ່ນອັນຕະລາຍທີ່ສຸດສໍາລັບເດັກ, ໃຫ້ເບິ່ງອາການ ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ເປັນຕົ້ນ:

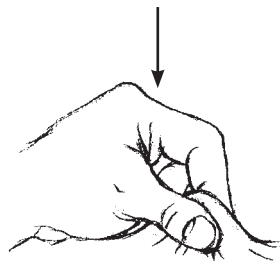
ອາການ

- ອາການຖອກທ້ອງເຖິງວ່າຈະບໍ່ມີອາການຂາດນ້ຳກໍຕາມ.
- ຫິວນ້ຳ (ແຕ່ເດັກມັກຈະບໍ່ບອກວ່າເຂົາຫິວນ້ຳກໍຕາມ).
- ສືບ ແລະ ລົ້ນແຫ້ງ (ເມື່ອທ່ານເອົາມືຈັບເຂົ້າໄປໃນຜິ້ງປາກຂອງເດັກ, ມັນຈະຮູ້ສຶກວ່າແຫ້ງ).
- ຍຸ່ງວໜ້ອຍລົງ ແລະ ຍຸ່ງວມີສີເຂັ້ມຂຶ້ນຄວນໃຫ້ການປິ່ນປົວທີ່ຖືກຕ້ອງກ່ອນທີ່ອາການຈະຮຸນແຮງໄປກວ່ານັ້ນ.

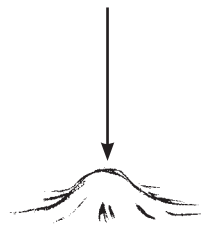
ອາການທີ່ບົ່ງບອກວ່າການຂາດນ້ຳກຳລັງຈະຢູ່ໃນພາວະຮຸນແຮງ

- ຄວາມເຊື່ອງຊຶມ: ອິດເມື່ອຍ, ບໍ່ມີແຮງ
- ຫົວໃຈໄວຂຶ້ນ
- ຫາຍໃຈເລິກSunken, tearless eyes
- ຕາໂກນເຂົ້າ, ຕາແຫ້ງ ຫຼື ໄຫ້ບໍ່ມີນ້ຳຕາ
- ເບິ່ງຜິວໜັງມາຍຊ້າ ເມື່ອເຮົາຈັບຜິວເດັກດຶງຂຶ້ນ

ໃຫ້ຈັບຜິວໜັງຢູ່ບໍລິເວນໜ້າທ້ອງຂຶ້ນ
ດັ່ງທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນໃນຮູບ

ຖ້າຫາກຜິວໜັງຍັງບໍ່ມາຍ
ໂຕເປັນດັ່ງປົກກະຕິ, ນັ້ນ
ໝາຍວ່າເດັກອາດມີອາການຂາດນ້ຳ.

ຫາກມີອາການຂາດນ້ຳທີ່ຮຸນແຮງແບບນີ້, ເດັກຈະຢູ່ໃນພາວະທີ່ອັນຕະລາຍ. ຄວນໃຫ້ການປິ່ນປົວທັນທີເພື່ອຮັກສາຊີວິດຂອງເດັກ.

ການປິ່ນປົວ ແລະ ການປ້ອງກັນ

ສຳຫຼັບການປິ່ນປົວອາການຂາດນ້ຳແມ່ນບໍ່ໄດ້ຫຍັງຍາກ, ພຽງໃຫ້ນ້ຳດື່ມເກືອແຮ່ໃຫ້ເດັກດື່ມ.
ໃຫ້ອ່ານວິທີການປຸງແຕ່ງ ນ້ຳເກືອແຮ່ຢູ່ໜ້າ 22 ໃນບົດທີ່ເວົ້າກ່ຽວກັບການເຈັບທ້ອງ, ຖອກທ້ອງ, ແລະ ແມ່ທ້ອງ. ຖ້າຫາກໃຫ້ເດັກດື່ມນ້ຳແລ້ວ ແຕ່ອາການຍັງບໍ່ດີຂຶ້ນຢ່າງໄວວາ, ໃຫ້ຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກແພດໝໍ.

ນົມແມ່

ຖ້າວ່າທ່ານຍັງໃຫ້ນົມລູກຂອງທ່ານທີ່ຍັງມີອາການຂາດນ້ຳ, ໃຫ້ສືບຕໍ່ໃຫ້ນົມລູກຂອງທ່ານ ແລະ ພ້ອມກັນນັ້ນກໍໃຫ້ນ້ຳດື່ມເກືອແຮ່ໄປພ້ອມໆກັນ. ໃຫ້ເດັກດື່ມນົມແມ່ ເລື້ອຍໆຢ່າງໜ້ອຍທຸກໆ 2 ຊົ່ວໂມງ. ໃຫ້ເດັກໄດ້ຮັບນົມແມ່ໄດ້ເທົ່າທີ່ເຂົາຕ້ອງການ.

ຖອກທ້ອງ

ອາຈົມແຫຼວ, ຖ່າຍເປັນນ້ຳ ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເຮົາເອີ້ນວ່າຖອກທ້ອງ. ມີຫຼາຍສາເຫດທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເດັກຖອກທ້ອງໄດ້, ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວແມ່ນເຊື້ອພະຍາດທີ່ມີໂດຍກະຈາຍຈາກການສຸຂະອະນາໄມທີ່ບໍ່ດີ ແລະ ອາດເປັນຍ້ອນການໄດ້ຮັບສານອາຫານບໍ່ພຽງພໍ. ການຖອກທ້ອງສ່ວນໃຫຍ່ຈະຫາຍດີເອງໄດ້ໂດຍບໍ່ອາໄສຢາ. ແຕ່ກໍມີການປິ່ນປົວທີ່ສຳຄັນສຳລັບຄົນທີ່ຖອກທ້ອງ ແລະ ນັ້ນກໍຄືການໃຫ້ຄົນເຈັບດື່ມນ້ຳທົດແທນນ້ຳທີ່ສູນເສຍໄປໃນຊ່ວງທີ່ຖອກທ້ອງ. ຫາກບໍ່ດື່ມນ້ຳຫຍັງເລີຍເດັກທີ່ຖອກທ້ອງຈະຂາດນ້ຳ ແລະ ອາດເສຍຊີວິດໄດ້.

ເພື່ອຮັກສາຊີວິດເດັກ, ໃຫ້ເດັກດື່ມນ້ຳເພື່ອທົດແທນນ້ຳທີ່ເຂົາໄດ້ສູນເສຍໄປ.

ປຶ້ມຮ່າງໂກແພດເຫຼັ້ມໃໝ່: ບົດກ່ຽວກັບຮອບປະຈຳເດືອນຂອງແມ່ຍິງ
ການເບິ່ງແຍງເດັກ

ທ່ານມີຄວາມຄິດບໍ່ວ່າທາກໃຫ້ນ້ຳແກ່ເດັກທີ່ຖອກທ້ອງດີແລ້ວຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາຖອກທ້ອງຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າບໍ່? ມັນກໍ່ບໍ່ແປກທີ່ທ່ານຈະຄິດເຊັ່ນນັ້ນເພາະທ່ານເຫັນວ່າເດັກທີ່ຖອກທ້ອງຖ່າຍແຫຼວຄືກັນກັບນ້ຳ. ແຕ່ນ້ຳບໍ່ແມ່ນສາເຫດໃຫ້ເກີດຖອກທ້ອງ.

ການບໍ່ໃຫ້ເດັກດື່ມນ້ຳບໍ່ໄດ້
ຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ອາການຖອກ
ທ້ອງດີຂຶ້ນ. ແຕ່ເຮັດໃຫ້ເດັກ
ຕິກຢູ່ໃນພາວະທີ່ອັນຕະລາຍ.

ການດື່ມນ້ຳເຮັດໃຫ້ດີ
ຂຶ້ນເມື່ອມີອາການຖອກທ້ອງ.

ຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບການຖອກທ້ອງສາມາດອ່ານເພີ່ມໄດ້ຢູ່ໜ້າ 25 ກ່ຽວກັບການເຈັບທ້ອງ, ຖອກທ້ອງແລະ ແມ່ທ້ອງ. ຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບການປິ່ນປົວຕໍ່ໄປນີ້ ແມ່ນເນັ້ນສະເພາະເດັກ.

ການປິ່ນປົວ

1. **ໃຫ້ເຄື່ອງດື່ມທົດແທນເກືອແຮ່.** ສຳລັບເດັກທີ່ມີອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 2 ປີລົງມາ, ໃຫ້ນ້ຳ $\frac{1}{4}$ ຈອກຫຼັງຈາກ ເດັກຖ່າຍເປັນນ້ຳທຸກຄັ້ງ. ສ່ວນເດັກທີ່ໃຫຍ່ກວ່າ 2 ປີ ຂຶ້ນໄປຫຼືຫຼາຍກວ່ານັ້ນ, ໃຫ້ນ້ຳ $\frac{1}{2}$ ຫາ 1 ຈອກຫຼັງຈາກຖ່າຍເປັນນ້ຳທຸກຄັ້ງຄືກັນ. ເຄື່ອງດື່ມເກືອແຮ່ທີ່ຕ້ອງໃຫ້ນີ້ແມ່ນນ້ຳຕົ້ມສຸກດີປະສົມເກືອ ແລະ ນ້ຳຕານ ຫຼື ພວກອາຫານພືດທັນຍາຫານທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສຸກແລ້ວ ເລັກນ້ອຍ. ບາງຄົນກໍ່ຕົ້ມນ້ຳໝາກນາວໃສ່ເລັກນ້ອຍເພື່ອໃຫ້ມີລົດຊາດ. ສຳລັບສ່ວນປະສົມແມ່ນໃຫ້ອ່ານເພີ່ມຢູ່ໜ້າ 22 ກ່ຽວກັບການເຈັບທ້ອງ, ຖອກທ້ອງ ແລະ ແມ່ທ້ອງ.

2. **ການໃຫ້ອາຫານ.** ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວເດັກບໍ່ຄ່ອຍຈະບອກວ່າເຂົາຫິວເຂົ້າ, ແຕ່ທາກເດັກບໍ່ໄດ້ຮັບອາຫານ, ເຂົາກໍ່ຈະອິດເມື່ອຍ ແລະ ບໍ່ສະບາຍຫຼາຍຂຶ້ນ. ໃຫ້ມີຄວາມອົດທົນເມື່ອທ່ານຕ້ອງເບິ່ງແຍງເດັກທີ່ບໍ່ສະບາຍ, ໃຫ້ປ່ອນເຂົ້າໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຫຼາຍໆບ່ວງ ຢ່າງໜ້ອຍ 6 ຄັ້ງຕໍ່ມື້ ຫຼືຫຼາຍກວ່ານັ້ນ. ໃຫ້ເພີ່ມຂຶ້ນອີກທາກເດັກມີອາການດີຂຶ້ນ. ໃຫ້ອາຫານທີ່ມີຄຸນຄ່າສານອາຫານສູງແກ່ເຂົາເຈົ້າເຊັ່ນວ່າ ພວກຖົ່ວດິນ, ໄຂ່, ປາແຫ້ງ, ນົມສົ້ມ, ໝາກອາໂວກາໂດ, ຫຼືໝາກກ້ວຍເປັນຕົ້ນ. ຖ້າໃນເວລານັ້ນທ່ານທາກຫາສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ໄດ້, ກໍ່ໃຫ້ທານ້ຳມັນພືດ ປະສົມໃສ່ກັບເຂົ້າຫຼືພືດທັນຍາຫານກໍ່ໄດ້.

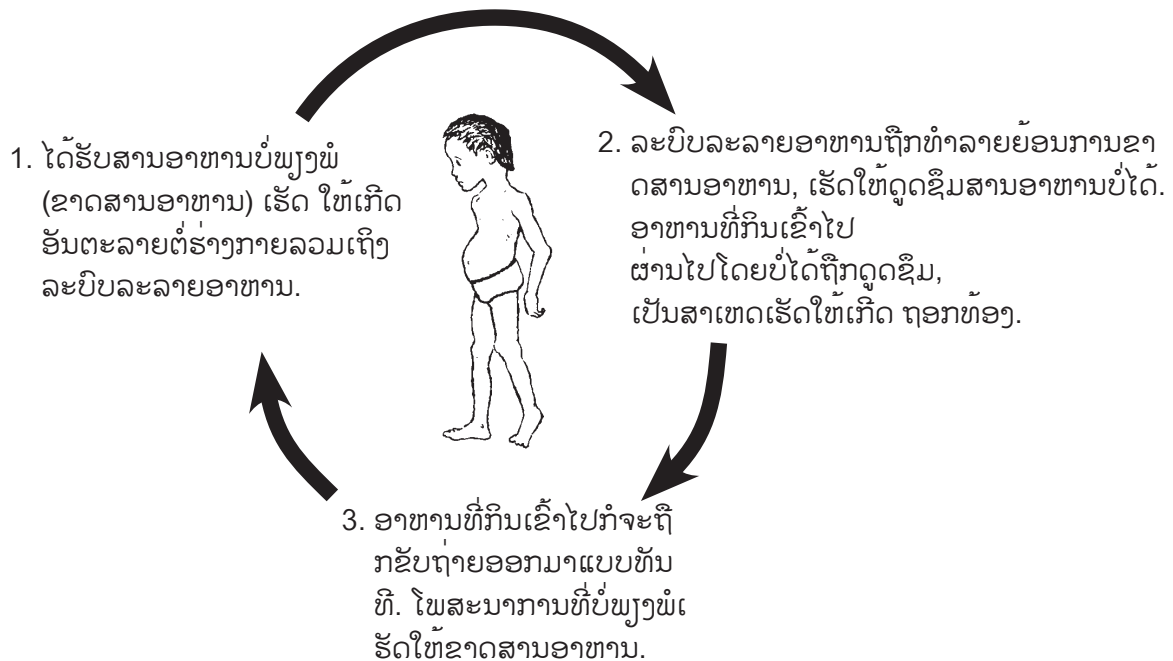
3. **ຫຼີກເວັ້ນຢາແກ້ຖອກທ້ອງ.** ມັນພຽງແຕ່ເປັນຢາລະຫັບ ແລະ ເຮັດໃຫ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດການຮຸ່ນເຮື້ອໄວໃນຮ່າງກາຍຂອງເດັກ. ຢາຕ້ານເຊື້ອເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະຊ່ວຍໄດ້ສຳລັບບາງກໍລະນີທີ່ຕິດເຊື້ອພະຍາດອະຫິວາ ຫຼືຖ່າຍເປັນນ້ຳແກມເລືອດ. ໃຫ້ອ່ານເພີ່ມໜ້າ 40.
4. **ປ້ອງກັນການຖອກທ້ອງທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນອີກໄດ້** ໂດຍປັບປຸງເລື່ອງສຸຂະອະນະໄມ ແລະ ໄດ້ຮັບສານອາຫານທີ່ຄົບຖ້ວນ.

ລ້ຽງລູກດ້ວຍນົມແມ່ເປັນການທົດແທນສານນ້ຳ ແລະ ສານອາຫານທີ່ດີທີ່ສຸດໃນໄລຍະທີ່ເດັກຖອກທ້ອງ.

ການຂາດສານອາຫານ ແລະ ຖອກທ້ອງ

ເດັກທີ່ໄດ້ຮັບສານອາຫານບໍ່ພຽງພໍຈະມີອາການຖອກທ້ອງເປັນປະຈຳ ແລະ ພວກເຂົາເອງກໍຈະດີຂຶ້ນຍາກໃນແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ບໍ່ສະບາຍ. ນັ້ນກໍ່ອະນຸຍາດ 2 ຊະນິດນີ້ເຮັດວຽກຮ່ວມກັນໃນມີວົງຈອນທີ່ອັນຕະລາຍ.

ການຂາດສານອາຫານເປັນສາເຫດຂອງຖອກທ້ອງ, ຖອກທ້ອງເປັນສາເຫດຂອງການຂາດສານອາຫານ.

ການຢຸດວົງຈອນອັນຕະລາຍເຫຼົ່ານີ້ຈະຊ່ວຍປ້ອງກັນການຕາຍຂອງເດັກທີ່ເກີດຈາກຖອກທ້ອງ ແລະ ການຂາດສານ ອາຫານ ຫຼືຈາກໜຶ່ງໃນພະຍາດຊຶມເຊື້ອທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເດັກເຈັບເປັນໄດ້ທີ່ເກີດຈາກຖອກທ້ອງ ແລະ ອື່ນໆ.

ທາງການມີເງິນໜ້ອຍ ໃຫ້ໃຊ້ເງິນນັ້ນເພື່ອຊື້ອາຫານໃຫ້ລູກຂອງທ່ານ. ອາຫານຈະເຮັດໃຫ້ເດັກແຂງແຮງ ແລະ ຫາຍຈາກການເຈັບເປັນໄດ້ໄວຂຶ້ນ ແລະ ຊ່ວຍບໍ່ໃຫ້ຖອກທ້ອງໄດ້ອີກ.

ເພື່ອປິ່ນປົວການຂາດສານອາຫານທີ່ຮຸນແຮງ ໃຫ້ອ່ານເພີ່ມໜ້າທີ 23 ໃນບົດທີ່ເວົ້າກ່ຽວກັບອາຫານເພື່ອສຸຂະພາບ.

ທາດສັງກະສີຊ່ວຍຢຸດການຖອກທ້ອງ

ທາດສັງກະສີ (ທາດເກືອແຮ່, ອ່ານເພີ່ມໜ້າທີ 53) ຊ່ວຍລົດການຖອກທ້ອງໃນເດັກໄດ້. ດັ່ງນັ້ນມັນຈຶ່ງເປັນເຫດຜົນທີ່ເຮົາໃຫ້ເດັກກິນເວລາທີ່ເຂົາເຈົ້າຖອກທ້ອງ.

ສຳລັບເດັກທີ່ອາຍຸຫຼາຍກວ່າ 6 ເດືອນ: ໃຫ້ທາດສັງກະສີ 10 ມກ ຕໍ່ມື້ເປັນເວລາ 10 ມື້. ບົດຢາໃຫ້ມຸ່ນ ແລະ ປະສົມກັບນົມແມ່ໃຫ້ເດັກດື່ມ.

ເດັກທີ່ອາຍຸຫຼາຍກວ່າ 6 ເດືອນ: ໃຫ້ທາດສັງກະສີ 20 ມກ ຕໍ່ມື້ເປັນເວລາ 10 ມື້.

ການຮາກ

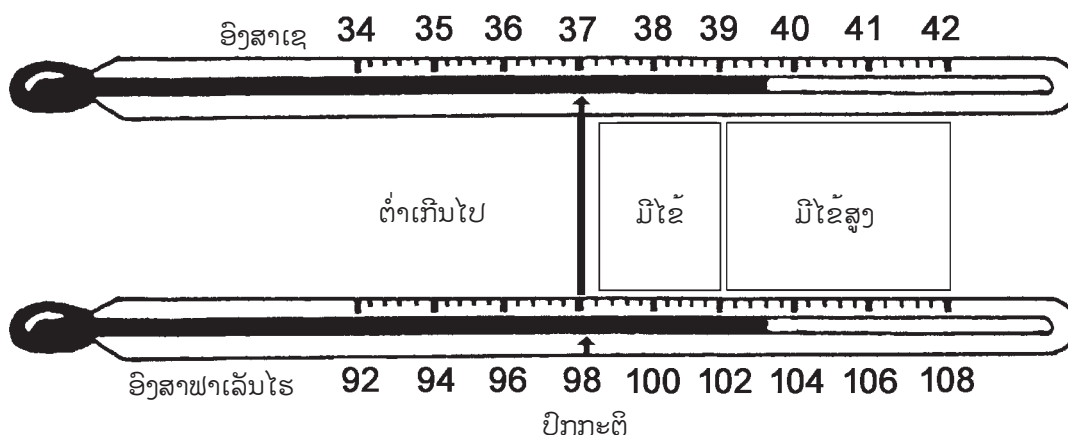
ເດັກບາງຄົນກໍມັກມີອາການຮາກຫຼາຍ. ແຕ່ເມື່ອເດັກຮາກຫຼາຍ ຫຼືສະແດງອາການຂາດນ້ຳ, ໃຫ້ເດັກດື່ມນ້ຳເກືອແຮ່ທົດແທນ (ເບິ່ງໜ້າ 22 ໃນບົດເຈັບທ້ອງ, ຖອກທ້ອງ ແລະແມ່ທ້ອງ). ໃນເບື້ອງຕົ້ນ, ໃຫ້ນ້ຳໜຶ່ງບ່ວງແກງທຸກໆ 15 ນາທີ, ເຖິງວ່າເຂົາເຈົ້າເອງຈະຍັງສືບຕໍ່ຮາກກໍຕາມ. ຖ້າຫາກວ່າເດັກເລີ່ມມີອາການດີຂຶ້ນ, ໃຫ້ໜຶ່ງບ່ວງແກງທຸກໆ 5 ນາທີ. ຫຼັງຈາກນັ້ນຈຶ່ງເພີ່ມປະລິມານຂຶ້ນ, ໂດຍໃຫ້ດື່ມນ້ຳເພີ່ມຂຶ້ນ ແລະ ໃຫ້ອາຫານທັນທີທີ່ເປັນໄປໄດ້, ດັ່ງນັ້ນທ່ານກໍສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ເດັກມີອາການດີຂຶ້ນໄດ້.

ໄຂ້

ການໄຂ້ຂອງເດັກສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວແມ່ນການທີ່ຮ່າງກາຍຂອງເຂົາເຈົ້າກຳລັງຕໍ່ຕ້ານກັບເຊື້ອພະຍາດໃດໜຶ່ງ ຢູ່ ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ເກີດມີອາການໄຂ້ຮ້ອນສູງ. ວິທີທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ເດັກທຸກເລົາລົງແມ່ນການໃຫ້ຢາປາຣາເຊຕາໂມນ paracetamol (acetaminophen) ຫຼືຢາຢາໄອບູໂຟຣເຟັນ (ibuprofen). ເວລາເດັກໄຂ້ໃຫ້ໃຊ້ຜ້າຈຸບນ້ຳເຢັນເຊັດໂຕກໍຈະຊ່ວຍທຸກເລົາອາການໄຂ້ໄດ້. ໃຫ້ເດັກດື່ມນ້ຳຫຼາຍໆເພື່ອປ້ອງກັນການເກີດການຂາດນ້ຳ. ອາການໄຂ້ຮ້ອນສູງສາມາດເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍຊັກໄດ້, ໃຫ້ເບິ່ງໜ້າ 12. ແຕ່ອາການໄຂ້ -ໂດຍສະເພາະໄຂ້ຮ້ອນສູງ -ເປັນອີກອາການໜຶ່ງທີ່ບົ່ງບອກວ່າມີການຕິດເຊື້ອທີ່ຮຸນແຮງ. ສິ່ງທີ່ສຳຄັນໃນການ ເບິ່ງແຍງເດັກທີ່ເປັນໄຂ້ແມ່ນ ຄົ້ນຫາ ແລະ ປິ່ນປົວສາເຫດຂອງອາການໄຂ້.

ອາການທີ່ບົ່ງບອກວ່າອັນຕະລາຍ ແລະ ສາເຫດຂອງການໄຂ້

ບັນຫາທີ່ພົບຮ່ວມກັບໄຂ້ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້	ສາມາດເປັນ	ເບິ່ງຢູ່ໜ້າ
ຄໍແຂງ ຫຼື ເຈັບຫົວຢ່າງຮຸນແຮງ	ເຍື້ອຫຸ້ມສະໝອງອັກເສບ	13
ມີຜື່ນຂຶ້ນຕາມຕີນຕົວ	ໄຂ້ໝາກແດງ	22
ມີໄອແບບຂຳເຮື້ອ	ວັນນະໂລກ	17
ເຈັບກະເພາະ ແລະ ຖອກທ້ອງ ຫຼືທ້ອງຜູກ ບາງຄັ້ງອາດພົບມີຈຸດຈຳສີປົວຢູ່ບໍລິເວນໜ້າທ້ອງ ຫຼືບອນອື່ນໆ. (ໃນໄຂ້ທໍລະພິດ. ອາການໄຂ້ສ່ວນໃຫຍ່ມັກກວມເປັນອາທິດ ຈາກນັ້ນກໍມີອາການເຈັບກະເພາະຕາມມາ.)	ໄຂ້ທໍລະພິດ	ການຕິດເຊື້ອທີ່ຮຸນແຮງ (ກຳລັງຂຽນຂຶ້ນຢູ່)
ໜາວສິ້ນ ຫຼື ໄຂ້ ຖ້າຫາກວ່າອາໄສຢູ່ເຂດຂອງໄຂ້ມາລາເລຍ	ໄຂ້ມາລາເລຍ	11

ໄຂ້ມາລາເລຍ

ໄຂ້ມາລາເລຍໄດ້ຖືກອະທິບາຍໄວ້ໃນບົດ ການເຈັບເປັນທີ່ເກີດຈາກຍຸງ (ກຳລັງຂຽນຂຶ້ນຢູ່). ມັນເປັນໜຶ່ງໃນສາເຫດຂອງການເສຍຊີວິດໃນເດັກໃນບ່ອນທີ່ມີການລະບາດຂອງພະຍາດຊະນິດນີ້.

ອາການ

- ມີໄຂ້
- ໜາວສັ່ນ ຫຼືເຫື່ອອອກ
- ເຈັບຫົວ, ປວດກ້າມຊີ້ນ, ເຈັບທ້ອງ
- ຮາກ ຫຼືຖອກທ້ອງ

ການປິ່ນປົວ

ຖ້າຫາກເປັນໄປໄດ້ໃຫ້ກວດກ່ອນທ່ານຈະໃຫ້ການປິ່ນປົວໄຂ້ມາລາເລຍ. ແຕ່ຫາກວ່າທ່ານບໍ່ສາມາດກວດໄດ້ ແລະ ໄຂ້ມາລາເລຍກໍເກີດຂຶ້ນຫຼາຍໃນບໍລິເວນທີ່ທ່ານອາໄສຢູ່ ແລະ ທ່ານເອງກໍບໍ່ສາມາດຫາສາເຫດທີ່ເຮັດໃຫ້ເກີດອາການໄຂ້ໄດ້ ຄວນເລີ່ມໃຫ້ຢາປິ່ນປົວມາລາເລຍເລີຍ.

ພາວະເລືອດຈາງແມ່ນມັກເກີດກັບເດັກທີ່ເປັນໄຂ້ມາລາເລຍ, ດັ່ງນັ້ນຄວນໃຫ້ທາດເຫຼັກບຳລຸງຮ່ວມນຳ (ເບິ່ງໜ້າ 54).

ອາການອັນຕະລາຍ

- ຫາຍໃຈຍາກ
- ມີອາການຊັກ, ສັບສິນ, ໝົດສະຕິ ຫຼື ອາການທີ່ບົ່ງບອກວ່າມີການຕິດເຊື້ອໃນສະໝອງ (ອ່ານເພີ່ມໃນບົດເຍື່ອຫຸ້ມສະໝອງອັກເສບ, ໃນໜ້າ 13).

ອາການເຫຼົ່ານີ້ເປັນອາການທີ່ອັນຕະລາຍເຖິງຊີວິດທີ່ເດັກຕ້ອງໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວໂດຍດ່ວນ. ໃຫ້ຢາສັກອາເທຊູເນັດ (artesunate) ໃນເບື້ອງຕົ້ນ. ຫາກວ່າທ່ານບໍ່ມີຢາສັກ ອາເທຊູເນັດ, ໃຫ້ຊັກຄີນິນ (quinine). ໃຫ້ອ່ານເພີ່ມບົດການເຈັບເປັນທີ່ເກີດຈາກຍຸງ: ຢາຕ່າງໆ (ກຳລັງຂຽນຂຶ້ນຢູ່).

ການປ້ອງກັນ

ໃຫ້ອ່ານບົດການເຈັບເປັນທີ່ເກີດຈາກຍຸງ (ກຳລັງຂຽນຂຶ້ນຢູ່) ສຳລັບວິທີທາງທີ່ຈະຫຼຸດຜ່ອນການເປັນໄຂ້ມາລາເລຍສຳລັບຄົນໃນຄອບຄົວ ແລະ ຊຸມຊົນຂອງທ່ານ.

ປ້ອງກັນການເປັນໄຂ້ມາລາເລຍດ້ວຍການນອນໃນມຸ້ງ ແລະ ປະຕູປ້ອງຢູ່ມຕາໜາງ.

ການຊັກ, ຊັກກະຕຸກ

ຊັກແມ່ນເກີດຂຶ້ນແບບກະທັນຫັນ ສ່ວນຫຼາຍເປັນແບບສັ້ນໆ, ມີໄລຍະຂອງການບໍ່ຮູ້ສະຕິ ຫຼືມີການປ່ຽນແປງສະພາບຈິດໃຈ, ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນມີອາການຊັກກະຕຸກພ້ອມ. ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວແມ່ນມັກເກີດຂຶ້ນນຳເດັກນ້ອຍ.

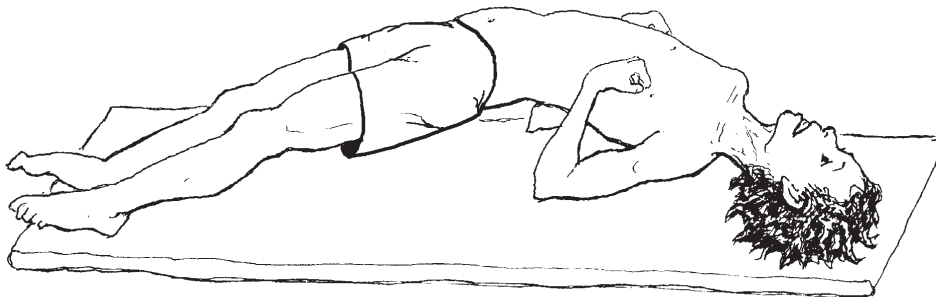

ເດັກນ້ອຍສາມາດເກີດມີອາການຊັກໄດ້ເນື່ອງຈາກໄຂ້ຮ້ອນສູງ, ຂາດນ້ຳ, ເກີດການບາດເຈັບ, ໄຂ້ມາລາເລຍ, ຫຼືອາດຍ້ອນເຫດຜົນອື່ນໆ. ການຊັກທີ່ເປັນກັບຄືນອີກຄັ້ງເອີ້ນວ່າ ຊັກບ້າໝູ. ການຊັກທີ່ເປັນກັບຄືນອີກຄັ້ງແມ່ນໄດ້ຖືກ ອະທິບາຍໄວ້ໃນບົດທີ່ເວົ້າກ່ຽວກັບບັນຫາກ່ຽວກັບຫົວ ແລະ ສະໝອງ (ກຳລັງຂຽນຂຶ້ນຢູ່).

ໃນຊ່ວງເວລາຊັກ ໃຫ້ເກັບເອົາເຄື່ອງຂອງຕ່າງໆທີ່ຢູ່ອ້ອມບໍລິເວນໂຕເດັກນັ້ນອອກເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເດັກໄດ້ຮັບບາດເຈັບ. ຈັດທຳໃຫ້ເດັກໃນທ່ານອນແຕງເພາະວ່າຖ້າເດັກຮາກ, ມັນສາມາດປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ເຂົາສະໝັກ. ບໍ່ໃຫ້ຈັບຄືນເຈັບໄວ້ ຫຼືພະຍາຍາມເອົາຫຍັງມາຈັດລື້ນໄວ້.

- ສຳລັບຊັກທີ່ເກີດຈາກພະຍາດໄຂ້ມາເລເລຍ, ໃຫ້ຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກແພດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມໃຫ້ຢາ diazepam (ເບິ່ງລາຍລະອຽດໃນໜ້າ 85), ໃຫ້ປົວດ້ວຍຢາມາເລເລຍ (ໃຫ້ເບິ່ງບົດການເຈັບເປັນທີ່ເກີດຈາກຍຸງ -ກຳລັງຂຽນຂຶ້ນຢູ່).
- ສຳລັບອາການຊັກທີ່ເກີດມາຈາກຂາດນ້ຳ, ໃຫ້ຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກແພດ. ຫຼັງຈາກທີ່ຊັກຢຸດແລ້ວ. ໃຫ້ທິດແທນນ້ຳ. ເບິ່ງໜ້າທີ 22, ບົດເຈັບຫ້ອງ, ຖອກຫ້ອງ ແລະ ແມ່ຫ້ອງ.
- ສຳລັບຊັກທີ່ເກີດມາຈາກເຍື່ອຫຸ້ມສະໝອງອັກເສບ (ເບິ່ງໜ້າ 13), ໃຫ້ຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກແພດ. ຖ້າອາການອັນຕະລາຍຕ່າງໆບໍ່ໄດ້ເປັນສາເຫດຂອງການຊັກ, ການຊັກເກີດຂຶ້ນພຽງແຕ່ຄັ້ງດຽວອາດຈະບໍ່ເປັນບັນຫາ (ເຖິງແມ່ນວ່າມັນສາມາດເຮັດໃຫ້ຢ້ານໃນການສັງເກດເບິ່ງອາການຊັກ, ແຕ່ກໍຕ້ອງໄດ້ຕິດຕາມເບິ່ງ). ຖ້າວ່າອາການຊັກເກີດຂຶ້ນອີກ, ໃຫ້ໄປຫາແພດໝໍ.

ການຊັກກະຕຸກຈາກບາດທະຍັກກໍສາມາດເຮັດໃຫ້ເຂົ້າໃຈຜິດວ່າເປັນການຊັກແບບທົ່ວໄປໄດ້. ຄາງກະໄຕແຂງລັກສະນະຄືກັດປາກໄວ້ ແລະ ແອ່ນຕົວໄປທາງໜ້າເວລາຊັກ. ໃຫ້ສຶກສາເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບອາການຂອງບາດທະຍັກ, ອ່ານເພີ່ມໄດ້ ທີ່ໜ້າ 20 ໃນການຊ່ວຍເຫຼືອປະຖົມພະຍາບານເບື້ອງຕົ້ນ.

ເຍື່ອຫຸ້ມສະໝອງອັກເສບ

ເຍື່ອຫຸ້ມສະໝອງອັກເສບແມ່ນພົບໜ້ອຍ ແຕ່ເປັນການຕິດເຊື້ອຂອງສະໝອງ ແລະ ແອັສັນຫຼັງທີ່ຮຸນແຮງ. ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນມັກເກີດໂດຍເລີ່ມມີສາເຫດທີ່ບໍ່ຊັດເຈນ ແລະ ມີໄຂ້ມາກ່ອນເປັນອາການເລີ່ມຕົ້ນ. ບາງເທື່ອກໍມັກມີອາການ ຮ່ວມຈາກການເປັນວັນນະໂລກ, ໄຂ້ໝາກແດງ ຫຼື ໄຂ້ໝາກເບີດເປັນຕົ້ນ.

ເຍື່ອຫຸ້ມສະໝອງອັກເສບສາເຫດຈາກເຊື້ອວັນນະໂລກອາດຈະໃຊ້ເວລາຫຼາຍອາທິດກ່ອນທີ່ຈະສະແດງອາການ.

ອາການ

- ໄຂ້
- ເຈັບຫົວຮຸນແຮງ
- ຮາກ
- ຂັກ
- ຄໍແຂງ - ເວລາເຮົາພັບຕົວເດັກແຕ່ຫົວຫາຫົວເຂົ້າແມ່ນບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້.
- ຄົນເຈັບບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ແຕະຕ້ອງຕົວຂອງເຂົາເຈົ້າ - ຫາກພະຍາຍາມຈະຈັບເດັກກໍຈະເຮັດໃຫ້ເດັກໄຫ້ເປັນຕົ້ນ.
- ຍ້ານແສງ
- ແອ່ວ, ບໍ່ໃຫ້ການຮ່ວມມື ແລະ ໂສກເສົ້າ
- ອິດເມື່ອຍ: ອ່ອນແຮງ, ງ່ວງນອນຕະຫຼອດ, ຫຼືພົດສະຕິ

ອາການທີ່ພົບໃນເດັກແດງ

ຂະໜ່ວຍໜ້າຈະສວດຂຶ້ນ. ເດັກອາດຈະມີຮາກ ຫຼືຖອກທ້ອງເປັນຕົ້ນ. ບາງເທື່ອອາດມີໄຂ້ ຫຼື ອາດຕົວເຢັນກວ່າປົກກະຕິ.

ການປິ່ນປົວ

ໃຫ້ຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກແພດໝໍທັນທີເດັກຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ໃຫ້ຢາຕ້ານເຊື້ອທີ່ສະເພາະ. ໃຫ້ອ່ານໜ້າ 44 ແລະ 45.

ຖ້າເຍື່ອຫຸ້ມສະໝອງອັກເສບເປັນຫຼັງຈາກການຕິດເຊື້ອວັນນະໂລກ, ໃຫ້ປິ່ນປົວວັນນະໂລກເຊັ່ນດຽວກັນ.

ປອດອັກເສບ

ໄອ, ໄຂ້ຫວັດ ແລະ ມີບັນຫາໃນການຫາຍໃຈເລັກໜ້ອຍ ຫຼື ຮຸນແຮງ. ບັນຫາທີ່ຮຸນແຮງທີ່ສຸດຂອງປອດອັກເສບ ແມ່ນປອດຕິດເຊື້ອ. ລາຍລະອຽດຂອງປອດອັກເສບໄດ້ ຖືກອະທິບາຍໄວ້ໃນບັນຫາຂອງການຫາຍໃຈ ແລະ ໄອ (ກຳລັງຂຽນຂຶ້ນຢູ່). ມັນແມ່ນໜຶ່ງໃນສາເຫດທີ່ພົບເລື້ອຍໆທີ່ເຮັດໃຫ້ເດັກເສຍຊີວິດ

ອາການ

- ການຫັນໃຈໄວແມ່ນອາການທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດໃນປອດອັກເສບ. ການຫາຍໃຈໄວໝາຍເຖິງ:
ໃນເດັກເກີດໃໝ່ອາຍຸ 2 ເດືອນ: ມີອັດຕາການຫາຍໃຈຫຼາຍກວ່າ 60 ເທື່ອຕໍ່ນາທີຂຶ້ນໄປ.

ເດັກອາຍຸ 2 ເດືອນຫາ 12 ເດືອນ: ອັດຕາການຫາຍໃຈຫຼາຍກວ່າ 50 ເທື່ອຕໍ່ນາທີ.

ຈາກອາຍຸ 12 ເດືອນຫາ 5 ປີ: ອັດຕາການຫາຍໃຈຫຼາຍກວ່າ 40 ເທື່ອຕໍ່ນາທີ.

ເດັກທຸກຄົນຈະຫາຍໃຈໄວເມື່ອພວກເຂົາກຳລັງຮ້ອງໄຫ້, ພະຍາຍາມໃຫ້ເດັກເຊົາໄຫ້, ເມື່ອເດັກເຊົາໄຫ້ແລ້ວ, ໃຫ້ເອົາມືວາງໃສ່ໜ້າທ້ອງຂອງເດັກເພື່ອທ່ານນັບການຫາຍໃຈ, ໃຫ້ສັງເກດ ແລະ ນັບຈຳນວນຄັ້ງຂອງການຫາຍໃຈຕໍ່ນາທີ.

- ໄຂ້
- ໄອ
- ມີການຈ່ອງດຶງຂອງໜ້າເອິກເວລາຫາຍໃຈແຕ່ລະຄັ້ງ
- ກິນອາຫານໄດ້ໜ້ອຍ (ເດັກປ່ຽນກິນອາຫານ)

ການປິ່ນປົວ

ທາງການຄິດວ່າເດັກອາດເປັນປອດອັກເສບ, ໃຫ້ປິ່ນປົວດ້ວຍ ອາມໂອກຊີຊິລິນ (ໜ້າ 43) ທັນທີທັນໃດ.

ໃຫ້ເດັກດື່ມນ້ຳ ແລະ ກິນອາຫານໃຫ້ພຽງພໍ.

ເດັກຄວນຈະເລີ່ມມີອາການດີຂຶ້ນພາຍໃນ 2 ມື້ພາຍຫຼັງການໃຫ້ຢາ. ແຕ່ທາງກວ່າ ບໍ່ດີຂຶ້ນ, ນັ້ນອາດເກີດຈາກສາເຫດອື່ນເຊັ່ນວ່າ ວັນນະໂລກ, ຫອບຫິດ, ຫຼືການຕິດເຊື້ອຈາກແມ່ກາຝາກຊະນິດໃດໜຶ່ງທີ່ສາມາດແຜ່ລາມໄປຫາປອດ. ທາງເດັກມີອາການຮຸນແຮງຂຶ້ນ, ມີບັນຫາຂອງການຫາຍໃຈ, ໝົດສະຕິ, ຫຼືຊັກ, ຄວນໃຫ້ແພດຊ່ວຍ. ເດັກຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບຢາຕ້ານເຊື້ອ ອັມປິຊິລິນແນວສັກ ແລະ ເຊັຟໄທຣອາໂຊນ (ຫຼື ຢາອັມປິຊິລິນ ແລະ ເຈັນທາໄມຊິນທາງເດັກ ຕໍ່າກວ່າ 1 ເດືອນ). ເບິ່ງໜ້າທີ່ 44 ຫາ 45.

ການປ້ອງກັນ

ທຸກໆສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ປອດລະຄາຍເຄື່ອງສາມາດເຮັດໃຫ້ປອດຕິດເຊື້ອໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ. ຢາສູບເຮັດໃຫ້ປອດອ່ອນແອ ແລະ ກໍ່ເຮັດໃຫ້ເປັນປອດອັກເສບເລື້ອຍໆ. ແຕ່ທາງກມີຄົນໃນຄອບຄົວສູບຢາເຂົາເຈົ້າຄວນສູບນອກບ້ານ ແລະ ໃຫ້ຫ່າງໄກຈາກເດັກ.

ເຕົາເຜົາ ຫຼືການມີເຕົາຖ່ານໃນບ້ານກໍ່ຄວນມີປ້ອງ ຫຼືອັນດູດອາກາດເພື່ອໃຫ້ຄວັນທີ່ເກີດຈາກການແຕ່ງຢູ່ຄົວ ກິນອອກໄປຈາກບ້ານ, ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ເດັກ ແລະ ຄົນໃນບ້ານຫາຍໃຈເອົາຄວັນດັ່ງກ່າວ.

ປອດອັກເສບ ແລະ ການຂາດສານອາຫານ

ເດັກທີ່ຜູ້ທີ່ເສຍຊີວິດຈາກປອດອັກເສບສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນເດັກທີ່ຂາດສານອາຫານ. ການຂາດສານອາຫານເຮັດໃຫ້ເດັກອອນແຮງທີ່ຈະຕໍ່ສູ້ກັບການຕິດເຊື້ອຕ່າງໆ.

ເດັກຈະຫາຍໃຈໄດ້ສະດວກກໍ່ຕໍ່ເມື່ອເຂົາໄດ້ຮັບສານອາຫານຄົບຖ້ວນໃນແຕ່ລະມື້.

ໄອ

ສາເຫດຂອງການໄອສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນຈາກການເປັນຫວັດທົ່ວໄປ ແລະ ບໍ່ຄວນໃຊ້ຢາໃນການປິ່ນປົວ. ບັນເທົາອາການຂອງເດັກດ້ວຍການໃຫ້ເດັກດື່ມນ້ຳອຸ່ນ, ຊາຫວານ, ຮິມດ້ວຍອາຍນ້ຳ, ຫຼືໂດຍການກອດໃຫ້ຄວາມອົບອຸ່ນເຂົ້າກິໄດ້. ເດັກຈະຫາຍດີເອງພາຍໃນ 1 ອາທິດ.

ອາການຂອງການໄອທີ່ອັນຕະລາຍ

ອາການ	ສາມາດເປັນ...	ເບິ່ງໜ້າ
ໄອເປັນເວລາ 2 ອາທິດ ຫຼືຫຼາຍກວ່ານັ້ນ, ນ້ຳໜັກຫຼຸດ ແລະ ມີໄຂ້	ວັນນະໂລກ	ບົດທີ່ເວົ້າກ່ຽວກັບບັນຫາຂອງການຫາຍໃຈ ແລະ ມີໄອ (ກຳລັງຂຽນຂຶ້ນຢູ່)
ໄອພ້ອມກັບຫາຍໃຈໄວ	ປອດອັກເສບ	14
ໄອແຫ້ງໃນຕອນກາງຄືນເຊິ່ງກ່ອນໜ້ານີ້ຄືເດັກບໍ່ໄດ້ເຈັບເປັນຫຍັງມາກອນ (ໂດຍສະເພາະເວລາເດັກຫາຍໃຈມີສຽງຫົວ)	ຫອບຫິດ	ບົດທີ່ເວົ້າກ່ຽວກັບບັນຫາຂອງການຫາຍໃຈ ແລະ ມີໄອ (ກຳລັງຂຽນຂຶ້ນຢູ່)

ຫຼອດສຽງອັກເສບ (ໄອຄືສຽງເທົ່າ)

ສຽງໄອທີ່ມີລັກສະນະຄ້າຍຄືສຽງເທົ່າ ຫຼືໄອທີ່ມີສຽງແທບອາດຈະແມ່ນຫຼອດສຽງອັກເສບ. ບາງຄັ້ງທ່ານອາດໄດ້ຍິນສຽງຫົວເວລາທີ່ເດັກຫາຍໃຈເຂົ້າ.

ຫຼອດສຽງອັກເສບເກີດຈາກການອັກເສບຂອງຫຼອດລົມບໍລິເວນຮູຄໍ. ຕາມປົກກະຕິແລ້ວຢາຕ້ານເຊື້ອບໍ່ຊ່ວຍຫຍັງໄດ້. ດັ່ງນັ້ນການໃຫ້ເດັກຮິມຢາເອົາອາຍນ້ຳ ຫຼືເອົາເດັກໄປສູດເອົາອາກາດເຢັນຢູ່ນອກໃນຕອນກາງຄືນກໍສາມາດເຮັດໃຫ້ອາການທຸເລົາລົງໄດ້.

ບາງຄັ້ງທາງໃນຂອງຮູຄໍນັ້ນອາດຈະບວມ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເດັກມີບັນຫາຂອງການຫາຍໃຈ. ໃຫ້ຟັງສຽງຫາຍໃຈຂອງເດັກ ແລະ ໃຫ້ພາເດັກໄປພົບແພດເມື່ອທ່ານເຫັນວ່າເດັກເລີ່ມມີອາການຫາຍໃຈບໍ່ສະດວກ. ມີຢາຫຼາຍຊະນິດທີ່ຊ່ວຍລົດອາການບວມ.

ໄອສຽງໂທ່ (ໄອໂກ່)

ໄອໂກ່ເລີ່ມຈາກການເປັນໄຂ້ຫວັດທົ່ວໄປ - ມີໄຂ້, ນ້ຳມູກຍ້ອຍ, ແລະໄອ. ໜຶ່ງອາທິດ ຫຼື 2 ອາທິດຫຼັງຈາກນັ້ນ, ອາການໄອຈະຮຸນແຮງຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ. ມັນເກີດຂຶ້ນແບບທີ່ບໍ່ສາມາດບັງຄັບໄດ້ ເພາະມັນມາພ້ອມໆກັບການໄອທີ່ເກີດຂຶ້ນລຽນກັນເລີຍ. ການໄອຮຸນແຮງສາມາດເຮັດໃຫ້ຄົນເຈັບຮາກໄດ້.

ຫຼັງຈາກທີ່ໄອຢ່າງຮຸນແຮງ, ເດັກຈະມີອາການຫາຍໃຈແບບຕິດຂັດຕ້ອງການອາກາດ. ເມື່ອເດັກຫາຍໃຈເຂົ້າ, ເຮົາອາດຈະໄດ້ຍິນສຽງໄອ “ໂທ່”, ການໄອແບບນີ້ສາມາດເປັນມີອາການເປັນຫຼາຍເດືອນ.

ໄອໂກນີ້ອາດເປັນເລື່ອງທີ່ຍາກສຳລັບຄົນທົ່ວໄປ ແຕ່ມັນຍັງມີຄວາມລຳບາກເປັນຫຼາຍເທົ່າຕົວຖ້າຫາກເກີດກັບເດັກ. ເດັກທີ່ອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 1 ປີອາດຕາຍໄດ້ຈາກການໄອແບບນີ້. ບໍ່ແມ່ນເດັກທຸກຄົນທີ່ຈະມີສູງໄອທີ່ເປັນເອກະລັກທີ່ເຮົາສາມາດຈຳແນກໄດ້ ແລະມັນກໍເປັນການຍາກທີ່ຈະຮູ້ໄດ້ວ່າເດັກຕິດເຊື້ອຊະນິດນີ້.

ການປິ່ນປົວ

- ໃຫ້ພັກຜ່ອນເພື່ອຫຼີກເວັ້ນສິ່ງກະຕຸ້ນທີ່ເຮັດໃຫ້ມີອາການໄອ.
- ໃຫ້ສືບຕໍ່ລ້ຽງເດັກດ້ວຍນົມແມ່ເຊັ່ນເດີມ, ຫຼືອາດໃຫ້ນ້ຳ ແລະ ອາຫານເພີ່ມ.
- ຫາກວ່າເດັກມີນ້ຳໜັກຫຼຸດລົງ ຫຼືເບິ່ງຄືວ່າຈະມີບັນຫາຂອງການຫາຍໃຈ, ໃຫ້ຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກແພດໝໍ.

ວິທີທີ່ດີທີ່ສຸດທີ່ຊ່ວຍປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ເດັກເປັນໄອໂກແມ່ນໃຫ້ເດັກໄດ້ຮັບຢາວັກຊີນ ປ້ອງກັນໄອໂກ (DPT). ໃຫ້ອ່ານບົດກ່ຽວກັບວັກຊີນ (ກຳລັງຂຽນຂຶ້ນຢູ່).

ວັນນະໂລກ

ເດັກມີຄວາມສູງທີ່ຈະຕິດເຊື້ອວັນນະໂລກໄດ້ໄວກວ່າຜູ້ໃຫຍ່. ສຳລັບເດັກທີ່ມີອາການໄອຫຼາຍກວ່າ 3 ອາທິດ ຂຶ້ນໄປ, ໂດຍສະເພາະຫາກວ່າມີໄຂ້ ຫຼືມີຄືນທີ່ເປັນວັນນະໂລກອາໄສຢູ່ໃນເຮືອນດຽວກັນ ເດັກຜູ້ນັ້ນອາດເປັນວັນນະໂລກໄດ້. ໃຫ້ອ່ານບົດບັນຫາຂອງລະບົບຫາຍໃຈ ແລະ ໄອ (ກຳລັງຂຽນຂຶ້ນຢູ່).

ຫາຍໃຈມີສູງຫົວ

ສູງຫົວແມ່ນສູງທີ່ສູງເຮົາຈະໄດ້ຍິນສູງຫົວເມື່ອເວລາຫາຍໃຈ. ເຊິ່ງເກີດຈາກການອຸດຕັນພາຍໃນປອດ ຫຼືບໍລິເວນຮູຄໍ ແລະ ສາມາດມາກັບອາການເປັນຫວັດ ຫຼືການເຈັບເປັນທີ່ຮຸນແຮງກວ່ານີ້ໄດ້. ຖ້າມີອາການຫາຍໃຈສູງຫົວເປັນຄືນກັບມາອີກຫຼາຍຄັ້ງ ນັ້ນອາດແມ່ນພະຍາດຫອບຫົດກໍເປັນໄດ້. ບາງຄັ້ງອາດແມ່ນອາການຂອງວັນນະໂລກ, ໂດຍສະເພາະຫາກທ່ານໄດ້ຍິນສູງຫົວທີ່ປອດເບື້ອງດຽວ. ໃຫ້ອ່ານບົດກ່ຽວກັບບັນຫາຂອງລະບົບຫາຍໃຈ ແລະ ໄອ (ກຳລັງຂຽນຂຶ້ນຢູ່).

ຫວັດ

ນ້ຳມູກໄຫຼ, ເຈັບຄໍ, ຫຼືໄອໃນເດັກຈະຄ່ອຍເຊົາໄປເອງໂດຍການໄດ້ພັກຜ່ອນ, ດື່ມນ້ຳຫຼາຍໆ ແລະ ກິນອາຫານໃຫ້ພຽງພໍ. ເດັກຈະມີອາການດີຂຶ້ນໂດຍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ຢາ. ການໃຊ້ຢາຕ້ານເຊື້ອແມ່ນ ບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍຫຍັງເລີຍສຳລັບການເປັນຫວັດ. ບາງຄັ້ງຫວັດອາດພາໃຫ້ເກີດການຕິດເຊື້ອຢູ່ຫູ (ເບິ່ງໜ້າ 18) ຫຼື ຕິດເຊື້ອຢູ່ຮູຄໍ (ໜ້າ 20).

ຕິດເຊື້ອຢູ່ຫູ

ທາກສັງເກດເຫັນເດັກມັກກູບໍລິເວນຫູ ແລະ ໄຫ້, ຕິດເຊື້ອຢູ່ຫູອາດເປັນໜຶ່ງໃນສາເຫດຂອງການເຈັບນີ້ກໍເປັນໄດ້. ຕິດເຊື້ອຢູ່ຫູມັກເກີດຂຶ້ນໃນເດັກໂດຍສະເພາະຫຼັງຈາກເດັກເປັນໄຂ້ຫວັດ ຫຼືນ້ຳມູກໄຫຼ. ພາກສ່ວນຂອງຜິ້ງດັງມີບ່ອນທີ່ເຊື້ອມຕໍ່ກັບພາກສ່ວນຂອງຫູ ແລະ ເຊື້ອພະຍາດກໍສາມາດຜ່ານເຂົ້າໄປຫາກັນໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍລະຫວ່າງສອງພາກສ່ວນນີ້.

ອາການ

- ສຳລັບເດັກທີ່ໃຫຍ່ແລ້ວເຂົາສາມາດບອກທ່ານໄດ້ວ່າມີອາການເຈັບຫູ.
- ເດັກໄຫ້ ຫຼືກູບໍລິເວນຫູ ຫຼືບໍລິເວນຫົວເບື້ອງໃດໜຶ່ງ.
- ເດັກອາດມີອາການໄຂ້, ກິນດື່ມໜ້ອຍລົງ, ນອນຍາກ ຫຼືໄຫ້ແອ່ວ.

ການປິ່ນປົວ

ຕິດເຊື້ອຢູ່ຫູອາດມີອາການເຈັບປວດແຮງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເດັກໄຫ້ຫຼາຍ. ແຕ່ທາກວ່າເດັກທີ່ຂ້ອນຂ້າງມີສຸຂະພາບດີ ແລະ ໄດ້ຮັບສານອາຫານດີ, ອາການດັ່ງກ່າວຈະຫາຍດີເອງ. ການໃຫ້ຢາແກ້ປວດປາຣາເຊຕາໂມນ (ອາເຊຕາມີໂນເຟິນ) ສາມາດຫຼຸດຜ່ອນອາການເຈັບປວດໄດ້.

ທ່ານສາມາດທົດລອງໃຊ້ນ້ຳມັນຜັກທຽມ, ການແກ້ໄຂຂັ້ນຕົ້ນອາດຊ່ວຍໄດ້. ແຊ່ຜັກທຽມໄວ້ໃນນ້ຳມັນພືດໜຶ່ງຄືນ. ຈາກນັ້ນຢອດນ້ຳມັນໃສ່ໃນຫູເລັກນ້ອຍ ໃຫ້ເຮັດແບບນີ້ປະມານ 2 ຫາ 3 ຄັ້ງຕໍ່ມື້.

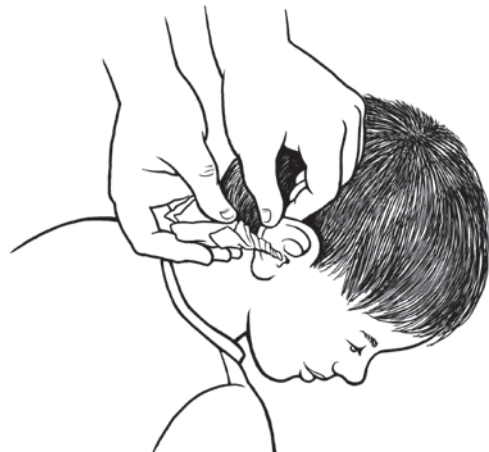

ເມື່ອໃດທີ່ເຮົາຄວນໃຫ້ຢາຕ້ານເຊື້ອ

ການປິ່ນປົວດ້ວຍຢາ ອາມົອກຊີຊີລິນ (amoxicillin) ຫຼື ໂຄທຣີມັອກຊາໂຊນ (cotrimoxazole) ອາດເປັນທາງເລືອກທີ່ດີອັນໜຶ່ງໃຫ້ເດັກທີ່ມີສຸຂະພາບບໍ່ແຂງແຮງມາກ່ອນ. ເດັກເຫຼົ່ານີ້ຮ່າງກາຍຂອງເຂົາເຈົ້າບໍ່ສາມາດຕໍ່ສູ້ກັບເຊື້ອພະຍາດໄດ້, ດັ່ງນັ້ນ ການຕິດເຊື້ອຢູ່ຫູມີແນວໂນ້ມທີ່ຈະເປັນແບບຊຳເຮື້ອ, ການຕິດເຊື້ອແບບຊຳເຮື້ອ ຫຼືການຕິດເຊື້ອຢູ່ຫູນີ້ສາມາດພາໃຫ້ເກີດຫູ ໜວກໄດ້. ຄວນໃຫ້ຢາຕ້ານເຊື້ອເມື່ອ:

- ສັງເກດເຫັນວ່າມີນ້ຳໜອງ ຫຼື ເລືອດໄຫຼອອກມາຈາກຮູຫູ.
- ການອັກເສບຫູຍັງບໍ່ດີຂຶ້ນຫຼັງຈາກເປັນມາ 2-3 ມື້ແລ້ວ.
- ເດັກທີ່ມີອາຍຸ 6 ເດືອນ ຫຼືນ້ອຍກວ່ານັ້ນທີ່ມີການຕິດເຊື້ອຢູ່ຫູ.

ໃຫ້ອ່ານເບິ່ງໃນໜ້າ 43 ແລະ 47 ສຳລັບປະລິມານຢາຕ້ານເຊື້ອທີ່ຄວນໃຫ້.

ດູດນ້ຳໜອງອອກໂດຍໃຊ້ເຈ້ຍອ່ອນໆ
ຫຼືຜ້າໝູນບິດເຂົ້າກັນເປັນກຽວ

ອາການສະແດງທີ່ອັນຕະລາຍ

ຕ້ອງໄດ້ຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກແພດໝໍທາກເດັກມີອາການດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- ເຈັບກະດູກຫົວບໍລິເວນຫຼັງກັບຫູ.
- ເຈັບຫົວ, ວິນຫົວ ຫຼື ຊັກ.
- ອິດເມື່ອຍ (ອິດເມື່ອຍຫຼາຍ ຫຼື ອ່ອນເພຍ)
- ສູນເສຍການໄດ້ຍິນ, ຫູໜວກ.

ມີອາການເຈັບເວລາລູບຄໍາ
ແລະ ບວມບໍລິເວນຫຼັງຫູ
ຊຶ່ງອາດເຮັດໃຫ້ມີຄວາມສູງ
ເຮັດໃຫ້ເກີດການຕິດເຊື້ອ
ຂອງບໍລິເວນຫຼັງຫູເອີ້ນວ່າ
ກະດູກຫຼັງຫູອັກເສບ.

ການປ້ອງກັນ

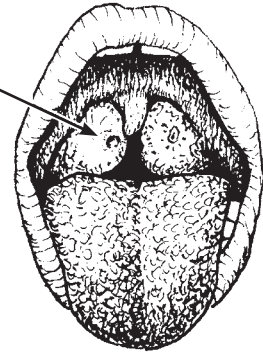
ບາງຄັ້ງເດັກອາດມີສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງເຂົ້າໄປອຸດຕັນຮູຫູຂອງເດັກ. ພະຍາຍາມລອງເອົາສະແດງທີ່ເອົາເຂັມອອກ
ແລະ ປະສົມນ້ຳສະອາດເຄິ່ງໜຶ່ງກັບນ້ຳຢາລ້າງຫູຢອດໃສ່ຫູເພື່ອລ້າງທຳຄວາມສະອາດ. ຫຼືຖ້າຫາກວ່າທ່ານບໍ່ຍາກ
ເອົາສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຢອດໃສ່ຫູເດັກໃຫ້ລອງເອົາແໜບຄ່ອຍໆຄົບເອົາສິ່ງແປກປອມນັ້ນອອກ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ,
ໃຫ້ຫຼີກເວັ້ນການເອົາສິ່ງແປກປອມເຂົ້າໄປໃນຮູຫູ, ເພາະມັນສາມາດເຮັດໃຫ້ເກີດຫູອັກເສບໄດ້ ເນື່ອງຈາກອາດ
ມີເຊື້ອພະຍາດເຂົ້າໄປໃນຫູ ຫຼື ອາດໄປເຮັດໃຫ້ເຈຍຫູຊອດໄດ້. ພຽງແຕ່ການເອົາຫຍິບເຂົ້າໄປເລັກນ້ອຍກໍສາມາດ
ເຮັດໃຫ້ມັນຕິດເຊື້ອໄດ້.

ການລ້າງເດັກດ້ວຍນົມແມ່ຊ່ວຍຫຼຸດຜ່ອນການເກີດຕິດເຊື້ອຢູ່ຫູໄດ້.

ເຈັບຄໍ

ສ່ວນໃຫຍ່ການເຈັບຄໍມັກເກີດຈາກການເປັນຫວັດ. ອາດສັງເກດເຫັນວ່າຮູຄໍແດງ ແລະ ເຈັບເມື່ອເດັກກິນອາຫານ. ຕ່ອມທອນຊີນ (ຕ່ອມນ້ຳເຫຼືອງ 2 ທ່ອນທີ່ສາມາດເຫັນໄດ້ທາງໃນຜິ້ງປາກທັງສອງຂ້າງ) ອາດມີລັກສະນະໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະ ເຈັບປວດ ຫຼືມີນ້ຳໜອງໄຫຼອອກມາ.

ການປິ່ນປົວ

- ໃຫ້ດື່ມນ້ຳໝາກໄມ້, ຊາ ຫຼືນ້ຳອຸ່ນກໍໄດ້.
- ສອນໃຫ້ເດັກຮູ້ວິທີບວນປາກໃສ່ນ້ຳເກືອອຸ່ນ (ເກືອເຄິ່ງປ່ວງກາເຟໃນນ້ຳໜຶ່ງຈອກ).
- ໃຫ້ຢາແກ້ປວດ ປາຣາເຊຕາໂມນ (ອາເຊຕາມີໂນເຟັນ - ໃຫ້ອ່ານເບິ່ງໜ້າ 39 ສຳລັບປະລິມານຢາທີ່ຄວນໃຫ້).

ສຳລັບການເຈັບຄໍສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວ, ການໃຫ້ຢາຕ້ານເຊື້ອບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍຫຍັງ ແລະ ບໍ່ຄວນໃຊ້. ແຕ່ມີການເຈັບຄໍຂະໜິດໜຶ່ງທີ່ມັກເກີດໃນເດັກ - ເຮົາເອີ້ນວ່າຄໍອັກເສບຍ້ອນເຊື້ອແບັກທີເຣຍ - ມັນເປັນການອັກເສບທີ່ອັນຕະລາຍ ແລະ ຄວນປິ່ນປົວດ້ວຍຢາເປນິຊີລິນ (penicillin).

ອາການຂອງການອັກເສບຄໍອັກເສບຍ້ອນເຊື້ອແບັກທີເຣຍ

- ມີອາການບວມ ແລະ ເປັນໜອງ (ເຫັນເປັນແຜ່ນສີຂາວ) ບໍລິເວນຮູຄໍ.
- ຕ່ອມນ້ຳເຫຼືອງບໍລິເວນຄໍໃຫຍ່ບວມ ແລະ ເຈັບ, ສາມາດລູບຄຳໄດ້ບໍລິເວນຫຼັງຫູ.
- ມີໄຂ້.
- ບໍ່ໄອ ຫຼື ນ້ຳມູກຍ້ອຍ.

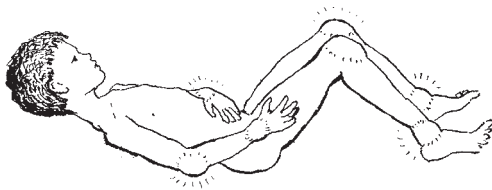
ຫາກວ່າເດັກມີອາການ 3 ຫຼື 4 ອາການໃນອາການເຫຼົ່ານັ້ນ, ການຕິດເຊື້ອນີ້ມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ວ່າແມ່ນຄໍອັກເສບຍ້ອນເຊື້ອແບັກທີເຣຍ ແລະ ຄວນປິ່ນປົວໄດ້ (ດ້ວຍຢາເປນິຊີລິນ (penicillin) ຫຼື ອາມອິກຊີລິນ (amoxicillin) ໂດຍໃຫ້ກິນລຽນຕິດກັນ 10 ມື້, ຫຼື ໃຫ້ຢາເຟນິຊີລິນ (penicillin) ແບບຊັກກໍໄດ້, ສຳລັບລາຍລະອຽດ ໃຫ້ອ່ານໜ້າ 46). ການຕ້ວຍເອົາຄໍໄປປຸກເຊື້ອເປັນວິທີດຽວທີ່ຈະບົ່ງມະຕິໄດ້ແນ່ນອນວ່າເດັກເປັນຄໍອັກເສບຍ້ອນເຊື້ອແບັກທີເຣຍ ແລະ ຄວນຕ້ອງໄດ້ຮັບການກວດໃນບ່ອນທີ່ມີເງື່ອນໄຂ.

ການປະປ່ອຍບໍ່ໃຫ້ການປິ່ນປົວ, ສາມາດເຮັດໃຫ້ຄໍອັກເສບມີອາການເຈັບ ແລະ ອັນຕະລາຍເຮົາເອີ້ນວ່າພະຍາດໄຂ້ ແລະ ມີຂໍ້ອັກເສບ.

ພະຍາດໄຂ້ ແລະ ມີຂໍ້ອັກເສບ

ພະຍາດໄຂ້ ແລະ ມີຂໍ້ອັກເສບມັກເກີດຂຶ້ນຈາກການອັກເສບຄໍຍ້ອນເຊື້ອແບັກທີເຣັຍ ແລະ ມັກເກີດກັບເດັກທີ່ມີອາຍຸລະຫວ່າງ 5 ຫາ 15 ປີ. ຫາກເດັກມີອາການເຫຼົ່ານີ້ 2 ຫາ 4 ອາທິດຫຼັງຈາກເຈັບຄໍ, ເດັກອາດເປັນພະຍາດພະຍາດໄຂ້ ແລະ ມີຂໍ້ອັກເສບກໍເປັນໄປໄດ້:

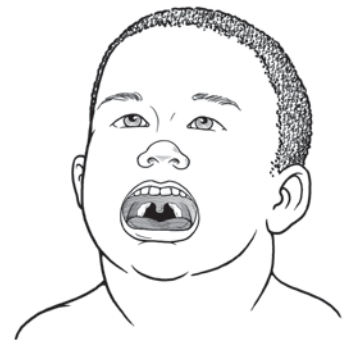
- ເຈັບຕາມຂໍ້ກະດູກ, ໂດຍສະເພາະຂໍ້ມື ແລະ ຂໍ້ຕີນ
- Fever
- ມີໄຂ້
- ອາດສັງເກດເຫັນວ່າມີຜື່ນຂຶ້ນເປັນວົງຢູ່ລຸ່ມຜິວທັງບໍລິເວນຕີນຕົວ, ແຂນ, ຫຼື ຂາ, ແຕ່ຈະບໍ່ເກີດຢູ່ໜ້າ
- ການເຄື່ອນໄຫວທີ່ບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມໄດ້ບໍລິເວນໃບໜ້າ, ຕີນ ຫຼື ມື (ເຮົາເອີ້ນອາການນີ້ວ່າການກະຕຸກທີ່ຄວບຄຸມບໍ່ໄດ້)
- ອິດເມື່ອຍອ່ອນແຮງ, ຫາຍໃຈຫອບ, ເຈັບໜ້າເອິກ.

ຫາກວ່າທ່ານຄິດວ່າເດັກໜ້າຈະເປັນພະຍາດໄຂ້ ແລະ ມີຂໍ້ອັກເສບ, ໃຫ້ຢາເປນິຊີລິນ (ເບິ່ງໜ້າ 45) ສໍາລັບການ ປິ່ນປົວພະຍາດດັ່ງກ່າວ. ໃຫ້ຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກແພດໝໍເພື່ອການປິ່ນປົວ. ພະຍາດໄຂ້ ແລະ ມີຂໍ້ອັກເສບສາມາດເຮັດໃຫ້ແຕ່ຕ້ອງລະບົບຫົວໃຈໄດ້. ເຮົາເອີ້ນວ່າພະຍາດຫົວໃຈຍ້ອນຂໍ້ອັກເສບ ແລະ ສາມາດເຮັດໃຫ້ເດັກພິການ ຫຼື ເສຍຊີວິດແຕ່ຍັງນ້ອຍໄດ້.

ພະຍາດຄໍຕິບ

ພະຍາດຄໍຕິບເປັນພະຍາດທີ່ອັນຕະລາຍເຊິ່ງມັນເລີ່ມຈາກການເຈັບຄໍ ແລະ ມີໄຂ້ເລັກໜ້ອຍ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ສອງສາມມື້ຕໍ່ມາ, ອາດສັງເກດເຫັນວ່າມີຝາສີຂາວ ຫຼື ມີນ້ຳປົກຢູ່ທາງຫຼັງຂອງຮູຄໍ. ສ່ວນໃຫຍ່ສູງຂອງເດັກຈະແທບ, ຄໍບວມໃຫຍ່ ແລະ ລົມຫາຍໃຈມີກິ່ນເໝັນ. ຝາສີຂາວ ຫຼື ມີນ້ຳປົກຢູ່ຫຼັງຮູຄໍ ແລະ ການບວມນັ້ນເຮັດໃຫ້ມີການຫາຍໃຈຍາກ ຫຼື ຫາຍໃຈບໍ່ໄດ້.

ການປິ່ນປົວ

- ໃຫ້ຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກແພດໝໍເພື່ອການປິ່ນປົວ. ອາດຈະມີຢາທີ່ຊ່ວຍຕ້ານພຶດຂອງເຊື້ອ.
- ໃຫ້ຢາອີຣີໂທຣໄມຊິນ (erythromycin) (ອ່ານໜ້າ 47) ຫຼື ເປນິຊີລິນແບບສັກ (penicillin) (ອ່ານໜ້າ 46).
- ບໍ່ວນປາກດ້ວຍນ້ຳອຸ່ນປະສົມເກືອເລັກໜ້ອຍ.
- ໃຫ້ຫາຍໃຈເອົາອາຍນ້ຳຈະຊ່ວຍຫາຍໃຈໄດ້ງ່າຍຂຶ້ນ.

ຫາກວ່າຝາທີ່ປົກໃນຮູຄໍໜາຂຶ້ນ ນັ້ນອາດເຮັດໃຫ້ເດັກມີບັນຫາໃນການຫາຍໃຈ, ໃຫ້ເຊັດບໍລິເວນນັ້ນດ້ວຍຜ້າທີ່ສະອາດ.

ພະຍາດຄໍຕິບສາມາດປ້ອງກັນໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍດ້ວຍການສັກວັກຊີນ DPT. ໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າວັກຊີນເຫຼົ່ານີ້ມີໃນຊຸມຊົນຂອງທ່ານ ແລະ ຄວນເອົາລູກຂອງທ່ານໄປສັກເພື່ອປ້ອງກັນໄວ້.

ໄຂ້ໝາກແດງນ້ອຍ

ອາການເລີ່ມຕົ້ນຂອງໄຂ້ໝາກແດງນ້ອຍແມ່ນ ໄຂ້, ນ້ຳມູກຍ້ອຍ, ເຈັບຕາ ແລະ ຕາແດງ, ມີໄອ ຮ່ວມນຳ. ອາການເຫຼົ່ານີ້ເລີ່ມເປັນໄດ້ 10 ມື້ ຫຼັງຈາກໄດ້ສຳຜັດກັບຄືນທີ່ເປັນໝາກແດງ. ຈາກນັ້ນກໍຈະມີອາການເຈັບປາກ ແລະ ຖອກທ້ອງກໍຕາມມາ. ສຸດທ້າຍຜື່ນກໍຈະປາກົດອອກມາທາງດ້ານຫຼັງໃບຫູ ແລະ ຄໍ, ລາມໄປຫາໃບໜ້າ ແລະ ຕີນໂຕ, ແລະ ຕາມແຂນ ແລະ ຂາ.

ການປິ່ນປົວ

ເດັກທີ່ເປັນໄຂ້ໝາກແດງນ້ອຍສາມາດຫາຍດີໄດ້ພາຍໃນ 5 ຫາ 10 ມື້ ຖ້າຫາກທ່ານຊ່ວຍໃຫ້ເຂົາກິນດື່ມອາຫານໄດ້ ແລະ ພັກຜ່ອນໃຫ້ພຽງພໍ:

- ໃຫ້ເຂົາດື່ມນ້ຳໃຫ້ພຽງພໍ. ຫາກເດັກຖອກທ້ອງ ຫຼື ມີອາການຂາດນ້ຳ, ໃຫ້ດື່ມນ້ຳເກືອແຮ່ເລື້ອຍໆ.
- ສືບຕໍ່ລ້ຽງເດັກດ້ວຍນົມແມ່ຫາກເດັກຍັງກິນນົມແມ່ຢູ່. ໃຫ້ເດັກດື່ມນ້ຳເລື້ອຍໆເທົ່າທີ່ເຂົາຕ້ອງການ ຫຼື ສາມາດຮັບໄດ້. ຫາກວ່າເດັກມີບັນຫາໃນການດູດນົມແມ່, ໃຫ້ປ້ອນເດັກດ້ວຍບ່ວງກໍໄດ້.
- ໃຫ້ເດັກກິນອາຫານຫຼາຍໆຄັ້ງໃນໜຶ່ງມື້. ຫາກວ່າເດັກບໍ່ສາມາດກິນໄດ້ ຫຼື ກິນລຳບາກ, ໃຫ້ເດັກຊິດນ້ຳແກງ, ເຂົ້າຕົ້ມ ແລະ ນ້ຳໝາກໄມ້ເອົາກໍໄດ້.
- ໃຫ້ຢາແກ້ໄຂ້ ປາຣາເຊຕາໂມນ (ອາເຊຕາມີໂນເຟນ ຫຼື ແກ້ປວດ ໄອບູໂຟຣເຟນເພື່ອບັນເທົາອາການເຈັບ ແລະ ໄຂ້. ໃຫ້ເບິ່ງໜ້າ 39).
- ໃຫ້ວິຕາມິນ ເອ.

ອາການທີ່ອັນຕະລາຍຂອງໄຂ້ໝາກແດງນ້ອຍແມ່ນມັນສາມາດພາໃຫ້ເກີດເປັນພະຍາດອື່ນທີ່ຮຸນແຮງໄດ້. ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ມັກເກີດໃນເດັກທີ່ຂາດສານອາຫານ ຫຼື ຕິດເຊື້ອເອັສໄອວີ ຫຼື ພະຍາດອື່ນໆ. ໃຫ້ເບິ່ງບັນຫາດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ ແລະ ການປິ່ນປົວໂດຍດ່ວນ:

- **ຖອກທ້ອງ:** ໃຫ້ປິ່ນປົວດ້ວຍການໃຫ້ດື່ມນ້ຳເກືອແຮ່. ໃຫ້ພາເດັກໄປພົບແພດຫາກອາການບໍ່ດີຂຶ້ນພາຍໃນ 1 ຫາ 2 ມື້.
- **ຕິດເຊື້ອຢູ່ຫູ:** ເກີດຈາກເຊື້ອໝາກແດງນ້ອຍສາມາດເຮັດໃຫ້ຫູຫນວກໄດ້. ໃຫ້ການປິ່ນປົວອາການເຈັບຫູທີ່ຖືກຕ້ອງດ້ວຍຢາອາມອັກຊີລິນ (amoxicillin) (ອ່ານໜ້າ 42 ຫາ 43) ຫຼື ຢາໂຄທຣີໂມຊາໂຊນ (cotrimoxazole) (ອ່ານໜ້າ 47).
- **ບັນຫາຂອງສາຍຕາ:** ໄຂ້ໝາກແດງນ້ອຍສາມາດພາໃຫ້ຕາບອດໄດ້. ປ້ອງກັນບັນຫາດັ່ງກ່າວໂດຍໃຫ້ຢາວິຕາມິນ ເອໃນເດັກທຸກຄົນທີ່ເປັນໄຂ້ໝາກແດງນ້ອຍ (ເບິ່ງໜ້າ 53).
- **ປອດອັກເສບ:** ຫາກເດັກທີ່ເປັນໄຂ້ໝາກແດງນ້ອຍມີອາການຫາຍໃຈໄວກວ່າປົກກະຕິ, ຫຼື ຫາຍໃຈຍາກຂຶ້ນ, ໃຫ້ການປິ່ນປົວແບບປອດອັກເສບ. ອ່ານເບິ່ງໜ້າ 14.
- **ຍື່ອຫຸ້ມສະຫມອງອັກເສບ:** ໃຫ້ການປິ່ນປົວດ້ວຍຢາຫາກສັງເກດວ່າເດັກມີລັກສະນະສັບສົນ, ເຈັບຫົວແຮງ, ມີຊັກ, ຫຼື ພິດສະຕິ. ອ່ານເບິ່ງໜ້າ 13.

ການປ້ອງກັນ

ເດັກທຸກຄົນຄວນໄດ້ຮັບການສັກຢາວັກຊີນຕ້ານໄຂ້ໝາກແດງ (ເບິ່ງບົດກ່ຽວກັບວັກຊີນ -ກຳລັງຂຽນຂຶ້ນຢູ່). ຫາກເດັກຄົນໃດໜຶ່ງຕິດເຊື້ອໝາກແດງ, ທ່ານກໍສາມາດປົກປ້ອງເດັກຄົນອື່ນໆທີ່ຢູ່ໃນຄອບຄົວ ຫຼືໂຮງຮຽນດ້ວຍ ການໃຫ້ຢາວັກຊີນໂດຍດ່ວນ. ໃຫ້ເດັກທີ່ຕິດເຊື້ອພັກຜ່ອນຢູ່ເຮືອນ ແລະ ຫາກເປັນໄປໄດ້ຄວນແຍກເຂົາອອກຈາກ ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເຈັບເປັນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພີ່ນ້ອງກໍສາມາດຕິດເຊື້ອໄດ້ເຖິງວ່າເຂົາເຈົ້າບໍ່ມີອາການຂອງໄຂ້ໝາກແດງນ້ອຍກໍຕາມ. ດັ່ງນັ້ນທາງທີ່ດີກໍຄວນໃຫ້ເຂົາເຈົ້າພັກຢູ່ບ້ານຈົນກວ່າເຂົາເຈົ້າແຂງແຮງດີແທ້. ສິ່ງນີ້ຈະຊ່ວຍປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ມີການແຜ່ລາມຂອງພະຍາດໃຫ້ຄົນອື່ນ ແລະ ຄົນໃນຊຸມຊົນ. ທ່ານຈະຕິດເຊື້ອໝາກແດງນ້ອຍພຽງແຕ່ຄັ້ງດຽວເທົ່ານັ້ນ, ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍມີພູມຄຸ້ມກັນປ້ອງກັນພະຍາດນີ້ໄດ້.

ໄຂ້ໝາກແດງໃຫຍ່

ອາການ

- ໄຂ້ຕ່ຳ, ຕ່ຳກວ່າ 38.3 ອົງຊາເຊ (100 ອົງສາຟາເຣັນຮາຍ)
- ຜືນເລັກໜ້ອຍເລີ່ມຈາກໜ້າ ແລະ ລາມໄປທາຕີນໂຕ.
- ຄຳພົບຕ່ອມນ້ຳເຫຼືອງບວມຫຼັງຫູ, ດ້ານຫຼັງກ້ານຄໍ ແລະ ຫົວ.

ໃນເດັກ ແລະ ຄົນໜຸ່ມ, ໝາກແດງໃຫຍ່ແມ່ນບໍ່ຮຸນແຮງທາກທຽບໃສ່ໝາກແດງນ້ອຍ. ມັນສາມາດຫາຍດີເອງໄດ້ພາຍໃນ 3 ຫາ 4 ມື້.

ໃນຜູ້ຍິງ, ໄຂ້ໝາກແດງໃຫຍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເກີດການເຈັບຂໍ້ຫົວເຂົ້າ, ມີ ແລະ ນິ້ວໄດ້.

ໄຂ້ໝາກແດງໃຫຍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເກີດບັນຫາທີ່ຮຸນແຮງໄດ້ໃນແມ່ຍິງຖືພາ. ແມ່ຍິງທີ່ຖືພາຄວນຢູ່ໃຫ້ຫ່າງຈາກເດັກທີ່ເປັນໄຂ້ໝາກແດງໃຫຍ່.

ສິ່ງທີ່ຈະຊ່ວຍປ້ອງກັນແມ່ຍິງຖືພາຈາກໝາກແດງໃຫຍ່ແມ່ນການໃຫ້ຢາວັກຊີນໃນເດັກທຸກຄົນໃນຊຸມຊົນຂອງທ່ານ.

ໝາກສຸກໝາກໃສ

ໝາກສຸກໝາກໃສເຮັດໃຫ້ເກີດມີໄຂ້ຕ່າງໆ, ມີຜື່ນແດງ ແລະ ຄັນ. ຜື່ນມັກຈະເກີດຂຶ້ນຕາມຕີນໂຕ ແລະ ລາມໄປຫາໃບໜ້າ, ແຂນ ແລະ ຂ້າທັງສອງເບື້ອງ. ຈາກນັ້ນຕຸ່ມຈະກາຍເປັນລັກສະນະເປັນຕຸ່ມນ້ຳໄພງ ແລະ ແຕກອອກເປັນສະເກັດແຜເປື້ອນ.

ໝາກສຸກໝາກໃສມັກຈະຫາຍດີເອງພາຍໃນເວລາໜຶ່ງອາທິດ. ແຕ່ເມື່ອໃຊ້ມີເກົາຕຸ່ມຄັນສາມາດເຮັດໃຫ້ເຊື້ອແຜ່ກະຈາຍ ແລະ ສາມາດເຮັດໃຫ້ຜິວໜັງເກີດມີການຕິດເຊື້ອໄດ້.

ຊ່ວຍເດັກບໍ່ໃຫ້ເຂົາເກົາຕຸ່ມຜື່ນຫຼາຍຈົນເກີນໄປ. ຕັດເລັບຂອງເດັກໃຫ້ສັ້ນ ແລະ ມີຕ້ອງສະອາດຢູ່ສະເໝີ. ຫຼືທ່ານອາດຈະໃສ່ຖົງມືໃຫ້ເດັກເພື່ອຫຼີກເວັ້ນການເກົາ. ບັນເທົາອາການຄັນໃຫ້ເດັກໂດຍການສວມໃສ່ເສື້ອຜ້າທີ່ສະບາຍ ແລະ ບໍ່ຮ້ອນ, ໃຫ້ເດັກກິນພືດທັນຍາຫານ ແລະ ອາຫານທີ່ມີປະໂຫຍດພ້ອມທັງດື່ມນ້ຳໃຫ້ພຽງພໍ. ການໃຫ້ຢາ ລົດອາການຄັນເຊັ່ນ ຄລໍເຟນິຣາມີນກໍສາມາດຊ່ວຍບັນເທົາອາການຄັນໄດ້ຄືກັນ. ໃຫ້ອ່ານເບິ່ງໜ້າ 49.

ໝາກສຸກໝາກໃສກໍສາມາດປ້ອງກັນໄດ້ດ້ວຍການຮັບວັກຊີນປ້ອງກັນ (ເບິ່ງບົດທີ່ເວົ້າກ່ຽວກັບວັກຊີນ -ກຳລັງຂຽນຂຶ້ນຢູ່). ຖ້າວ່າທ່ານໄດ້ຮັບຢາວັກຊີນ ຫຼືເຄີຍເປັນໝາກສຸກໝາກໃສມາກ່ອນ, ນັ້ນແມ່ນທ່ານມີພູມຄຸ້ມກັນຕໍ່ພະຍາດນີ້ແລ້ວ.

ຂີ້ຫິດ

ຂີ້ຫິດເຮັດໃຫ້ເກີດມີອາການຄັນໄປຕາມຕີນໂຕ, ມື, ແຂນ, ຂ້າ ແລະ ບໍລິເວນອະໄວຍະວະເພດ.

ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວມັກເກີດຂຶ້ນໃນເດັກ. ຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບພະຍາດຂີ້ຫິດ ແລະ ບັນຫາພະຍາດຜິວໜັງອື່ນໆ, ໃຫ້ອ່ານເພີ່ມໃນບົດກ່ຽວກັບບັນຫາຂອງຜິວໜັງ, ເລັບ ແລະ ຜື່ນ (ກຳລັງຂຽນຂຶ້ນຢູ່).

ໝາກເບີດ

ໝາກເບີດເລີ່ມຈາກການມີໄຂ້, ອິດເມື່ອຍ, ເຈັບຫົວ ແລະ ກິນອາຫານໄດ້ໜ້ອຍລົງ. ທ່ານອາດຈະຮູ້ສຶກເຈັບເວລາອາໄສພາກເພື່ອ ຫຼືກິນອາຫານ. ສອງມື້ຕໍ່ມາ, ອາການບວມເຈັບຈຶ່ງຄ່ອຍປາກົດໃຫ້ເຫັນບໍລິເວນຫຼັງຫູຫຼາລຸ່ມກ້ອງຄາງກະໂຕ, ດັ່ງເຊັ່ນໃນຮູບນີ້. ມັນອາດເປັນເບື້ອງໃດເບື້ອງໜຶ່ງ ແລະ ລາມໄປຫາອີກເບື້ອງໜຶ່ງໄດ້.

ໝາກເບີດຈະຫາຍດີເອງໄດ້ປະມານ 10 ມື້. ຫາກອາການບວມຍັງບໍ່ຫາຍໄປ, ມັນອາດເກີດຈາກບັນຫາອື່ນ. ຂາດສານອາຫານ (ອ່ານໜ້າທີ 20 ໃນອາຫານທີ່ດີເຮັດໃຫ້ສຸຂະພາບແຂງແຮງ) ແລະ ຕິດເຊື້ອ HIV (ອ່ານການຕິດເຊື້ອເອິດໄອວີ HIV ແລະ AIDS ເອດສ- ກຳລັງຂຽນຂຶ້ນຢູ່) ທັງສອງພະຍາດນີ້ ສາມາດເຮັດໃຫ້ເກີດການບວມແບບຊໍາເຮື້ອ ແລະ ຕ່ອມນ້ຳເຫຼືອງຢູ່ກ້ອງຫູເຊິ່ງອາດມີລັກສະນະຄ້າຍກັບໝາກເບີດ.

ບໍ່ຄ່ອຍພົບການຕິດເຊື້ອໝາກເບີດທີ່ສາມາດລາມໄປຫາຫູ ຫຼືສະໝອງ. ໃຫ້ຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກແພດໝໍທັນທີທັນໃດຖ້າວ່າບາງຄົນມີອາການໃດໜຶ່ງຂອງເຍື່ອຫຸ້ມສະໝອງອັກເສບ (ໜ້າ13) ຫຼືເດັກມີບັນຫາຂອງການໄດ້ຍິນ.

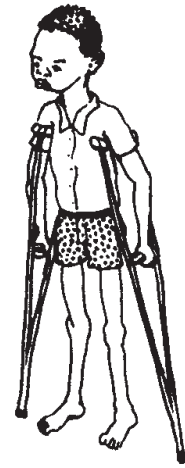
ໝາກເບີດສາມາດປ້ອງກັນໄດ້ດ້ວຍການໄດ້ຮັບວັກຊີນ (ເບິ່ງບົດກ່ຽວກັບວັກຊີນ -ກຳລັງຂຽນຂຶ້ນຢູ່).

ໂປລີໂອ

ໂປລີໂອຖືວ່າເປັນພະຍາດທີ່ຮ້າຍແຮງ. ມັກເລີ່ມເກີດຈາກການເປັນໄຂ້ຫວັດ, ມີໄຂ້, ຖອກທ້ອງ, ຮາກ ແລະ ເຈັບຕາມກ້າມຊີ້ນ. ເດັກໂດຍສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວຈະຫາຍດີໄດ້ໄວ. ແຕ່ສໍາລັບເດັກຈຳນວນໜຶ່ງ, ໂປລີໂອແມ່ນເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ກ້າມຊີ້ນເດັກ.

ເດັກເຫຼົ່ານີ້ຈະມີອາການອ່ອນແອ, ສ່ວນໃຫຍ່ມັກເກີດຢູ່ຂາເບື້ອງໃດໜຶ່ງ. ບາງຄັ້ງອາດເຮັດໃຫ້ຂາເບ້ຍລ່ອຍໄດ້. ຫາກມີອາການເບ້ຍລ່ອຍ, ມັນຈະເຮັດໃຫ້ຂາເດັກລົບເຂົ້າ ແລະ ນ້ອຍລົງໃນຂະນະທີ່ຂາອີກເບື້ອງໜຶ່ງຍັງເປັນປົກກະຕິ. ຫາກທ່ານສັງເກດເຫັນເດັກມີການເຄື່ອນໄຫວທີ່ມີລັກສະນະເບ້ຍລ່ອຍເບື້ອງໃດໜຶ່ງ ຫຼືທັງສອງເບື້ອງ, ໃຫ້ພາໄປພົບແພດເພື່ອໃຫ້ການປິ່ນປົວທັນທີທັນໃດ.

ໂປລີໂອສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈັບປວດໄດ້. ການໃຫ້ຢາແກ້ປວດ ປາຣາເຊຕາໂມນ (ອາເຊຕາມີໂນເຟນ) ຫຼື ໄອບູໂຟຣເຟນ ibuprofen ກໍສາມາດຊ່ວຍບັນເທົາອາການເຈັບໄດ້. ໃຫ້ເອົາຂາເດັກແຂ່ງໃນນ້ຳອຸ່ນ, ເຝິກແອບບໍລິເວນແຂນ-ຂາທີ່ຖືກແຕະຕ້ອງໃຫ້ເດັກແມ່ນມີຄວາມຈຳເປັນເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນບໍ່ໃຫ້ເດັກພິການໄດ້. ໃຫ້ອ່ານບົດທີ 7 ສໍາລັບເດັກທີ່ພິການໃນໝູ່ບ້ານ.

ການປ້ອງກັນ

ໃຫ້ເດັກໄດ້ຮັບຢາວັກຊີນປ້ອງກັນພະຍາດໂປລີໂອ. ການໂຄສະນາວັກຊີນເປັນທາງທີ່ດີທີ່ສຸດທີ່ຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ ໂປລີໂອຫາຍໄປຈາກຫຼາຍໆປະເທດໃນໂລກນີ້. ຫາກເດັກທຸກຄົນໄດ້ຮັບຢາວັກຊີນ, ພະຍາດນີ້ກໍຈະຫາຍໄປ.

ການຕິດເຊື້ອ ເອັສໄອວີ HIV ແລະ AIDS ເອດສ

ການຕິດເຊື້ອ ເອັສໄອວີ ເຮັດໃຫ້ຮ່າງກາຍອ່ອນເພຍ, ເຮັດໃຫ້ພູມຄຸ້ມກັນຕໍ່າເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ເປັນປອດອັກເສບ, ວັນນະໂລກ, ຖອກທ້ອງ ແລະເປັນພະຍາດອື່ນໆໄດ້ງ່າຍ. ມັນເປັນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນທີ່ສຸດທີ່ທ່ານຕ້ອງປົກປ້ອງຕົນໄວ້ ຫາກເດັກມີເຊື້ອ ເອັສໄອວີ .

ຫາກທ່ານຕອບວ່າ “ແມ່ນ” ໃນຄໍາຖາມເຫຼົ່ານີ້, ກະລຸນາອ່ານບົດ ການຕິດເຊື້ອ ເອັສໄອວີ ແລະ ເອດສ (ກໍາລັງຂຽນຂຶ້ນຢູ່).

- ມີການລະບາດຂອງເຊື້ອ ເອັສໄອວີ ໃນບໍລິເວນທີ່ທ່ານອາໄສຢູ່ບໍ່?
- ເຈົ້າເປັນພໍ່ ຫຼື ແມ່ທີ່ໜ້າຈະມີເຊື້ອ ເອັສໄອວີ ຫຼືບໍ່?
- ທ່ານໄດ້ດູແລແມ່ຍິງທີ່ຖືພາທີ່ອາດຈະມີເຊື້ອ ເອັສໄອວີ ຫຼື ບໍ່?
- ທ່ານໄດ້ດູແລເດັກທີ່ອາດຈະຕິດເຊື້ອ ເອັສໄອວີ ຫຼື ບໍ່?
- ທ່ານໄດ້ດູແລເດັກທີ່ເຕີບໂຕຊ້າ ແລະ ເຈັບເປັນຫຼາຍກວ່າເດັກທົ່ວໄປ ຫຼື ບໍ່?

ຢາປິ່ນປົວ ເອັສໄອວີ ສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ເດັກທີ່ຕິດເຊື້ອ ເອັສໄອວີ ໃຫ້ເຂົ້າມີອາຍຸຍືນ, ສຸຂະພາບດີໄດ້.

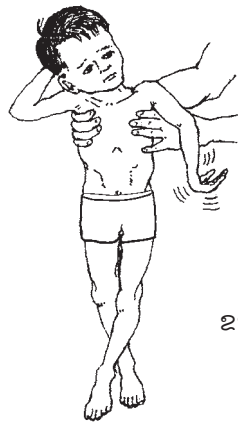
ບັນຫາທາງດ້ານຮ່າງກາຍ

ສະໝອງພິການມາແຕ່ກຳເນີດ (ເດັກກະຕຸກ)

ສະໝອງພິການມາແຕ່ກຳເນີດແມ່ນອາການໜຶ່ງຂອງສະໝອງພິການເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ເດັກມີການເຄື່ອນໄຫວທີ່ຜິດປົກກະຕິ.

- ໃນຕອນທີ່ເດັກເກີດ, ເດັກອາດມີຕີນໂຕອ່ອນແຫຼວ (ແຕ່ບາງຄັ້ງເດັກອາດເບິ່ງຄືປົກກະຕິໃນເບື້ອງຕົ້ນ).
- ໃນເມື່ອເດັກໃຫຍ່ຂຶ້ນ, ເດັກຈະມີພັດທະນາການທີ່ຊ້າຜິດປົກກະຕິກວ່າເດັກທີ່ວົງໄປ. ເດັກອາດຕັ້ງຄໍ, ນັ່ງຫຼືຄານໄດ້ຊ້າກວ່າຄົນອື່ນ.
- ເດັກມີບັນຫາໃນການລ້ຽງ, ເດັກອາດແອ່ວ ແລະ ໄຫ້ຕະຫຼອດ ຫຼືເດັກອາດງຽບຜິດປົກກະຕິ.
- ເມື່ອເດັກໃຫຍ່ຂຶ້ນ, ເດັກມີການເຄື່ອນໄຫວທີ່ຜິດປົກກະຕິ ແລະ ມີການຊັກກະຕຸກ

ປະມານເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງເດັກທີ່ມີສະໜອງພິການມາແຕ່ກຳເນີດມີການຄິດ ແລະ ການຮຽນຮູ້ທີ່ຊ້າ. ແຕ່ບໍ່ຕ້ອງກັງວົນວ່າຈະເປັນແບບນີ້ໝົດທຸກຄົນ. ເດັກທີ່ສະໝອງພິການມາແຕ່ກຳເນີດສາມາດຫຼິ້ນ, ຮຽນຮູ້ ແລະ ໄປໂຮງຮຽນກໍໄດ້.

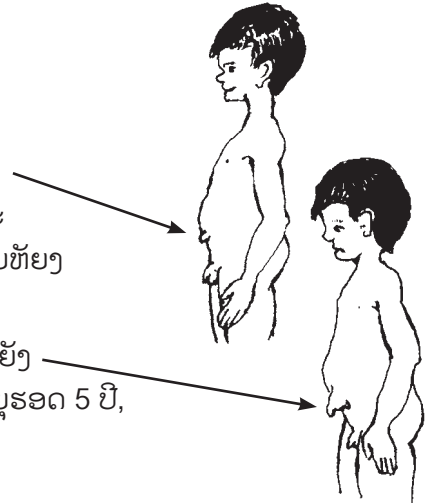
ໃບໜ້າ, ຄໍ ຫຼື ຕີນໂຕບິດບັງວ
ແລະ ກະຕຸກ. ກ້າມຊີ້ນ ແລະ
ຂາບິດກ້ຽວເຂົ້າກັນຄືກັບມືດຕັດ.

ສະໝອງພິການມາແຕ່ກຳເນີດບໍ່ສາມາດປິ່ນປົວໃຫ້ຫາຍຂາດໄດ້. ແຕ່ທ່ານສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ເດັກທີ່ພິການນີ້ມີການເຄື່ອນໄຫວ, ການຊື່ສານ ແລະ ດູແລຮັກສາຕົນເອງດ້ວຍຕົວຂອງເຂົາເອງ. ໃຫ້ສອບຖາມປຶກສາກັບສູນພື້ນຜູ້ຄົນພິການ ຫຼືຄູນິກທີ່ຢູ່ໃກ້ບ້ານທ່ານ ແລະ ໃຫ້ເບິ່ງໃນປຶ້ມເດັກພິການໃນໝູ່ບ້ານສໍາລັບຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບການເບິ່ງແຍງເດັກທີ່ມີສະໝອງພິການມາແຕ່ກຳເນີດ.

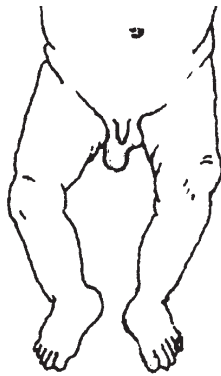
ສະດີສວດ (ສະດີລອດ)

ທ້ອງທີ່ສວດນອກມາແບບໃນຮູບນີ້ແມ່ນເກີດມາຈາກການແຍກອອກຈາກກັນຂອງກ້າມຊີ້ນໜ້າທ້ອງ. ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວມັນ ຈະປິດເອງ ແລະ ກໍບໍ່ຈຳເປັນໃຊ້ຢາປິ່ນປົວ. ການທີ່ໃຊ້ຜ້າມາພັນບໍລິເວນນັ້ນໄວ້ມັນບໍ່ຊ່ວຍຫຍັງ (ແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ສະດີຫຼຸບລົງໄປ, ເດັກຈະບໍ່ເຈັບອີກ).

ຫາກວ່າມີໄສ້ສວດໃຫຍ່ອອກມາແບບນີ້ ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນອັນຕະລາຍຫຍັງ ແລະ ສ່ວນໃຫຍ່ມັກຈະຫາຍດີເອງໄດ້. ຖ້າຫາກຍັງເຫັນຢູ່ຈົນເດັກມີອາຍຸຮອດ 5 ປີ, ຄວນໄປປຶກສາກັບແພດໝໍ. ບາງທີອາດຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຜາຕັດ.

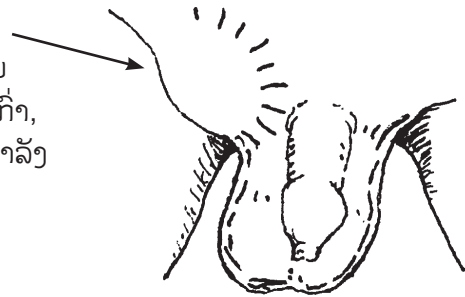
ອັນທະບວມ, ອັງນ້ຳ ແລະ ໄສ້ເລື່ອນ

ຖືກທີ່ທຸ່ມລູກອັນທະເອີ້ນວ່າຖືກອັນທະ, ມີນ້ຳ ຫຼືພາກສ່ວນຂອງໄສ້ທີ່ຍື່ນອອກມານີ້ເປັນສາເຫດເຮັດໃຫ້ມີການບວມເບື້ອງໃດເບື້ອງໜຶ່ງຂອງອັນທະ. ທ່ານສາມາດຫາສາເຫດຂອງບັນຫາດັ່ງກ່າວໄດ້ໂດຍການໃຊ້ໄຟສາຍຊ່ອງຈາກທາງດ້ານຫຼັງຂອງຖືກອັນທະ.

- ຖ້າວ່າມັນສາມາດຊ່ອງຜ່ານນັ້ນໝາຍວ່າຖືກອັນທະເຕັມໄປດ້ວຍນ້ຳ. ເຮົາເອີ້ນອາການນີ້ວ່າ ນ້ຳອັງທີ່ຖືກອັນທະ ແລະ ສາມາດຫາຍດີເອງໄດ້. ຖ້າຫາກວ່າເປັນດິນຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງປີຄວນໄປປຶກສາກັບແພດໝໍ.
- ຖ້າວ່າໄຟບໍ່ສາມາດຊ່ອງຜ່ານໄດ້ ແລະ ຮູ້ສຶກວ່າຖືກອັນທະຈະມີລັກສະນະໃຫຍ່ຂຶ້ນເມື່ອເວລາເດັກໄອ ຫຼືໄຫ້, ນັ້ນໝາຍວ່າພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງໄສ້ໄດ້ລອດລົງມາໃສ່ຖືງ. ສິ່ງນີ້ເຮົາເອີ້ນວ່າໄສ້ເລື່ອນ (ໄສ້ລອດ).

ໄສ້ເລື່ອນສາມາດເຮັດໃຫ້ເກີດໄດ້ທັງເດັກຜູ້ຊາຍ ຫຼືເດັກຜູ້ຍິງ. ຖ້າຫາກວ່າມັນບວມໃຫຍ່ເມື່ອເດັກໄຫ້ ຫຼືໄອ ນັ້ນອາດເປັນໄປໄດ້ວ່າແມ່ນໄສ້ເລື່ອນ. (ຫາກຂະໜາດມັນຍັງຄືເກົ່າ, ມັນອາດແມ່ນຕ່ອມນ້ຳເຫຼືອງ, ໃຫ້ອ່ານວິທີກວດຄົ້ນເຈັບ - ກຳລັງຂຽນຂຶ້ນຢູ່).

ໄສ້ເລື່ອນຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ປິ່ນປົວດ້ວຍການຜ່າຕັດ. ທ່ານອາດສາມາດຢູ່ມັນເຂົ້າໄປເອງກໍໄດ້ໃນເບື້ອງຕົ້ນ:

1. ຫາກວ່າເປັນໄປໄດ້, ໃຫ້ຢາມອນຫຼັບ (ໄດອາເຊປັມ) ແກ່ເດັກກ່ອນ (ເບິ່ງໜ້າ 48).
2. ໃຊ້ໝອນ, ຫຼື ໃຊ້ໄມ້ຄໍ້າດັນພາກສ່ວນລຸ່ມຂອງຕຽງ ຫຼື ເສື້ອເພື່ອເຮັດໃຫ້ສະໄໝຂອງເດັກຢູ່ສູງກວ່າຫົວຂອງເດັກ.
3. ໃຫ້ເດັກກິນເຂົ້າເຂົ້າ ແລະ ໃຫ້ເດັກຍະຂາໄປເບື້ອງທີ່ໄສ້ເລື່ອນ - ເຮັດຂາຄືກັບກົບ.
4. ໃຊ້ຜ້າເຢັນ ຫຼື ແຜ່ນຜ້າເຢັນໃສ່ນ້ຳກ້ອນໃສ່ບ່ອນທີ່ໄສ້ເລື່ອນເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນອາການບວມ. ປະໄວ້ 10 ນາທີ ຫຼື ຫຼາຍກວ່ານັ້ນ.
5. ຫາກວິທີນີ້ໃຊ້ບໍ່ໄດ້ຜົນ, ພະຍາຍາມລອງເອົາມືດັນໄສ້ເລື່ອນຄ່ອຍໆເພື່ອໃຫ້ມັນເຂົ້າທີ່.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍແລ້ວແຕ່ ເດັກກໍຍັງຕ້ອງການການຜ່າຕັດຢູ່ດີ, ເຖິງວ່າທ່ານຈະດັນເອົາໄສ້ເຂົ້າໄປແລ້ວກໍຕາມ.

ຖືກອັນທະທີ່ເຈັບແບບຮຸນແຮງ, ໂດຍສະເພາະຫາກເກີດຂຶ້ນກະທັນຫັນ, ສ່ວນໃຫຍ່ມັກມີການບິດຢູ່ທາງໃນຮ່າງກາຍ. ເຮົາເອີ້ນອາການນີ້ວ່າ ອັນທະບິດ ແລະ ເດັກຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການຜ່າຕັດທັນທີເພື່ອຮັກສາແກ່ອັນທະໄວ້.

ການບາດເຈັບ ແລະ ອຸບັດຕິເຫດ

ເດັກມັກຈະເກີດການບາດເຈັບ ແລະ ອຸບັດຕິເຫດຫຼາຍກວ່າຜູ້ໃຫຍ່, ແຕ່ສ່ວນຫຼາຍແລ້ວການປິ່ນປົວສໍາລັບການບາດຈາກອຸບັດຕິເຫດ ແລະ ການບາດເຈັບຕ່າງໆແມ່ນໃຊ້ວິທີການປິ່ນປົວແບບດຽວກັນກັບຜູ້ໃຫຍ່. ໃຫ້ຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບການປິ່ນປົວການບາດເຈັບທີ່ສະເພາະເຈາະຈົງໃນບົດທີ່ເວົ້າກ່ຽວກັບການປະຖົມພະຍາບານເບື້ອງຕົ້ນ.

ການບາດເຈັບສ່ວນໃຫຍ່ໃນເດັກສາມາດປ້ອງກັນໄດ້.

ການສະໝັກອາຫານ

ການສະໝັກເປັນບັນຫາໜຶ່ງທີ່ຂ້ອນຂ້າງຮ້າຍແຮງໃນເດັກທີ່ອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 2 ປີ. ຫາກວ່າເດັກມີໄອ ຫຼື ເວົ້າໄດ້, ໃຫ້ເບິ່ງຈົນວ່າເດັກໄອເອົາສິ່ງທີ່ສະໝັກອອກມາໄດ້. ຫາກເດັກບໍ່ສາມາດໄອ ຫຼື ເວົ້າໄດ້, ໃຫ້ຊ່ວຍເດັກດ້ວຍການຍູ້ຈາກດ້ານຫຼັງ ແລະ ດັນແຮງໃສ່ໜ້າເອິກຂອງເດັກ, ຫຼື ເດັກທີ່ອາຍຸຫຼາຍກວ່າ 1 ປີຂຶ້ນໄປ ໃຫ້ດັນມືໃສ່ກ້ອງລິ້ນປີເພື່ອດັນເອົາສິ່ງທີ່ຄາຄໍເດັກອອກ. ໃຫ້ອ່ານເບິ່ງໜ້າ 4 ຫາ 5 ໃນບົດກ່ຽວກັບການປະຖົມພະຍາບານເບື້ອງຕົ້ນ.

ວັດຖຸທີ່ມີຮູບຊົງເປັນວົງມົນ, ອາຫານທີ່ເປັນລັກສະນະເປັນວຸ້ນສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວເປັນສາເຫດໃຫ້ເກີດອາການສະໝັກໃນເດັກນ້ອຍ. ຫຼັກເວັ້ນການເອົາເຂົ້າໝົມອົມ, ພາກຖົດດິນ, ລູກຊີ້ນກ້ອນ, ຊິດສກ້ອນ ຫຼື ຜັກທີ່ຕັດເປັນກ້ອນໃຫ້ເດັກກິນ. ອາຫານທີ່ເໝາະສົມສໍາລັບເດັກນ້ອຍຄວນເປັນອາຫານທີ່ອ່ອນ ແລະ ຕັດໃຫ້ພໍດີຄໍາ ກິນໄດ້ງ່າຍ.

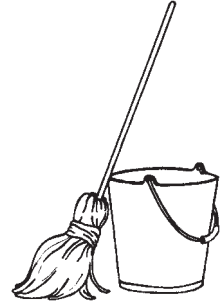
ເຄື່ອງຫຼິ້ນ, ໝາກປີ້, ຫຼຽນ ແລະ ປູມເປົ່າແມ່ນສາເຫດຫຼັກໆທີ່ເຮັດໃຫ້ເກີດການສະໝັກ ແລະ ຄວນເກັບໃຫ້ຫ່າງຈາກເດັກນ້ອຍ.

ສານພິດ

ສານພິດລວມມີຢາຂ້າແມງໄມ້ ແລະ ນ້ຳຢາເຮັດຄວາມສະອາດຕ່າງໆຄວນເກັບໄວ້ໃນຕູ້ ຫຼື ຖ້ານທີ່ຢູ່ສູງ ລ່ອກໃສ່ກຸ້ນແຈໄວ້ບໍ່ໃຫ້ເດັກສາມາດເອົາໄດ້. ສຳລັບລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບການແກ້ພິດເບື້ອງຕົ້ນ ແລະ ການແຍກຊະນິດຂອງພິດ, ໃຫ້ອ່ານໜ້າທີ 44 ຫາ 47 ໃນບົດທີ່ເວົ້າກ່ຽວກັບການປະຖິ້ມພະຍາບານເບື້ອງຕົ້ນ.

ການຈົມນ້ຳ

ເດັກສາມາດທີ່ຈະຈົມນ້ຳໃນໜອງ, ຮ່ອງນ້ຳ ຫຼື ແມ່ແຕ່ຄູ່ນ້ຳກໍເປັນໄປໄດ້. ເຮົາຕ້ອງໄດ້ເບິ່ງແຍງເດັກຕະຫຼອດເວລາ ເມື່ອເຂົາຢູ່ໃກ້ບ່ອນທີ່ມີນ້ຳ. ເດັກທີ່ໃຫຍ່ແດ່ແລ້ວ, ໂດຍສະເພາະເດັກຜູ້ຊາຍ, ມັກຈະຈົມນ້ຳຍ້ອນຂາດຄວາມລະວັງ ເມື່ອເດັກລອຍນ້ຳໃນບ່ອນທີ່ເລິກ ແລະ ນ້ຳແຮງ. ໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າບ່ອນທີ່ເດັກໄປລອຍນ້ຳ ແລະ ຂົວມີຄວາມປອດໄພ ແລະ ການສອນໃຫ້ເດັກລອຍນ້ຳນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນທີ່ສຸດໃນການເຮັດໃຫ້ຊຸມຊົນຂອງທ່ານປອດໄພ.

ເດັກທີ່ອາຍຸປະມານ 1 ປີ ສາມາດເຂົ້າໄປຄາໃນຄູໄດ້ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຂົາຈົມນ້ຳໄດ້.

ໄຟໄໝ້ ຫຼື ນໍ້າຮ້ອນລວກ

ໄຟໄໝ້ ຫຼື ນໍ້າຮ້ອນລວກສາມາດປ້ອງກັນໄດ້ດ້ວຍການໃຫ້ເດັກຢູ່ຫ່າງຈາກເຕົາໄຟ, ໝໍ້ແກງ ແລະ ກະທະທີ່ຮ້ອນ, ໄຟ ແລະ ຫຼອດໄຟ. ແຕ່ຫາກມີການບາດເຈັບທີ່ເກີດຈາກຫຼືນໍ້າຮ້ອນລວກແລ້ວ, ສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດຄືໃຫ້ການປິ່ນປົວເຂົາໂດຍດ່ວນ, ເພື່ອລົດຜ່ອນອາການເຈັບ ແລະ ປ້ອງກັນການຕິດເຊື້ອເຊິ່ງສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈັບເປັນຢ່າງຮຸນແຮງຫຼັງຈາກຖືກໄຟໄໝ້ ຫຼື ນໍ້າຮ້ອນລວກ. ການຖືກໄຟໄໝ້ ຫຼື ນໍ້າຮ້ອນລວກຢ່າງຮຸນແຮງໃນບາງກໍລະນີອາດບໍ່ເຈັບຫຼາຍຍ້ອນວ່າເສັ້ນປະສາດສ່ວນນັ້ນໄດ້ຖືກທຳລາຍໄປຈາກທາງໃນຂອງຜິວຫນັງ. ເຖິງຈະບໍ່ມີອາການເຈັບກໍຕາມ, ເຂົາກໍຍັງຕ້ອງໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວ. ສ່ວນການປິ່ນປົວແບບໃດນັ້ນ, ໃຫ້ອ່ານເບິ່ງໜ້າ 37 ໃນບົດປະຖິ້ມພະຍາບານເບື້ອງຕົ້ນ.

ອຸບັດຕິເຫດຕາມທ້ອງຖະໜົນ

ໝວກກັນກະທົບ ແລະ ສາຍເຂັມຂັດນິລະໄພສາມາດປ້ອງກັນການບາດເຈັບ ແລະ ການເສຍຊີວິດຈາກອຸບັດຕິເຫດຈາກການຂັບຂີ່ຍານພາຫະນະເຊັ່ນ: ລົດຈັກ, ລົດຖີບ, ແລະ ລົດໃຫຍ່. ໂດຍການເຮັດໃຫ້ຖະໜົນທົນທາງປອດໄພສຳລັບຄົນຢ່າງ ແລະ ຄົນຂີ່ລົດຖີບ, ການບາດເຈັບ ແລະ ການເສຍຊີວິດຈາກອຸບັດຕິເຫດເຫຼົ່ານີ້ສາມາດປ້ອງກັນໄດ້.

ປ້ອງກັນລູກຂອງທ່ານດ້ວຍການໃສ່ໝວກກັນກະທົບໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ ແລະ ທ່ານເອງກໍຄວນປ້ອງກັນຕົວທ່ານເອງດ້ວຍການໃສ່ເຊັ່ນດຽວກັນ.

ການທາຮຸນນະກຳ

ຄວາມຮຸນແຮງ ແລະ ການທາຮຸນນະກຳເດັກແມ່ນບັນຫາທີ່ຮຸນແຮງທີ່ເກີດປະຈຳ ແລະ ສາມາດສ້າງຄວາມເຈັບປວດໃຫ້ເດັກໄດ້ - ບໍ່ພຽງແຕ່ຮ່າງກາຍ, ແຕ່ຍັງລວມເຖິງຈິດໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເບິ່ງແຍງເດັກໃຫ້ປອດໄພຈາກການທາຮຸນນະກຳແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງຜູ້ໃຫຍ່ທຸກຄົນ. ວິທີການສັງເກດວ່າເດັກຖືກກະທຳຮຸນແຮງ ແລະ ຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້, ໃຫ້ອ່ານບົດກ່ຽວກັບການທາຮຸນນະກຳ (ກຳລັງຂຽນຂຶ້ນຢູ່).

ສຳລັບພະນັກງານສາທາລະນະສຸກ

ທາງການພະນັກງານສາທາລະນະ

ສຸກ, ໃຫ້ໄປຕິດຕາມເບິ່ງເດັກເປັນປະຈຳ.

ມັນຈະເປັນການງ່າຍທາງການໄປເບິ່ງ ເດັກເພື່ອຈຸດປະສົງໃນ
ການຕິດຕາມສັກຢາວັກຊີນໃຫ້ເຂົາ (ໃຫ້ອ່ານບົດ ວັກຊີນ-
(ກຳລັງຂຽນຂຶ້ນຢູ່) ຫຼືທ່ານອາດຈະໄປເບິ່ງເດັກທຸກໆ 2
ເດືອນໃນປີທຳອິດ ແລະ ປີລະເທື່ອໃນປີຕໍ່ໆມາ.

ໃຫ້ໄປເບິ່ງເດັກປະຈຳທາງເດັກສະແດງອາການທີ່
ມີບັນຫາ, ເບິ່ງຄືມີພັດທະນາການຊ້າ ຫຼືໃຫຍ່ບໍ່ສົມໄວ.
ທ່ານຄວນກັບໄປຕິດຕາມ (ຫຼືອາດຖາມແມ່ເດັກໃຫ້ພາ
ເດັກໄປທາງການປະຈຳ) ຫຼັງຈາກທີ່ທ່ານໃຫ້ການປິ່ນປົວ
ເຂົາແລ້ວເຂົາມີອາການດີຂຶ້ນ ຫຼືຍັງຕ້ອງການການປິ່ນ
ປົວເພີ່ມອີກ.

ໃນຂະນະດຽວກັນ ມັນອາດຈະງ່າຍທາງການບອກແມ່ເດັກໃຫ້ພາເດັກມາພົບທ່ານຢູ່ໂຮງໝໍ ຫຼືສຸກສາລາບ
ອນທີ່ທ່ານເຮັດວຽກເພື່ອຕິດຕາມອາການຂອງເດັກ. ມັນຈະເປັນການດີກວ່າສຳລັບພະນັກງານສາທາລະນະສຸກ
ທີ່ໄປຕິດຕາມເດັກທີ່ເຮືອນຂອງເຂົາເຈົ້າ. ມັນຈະເປັນການດີທີ່ສຸດທີ່ບໍ່ໃຫ້ເດັກໄປທາງການທີ່ໂຮງໝໍເຊິ່ງເດັກອາ
ດຈະຕິດເຊື້ອພະຍາດຈາກຄົນທີ່ບໍ່ສະບາຍທີ່ນອນຢູ່ໂຮງໝໍກໍເປັນໄດ້. ເຊັ່ນດຽວກັນ, ບາງທີແມ່ເດັກເອງກໍບໍ່ສາ
ມາດພາລູກໄປທາງການໄດ້ເພາະເຂົາບໍ່ສາມາດປະຕິບັດງານ ຫຼືລູກອີກຄົນໃຫ້ຢູ່ບ້ານຄົນດຽວໃນຂະນະທີ່ພາອີກ
ຄົນໄປໂຮງໝໍ. ໂດຍສະເພາະແລ້ວແມ່ຍິງເຫຼົ່ານີ້ຕ້ອງການຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກພະນັກງານສາທາລະນະສຸກໄປ
ເບິ່ງຊ່ວຍຕິດຕາມອາການລູກນ້ອຍຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ເດັກທີ່ຕ້ອງການຄວາມເອົາໃຈໃສ່ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວແມ່ນເດັກທີ່ບໍ່ເຄີຍເຂົ້າມາພົບທ່ານ.

ສຳລັບເດັກທີ່ໃຫຍ່ແດ່ແລ້ວ, ໃຫ້ກວດເດັກເຫຼົ່ານີ້ພ້ອມໃນຊ່ວງທີ່ທ່ານລົງຢູ່ມຢາມ:

- ໃຫ້ຖາມການເປັນຢູ່ທົ່ວໄປຂອງເດັກ - ເຊັ່ນເດັກມີພາວະປົກກະຕິແຂງແຮງດີ ແລະ ຈະເລີນເຕີບໂຕສົມໄວ.
- ໃຫ້ກວດເບິ່ງເດັກຕັ້ງແຕ່ຫົວສຸດຕີນ. ເດັກທີ່ມີສຸຂະພາບດີມັກຈະໃຫ້ຄວາມສົນໃຈ ແລະ ກະຕືລືລົ້ນ.
ຜິວເດັກກ້ຽງງາມດີ ແລະ ຮ່າງກາຍເດັກຈະເຕີບໃຫຍ່ສົມສ່ວນ ແລະ ແຂງແຮງ.
- ໃຫ້ຖາມເດັກວ່າຕາມປົກກະຕິເຂົາກິນຫຍັງ. ສຸກຍູ້່ໃຫ້ແມ່ລ້ຽງລູກດ້ວຍນົມແມ່ ແລະ
ໃຫ້ສານອາຫານແກ່ເຂົາໃຫ້ຄົບຖ້ວນ.
- ຊຶ່ງນ້ຳໜັກຂອງເດັກ. ຫຼືທາງແມ່ໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການຕິດຕາມພັດທະນາການການເຕີບໂຕຂອງເດັກ
ກໍເປັນການດີ, ໃຫ້ອ່ານວິທີການບັນທຶກການຈະເລີນເຕີບໂຕຂອງເດັກ (ໃນແຜນຕາຕະລາງສຸຂະພາບ
ຫຼືການຈົດບັນທຶກນ້ຳໜັກຂອງເດັກ).
- ໃຫ້ເບິ່ງວ່າເດັກນຸ່ງຖືສະອາດ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມຂອງບ້ານອາໄສມີສຸຂະອານະໄມບໍ່. ໃນຊ່ວງ
ທີ່ລົງຢູ່ມຢາມນີ້ທ່ານເອງກໍສາມາດຫາເວລາເພື່ອສອນໃຫ້ຄອບຄົວຂອງເດັກໃຫ້ຢູ່ກິນປອດໄພ ແລະ
ຫ່າງໄກຈາກພະຍາດ, ຫຼືໃຫ້ຊອກຫາວິທີການທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເຮັດບ້ານໃຫ້ສະອາດປອດໄພ ແລະ
ເດັກມີສຸຂະພາບທີ່ດີຂຶ້ນ.
- ໃຫ້ແນ່ໃຈທີ່ຈະແລກປ່ຽນຄວາມຄິດເຫັນໃນສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ຮຽນຮູ້ຈາກແມ່ເດັກ ແລະ ຄົນໃນຄອບຄົວເຂົາເຈົ້າ.

ການເບິ່ງແຍງເດັກແມ່ນວິທີທາງຂອງພະນັກງານສາທາລະນະສຸກທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມວາງໃຈ ແລະ ເຄົາລົບຈາກຄົນໃນຊຸມຊົນ. ເມື່ອພໍ່ແມ່ຂອງເດັກເຫັນທ່ານເບິ່ງແຍງລູກຂອງເຂົາເຈົ້າ, ເຂົາເອງກໍຈະຮູ້ສຶກດີ ແລະ ຮູ້ສຶກສະບາຍໃຈທີ່ຈະຖາມບັນຫາສຸຂະພາບຂອງເຂົາເອງກັບທ່ານເຊັ່ນກັນ. ການລົງໄປຢ້ຽມຢາມເດັກເປັນປະຈຳເພື່ອຕິດຕາມສຸຂະພາບ ແລະ ການຈະເລີນເຕີບໂຕຂອງເດັກແມ່ນວິທີທີ່ດີທີ່ສຸດທີ່ທ່ານຈະສາມາດຮູ້ສຸຂະພາບຂອງແມ່ ແລະ ຄົນໃນຄອບຄົວຂອງເດັກນຳ, ເຊິ່ງທ່ານເອງກໍຈະໄດ້ຊ່ວຍເຫຼືອເຂົາເຈົ້າອີກດ້ວຍໃນກໍລະນີທີ່ເຂົາຕ້ອງການຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກແພດ.

ໃຊ້ໂອກາດນີ້ໃຫ້ເປັນປະໂຫຍດໂດຍການສອນເດັກກ່ຽວກັບເລື່ອງສຸຂະພາບໄປນຳ. ເດັກມັກຈະເວົ້າທຸກໆຢ່າງໃນສິ່ງທີ່ເຂົາໄດ້ຮຽນຮູ້ຈາກຄົນໃນຄອບຄົວ ແລະ ເດັກຄົນອື່ນໆ. ເດັກເອງກໍສາມາດຊ່ວຍສ້າງພື້ນຖານທີ່ດີຂອງສຸຂະພາບທີ່ດີໃນຊຸມຊົນໄດ້ເຊັ່ນດຽວກັນ.

ເດັກທີ່ເຕີບໂຕສົມໄວແມ່ນເດັກທີ່ມີສຸຂະພາບດີ.

ໃຫ້ບັນທຶກຂໍ້ມູນການຈະເລີນເຕີບໂຕຂອງເດັກໃນຕາຕະລາງ, ດັ່ງເຊັ່ນໃນຕາຕະລາງທີ່ມີໃນໜ້າຕໍ່ໄປນີ້. ແມ່ ຫຼື ຄົນທີ່ເບິ່ງແຍງເດັກຄວນເປັນຄົນທີ່ເກັບຕາຕະລາງນີ້ໄວ້. ໃຫ້ອະທິບາຍໃຫ້ເຂົາຮູ້ວິທີໝາຍ, ເມື່ອເຂົາຮູ້ເຂົ້າໃຈເຂົາກໍຈະຕິດຕາມການຈະເລີນເຕີບໂຕຂອງລູກເຂົາເອງໄດ້.

ປົດກວດສຸຂະພາບເດັກ

ຊື່ໂຮງໝໍທີ່ 1..... ເລກທີ
ຊື່ໂຮງໝໍທີ່ 2..... ເລກທີ

ຊື່ເດັກ	ຜູ້ເຮັດ	ວັນ	ເດືອນ	ປີ	ນ້ຳໜັກຕອນເກີດ
ວັນເດືອນປີເກີດ					
ຊື່ແມ່					
ຊື່ຜູ້ປົກຄອງ ໃນກໍລະນີບໍ່ແມ່ແມ່					
ຊື່ພໍ່					
ເດັກອາໄສຢູ່ໃສ?					

ຜູ້ເປັນແມ່ມີລູກຈັກຄົນ?
ຈຳນວນທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່ ຈຳນວນທີ່ເສຍຊີວິດແລ້ວ

ຕາຕະລາງສຳລັບແມ່

ຖາມແມ່ເຖິງເຫດຜົນທີ່ຕ້ອງໄດ້ແລ່ເດັກເປັນພິເສດ
(ຂີດອອກວົງມົນເອົາຄຳຕອບທີ່ຖືກ)

ນ້ຳໜັກຕອນເກີດຂອງເດັກຕ່ຳກວ່າ 2.5 ກິໂລກຼາມ.....ບໍ່ແມ່ນ ແມ່ນ
ເປັນເດັກທີ່ມີໄຂ້ແດ່.....ບໍ່ແມ່ນ ແມ່ນ
ລູກເກີດດ້ວຍມົນຝຸ່ນນາະບອງ.....ບໍ່ແມ່ນ ແມ່ນ
ແມ່ມີຄວາມຕ້ອງການສະພາບສະໜູນຈາກຄອບຄົວ.....ບໍ່ແມ່ນ ແມ່ນ
ເດັກມີອາຍຸ ຫຼື ເອື້ອຍນ້ຳໜັກຫຼຸດລົງຕະຫຼາດ.....ບໍ່ແມ່ນ ແມ່ນ
ມີເພດຜົນເສັ້ນທີ່ຕ້ອງໄດ້ແລ່ເປັນພິເສດ ຕົວຢ່າງ.....ບໍ່ແມ່ນ ແມ່ນ
ພະຍາດດັບນ້ຳໂລກ ຫຼື ພະຍາດຫຼວງ ຫຼື ບັນຍາດທຸກຢ່າງອື່ນ.....ບໍ່ແມ່ນ ແມ່ນ

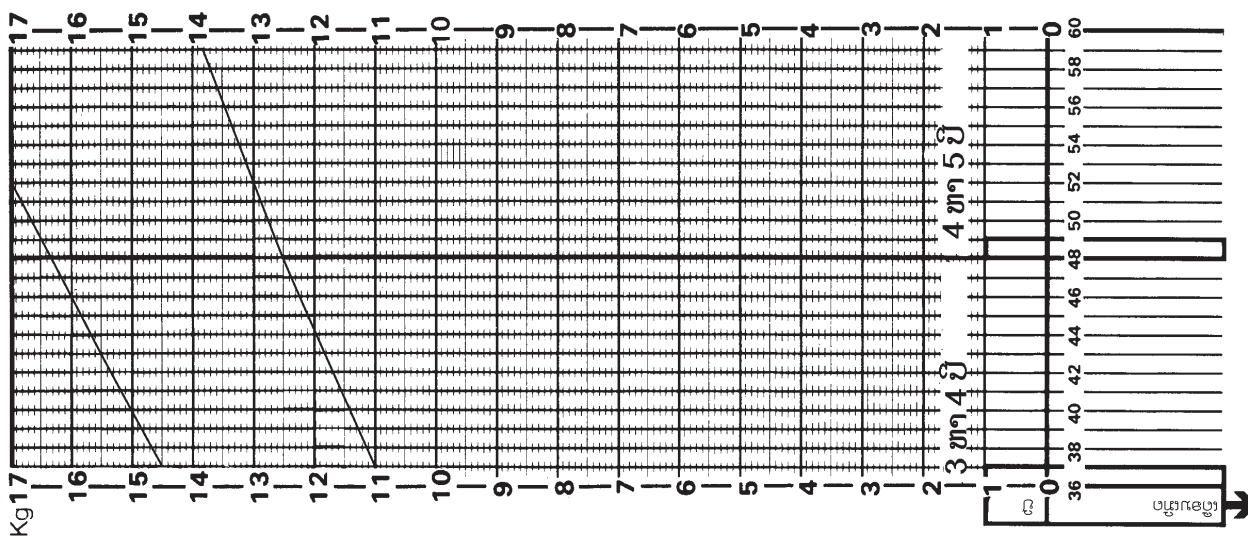
ໃຫ້ຈຳກັດໄຫຼ່ນາມາລາສາທາລິນີ້ກັບການວາງແຜນຄອບຄົວ

ບັດນີ້ເຮັດໂດຍ

TALC TALC P.O. BOX 49, ST. ALBANS AL1 1TX UK
ໂທ: +44 (0) 1727 853869 ແຟັກ: +44 (0) 1727 846852
ອີເມວ: info@talculc.org ເວັບໄຊ: www.talculc.org

ຂັດຕາການຈະເລີນເປັນໄຕຂອງອົງການອານາໄມໂລກ GROWTH CURVE WHO
ໄດ້ແບ່ງຈາກມາດຕະຖານການເປັນໄຕຂອງເດັກປີ 2006
ເກີນກວ່າເສັ້ນ 50 ຮູບ ສຳລັບເດັກຊາຍ ຜູ້ວາງກຳເນີດ 3 ຮູບສຳລັບເດັກຍິງ
ອຸບັດສານອິນຊີມີພ້ອມ

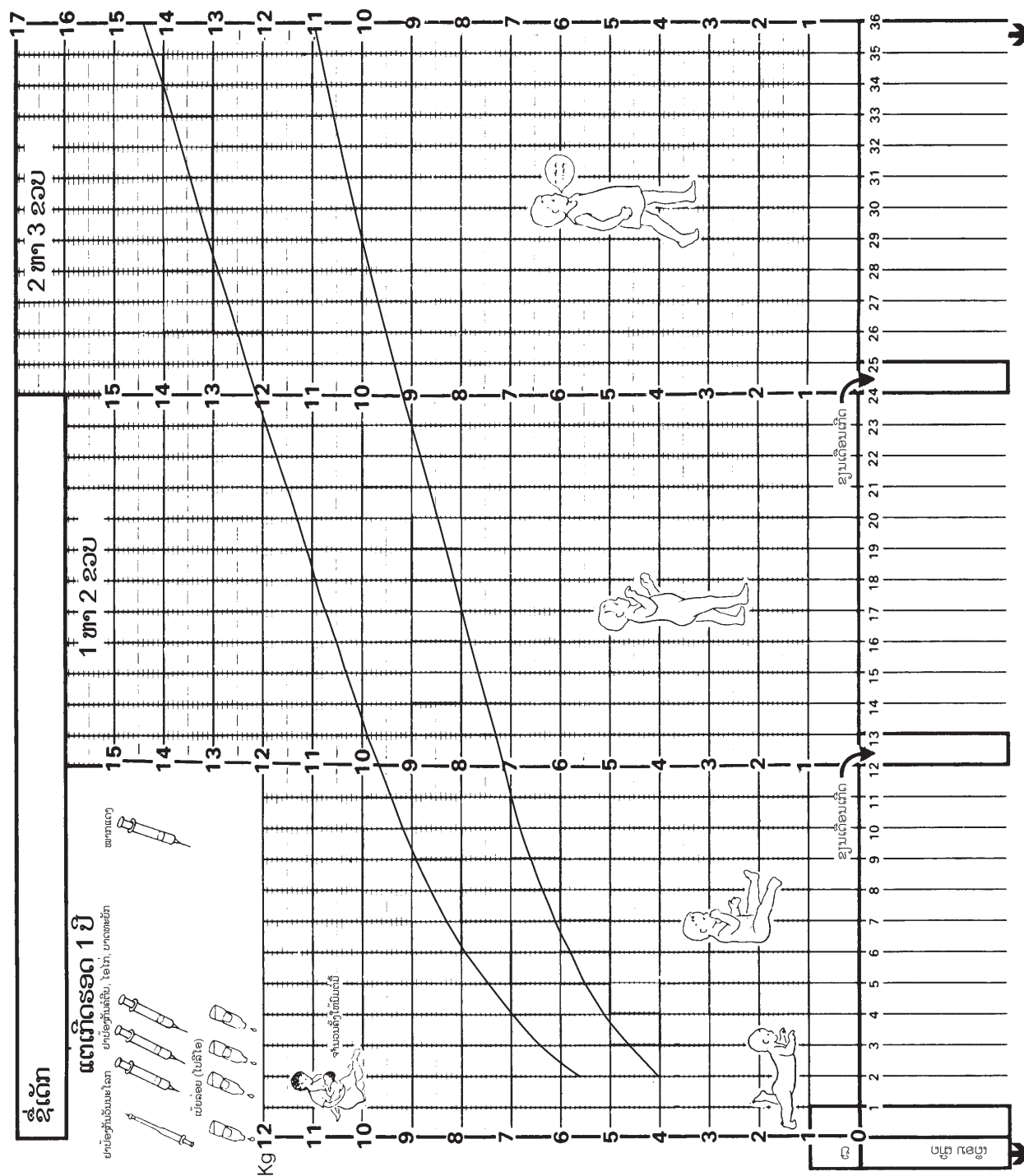
ຢາປ້ອງກັນພະຍາດ	ນິ້ວຍາ
ຢາປ້ອງກັນວັນນະໂລກ	
ຢາປ້ອງກັນເຢຍລອຍ (ໄບລີໂອ)	ຕັ້ງທີ່ 1 ຕັ້ງທີ່ 2 ຕັ້ງທີ່ 3 ຕັ້ງທີ່ 4
ຢາປ້ອງກັນຄີເບີ, ໄອໂກ, ບາດທະຍັກ	ຕັ້ງທີ່ 1 ຕັ້ງທີ່ 2 ຕັ້ງທີ່ 3
ຢາປ້ອງກັນໝາກແດງ	
ຢາປ້ອງກັນບາດທະຍັກສຳລັບແມ່ (ຫຼືສັກຂ້າ 1 ຄັ້ງ)	ຕັ້ງທີ່ 1 ຕັ້ງທີ່ 2 ຕັ້ງທີ່ 3

ນ້ຳເກືອແຮ່ ວັນທີ

ມື້ສອນ
ມື້ນຳໃຊ້

ວັນທີກວດ

ເບິ່ງທີ່ດຳລາງຂອງເລີນ
ທີ່ສະແດງການເຄີຍໄຕ
ຂອງເດັກ.

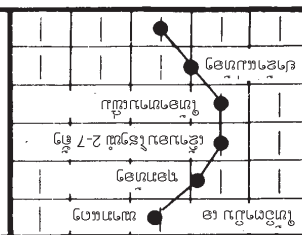
ເດັກຈະເລີນເຄີຍໄຕໄດ້

ອັນຕະລາຍ
ນຳພັນກັບເພີ່ມ

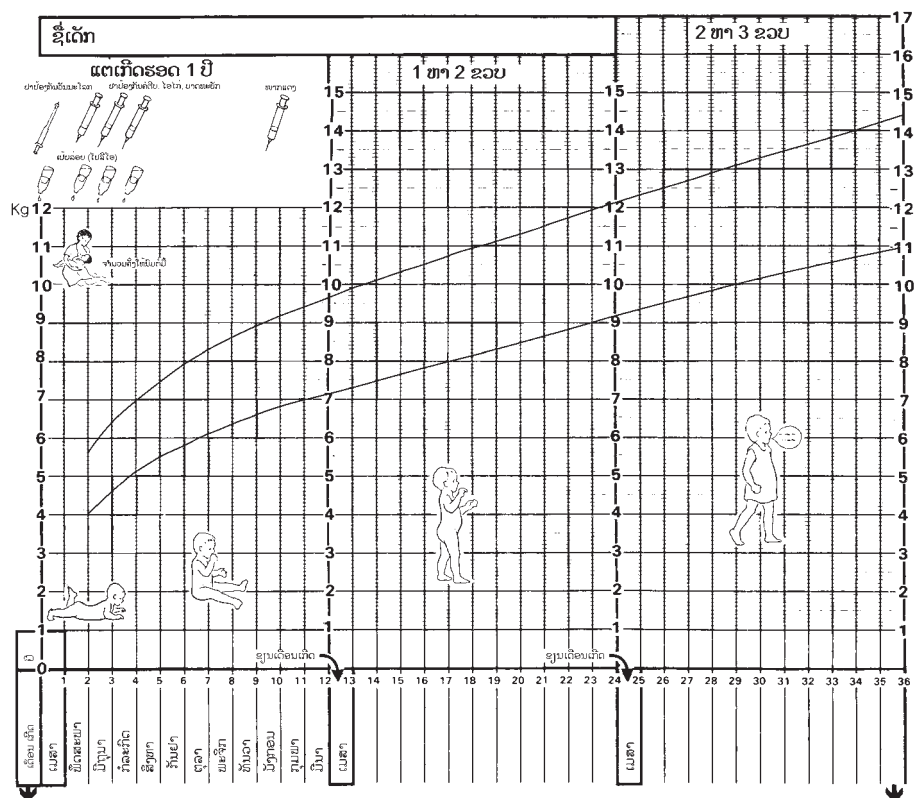
ອັນຕະລາຍຫຼາຍ
ນຳພັນກັບ
ອາດຈະຈຸ່ມເປັນ
ຕອກກາບູແລ່ນນິພົນເສດ

ຂຽນໃສ່ບັດກວດສຸຂະພາບ
ທຸກການເຈັບວ່ຍ ຕົວຢ່າງ:
ຖອກທອງ, ໝາກແດງ
ການເຊົ້າອຸບໂຮງໝໍ,
ການເລີ່ມໄປອາຫານ
ການຢຸດໃຫນ້ມແມ່
ການເກີດລູກຄົນຕໍ່ໄປ

ເຊີນີ້

ວິທີການນຳໃຊ້ບັດກວດສຸຂະພາບ

ຂັ້ນທີ່ 1

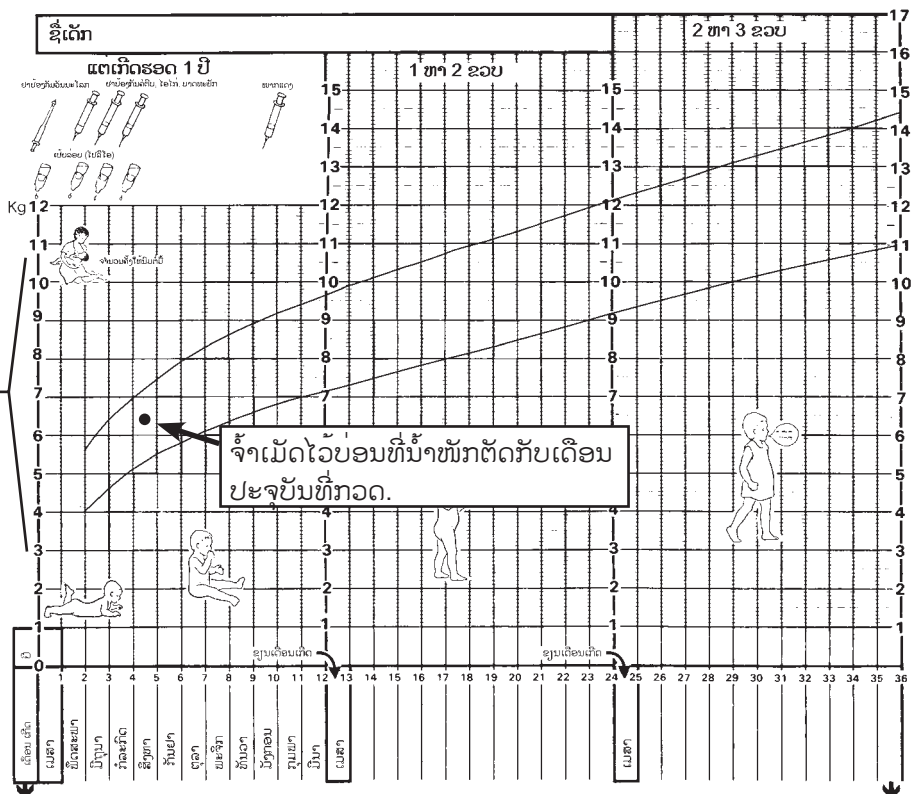
ຂຽນເດືອນເກີດຂອງລູກໃສ່,
ບອນນີ້: _____
ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເດັກເກີດເດືອນ
ເມສາ.

ຂັ້ນທີ່ 2

ຂຽນແຕ່ລະເດືອນຕໍ່ໄປ, ເພື່ອ,
ຕິດຕາມເດືອນທີ່ຄົບຮອບເດືອນເກີດ

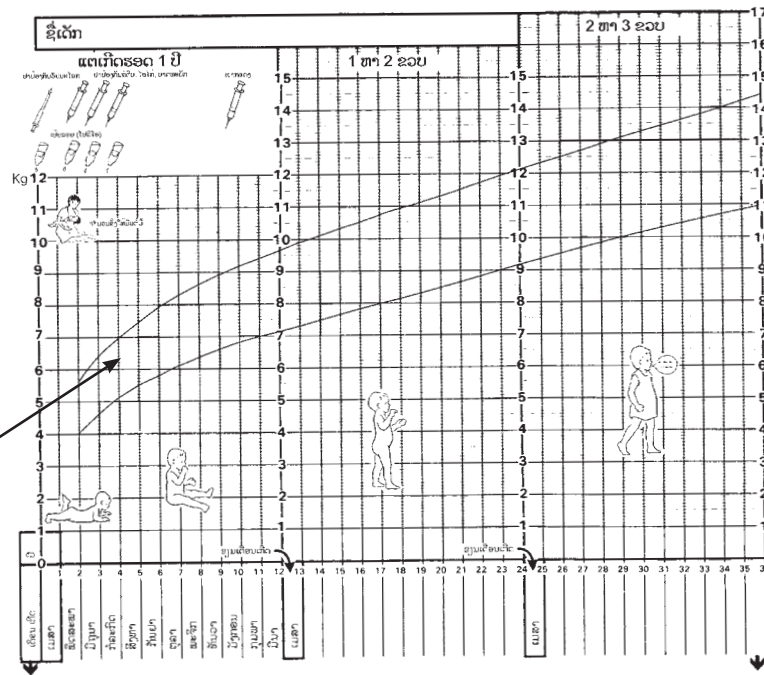
ຂັ້ນທີ່ 3

ແຕ່ລະເດືອນໃຫ້ຊື່ນ້ຳ
ໜັກລູກຂອງທ່ານເປັນ
ກິໂລກຼາມ.

ຂັ້ນທີ່ 4

ນ້ຳໜັກແຕ່ລະເດືອນຂອງເດັກ
ແລະ ຕື່ມຈຳເອີນໆໃສ່ບັດ.
ຂຽນເສັ້ນແຕ່ລະຈຳຫາກັນ.
ຖ້າວ່າເດັກສຸຂະພາບດີ, ໃນແຕ່ລະເດືອນຈະມີຈຳເນັດໄໝ້ທີ່
ສູງຂຶ້ນກ່ອນເກົ່າໃນບັດ.

ໃນເດັກປົກກະຕິ,
ມີສຸຂະພາບດີ,
ເສັ້ນຂອງຈຳເນັດຈະ
ຢູ່ໃນລະຫວ່າງການ
2 ເສັ້ນນີ້.

ສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດແມ່ນມັນຈະຕ້ອງສືບຕໍ່ເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວເຊິ່ງສະແດງອອກໂດຍທີ່ເສັ້ນນີ້ສູງຂຶ້ນ.

ເສັ້ນນີ້ແມ່ນສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເດັກບໍ່ມີເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວ.

ຫຼືວ່າຕໍ່າລົງແບບນີ້.

ຖ້າສັງເກດເຫັນວ່າເດັກບໍ່ມີການຈະເລີນເຕີບໂຕ, ໃຫ້ໄປກວດເລື້ອຍໆ. ສັງເກດເບິ່ງວ່າເຈົ້າສາມາດຊ່ວຍ
ໃນການເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຂອງເດັກໄດ້ໂດຍການໃຫ້ອາຫານເພີ່ມ. ເບິ່ງການເຈັບປ່ວຍທີ່ອາດມີຜົນໃຫ້ມີ
ການຈະເລີນເຕີບໂຕຊ້າ.

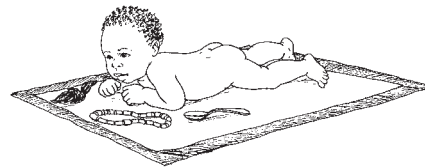
ພັດທະນາການ

ພັດທະນາການໝາຍວ່າຄວາມສາມາດໃນການເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວຂອງເດັກ. ວິທີທີ່ເດັກໃຊ້ເຄື່ອນໄຫວຂອງຮ່າງກາຍ ແລະ ວິທີທີ່ເດັກໃຊ້ສື່ສານ ແລະ ຮຽນຮູ້ໃນການແກ້ໄຂບັນຫາຈະເປັນສິ່ງທີ່ບົ່ງບອກໃນເດັກຄົນນັ້ນ. ແຕ່ເດັກກໍຍັງຕ້ອງໄດ້ສືບຕໍ່ພັດທະນາໄປເລື້ອຍໆ. ຫາກວ່າເດັກມີພັດທະນາການທີ່ຊ້າ, ເດັກອາດຕ້ອງການການເອົາໃຈໃສ່ເພີ່ມຕື່ມອີກ.

ເປັນຫຍັງເດັກບາງຄົນຈຶ່ງມີພັດທະນາການທີ່ຊ້າກວ່າເດັກຄົນອື່ນ? ບາງເທື່ອກໍບໍ່ມີເຫດຜົນວ່າຍ້ອນຫຍັງ-ແຕກຕ່າງຈາກຄົນປົກກະຕິໂດຍທົ່ວໄປ. ແຕ່ເດັກທີ່ເຈັບເປັນ ແລະ ເດັກທີ່ຂາດສານອາຫານມັກຈະມີພາວະທີ່ມີພັດທະນາການຊ້າກວ່າເດັກປົກກະຕິ. ການຂາດຄວາມສາມາດດ້ານໃດໜຶ່ງກໍສາມາດເຮັດໃຫ້ແຕ່ຕ້ອງຕໍ່ລະບົບພັດທະນາການເຊັ່ນດຽວກັນ. ຍົກຕົວຢ່າງ, ທ່ານອາດຈະຍັງບໍ່ຮູ້ທັນທີທັນໃດວ່າຖ້າວ່າລູກຂອງທ່ານຫຼຸໜວກ. ແຕ່ໃນຂະນະດຽວກັນ, ທ່ານອາດສັງເກດໄດ້ວ່າເດັກບໍ່ສາມາດຮຽນເວົ້າໄດ້ຄືກັນກັບເອື້ອຍອ້າຍນ້ອງຂອງເຂົາ. ໃຫ້ຕິດຕາມພັດທະນາການຂອງເດັກເພາະວ່າພັດທະນາການທີ່ຊ້າອາດຈະມາຈາກເດັກມີບັນຫາສຸຂະພາບ ຫຼື ຂາດຄວາມສາມາດນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ທ່ານຕ້ອງໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ຕິດຕາມ.

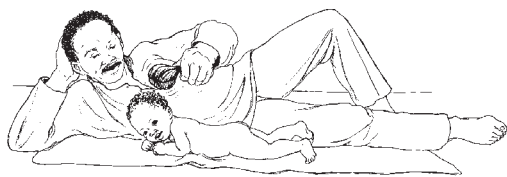
ເດັກ 3 ເດືອນສາມາດເຮັດສິ່ງຕ່າງໆດັ່ງລຸ່ມນີ້:

- ຍື່ມໄດ້
- ຕອບສະໜອງເມື່ອໄດ້ຍິນສຽງ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວ
- ຕອບສະໜອງເມື່ອໄດ້ຍິນສຽງທີ່ຄຸ້ນເຄີຍ ແລະ ຄົນທີ່ຮູ້ຈັກ
- ມັກຫຼິ້ນມືຕົນເອງ
- ຮ້ອງໄຫ້ເມື່ອຫິວ ຫຼືຮູ້ສຶກບໍ່ສະບາຍ
- ດູດນົມແມ່ໄດ້ໂດຍບໍ່ມີບັນຫາ
- ຍົກຫົວຂຶ້ນຫາກເຮົາຄວ່າເດັກ ຫຼື ຄວ່າຕົວເອງໄດ້

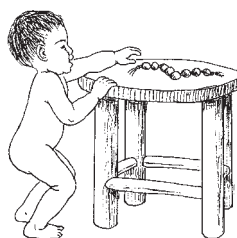
ເດັກ 6 ເດືອນສາມາດເຮັດສິ່ງຕ່າງໆດັ່ງລຸ່ມນີ້:

- ຫຼວກທັນທີເມື່ອໄດ້ຍິນສຽງ
- ກັງຕົວໄປມາໄດ້
- ຈຳແນກຄົນໃນຄອບຄົວໄດ້
- ຈັບສິ່ງຂອງຂຶ້ນລົງ ແລະ ເອົາເຂົ້າປາກຕົວເອງໄດ້

ເດັກ 1 ປີສາມາດເຮັດສິ່ງຕ່າງໆດັ່ງລຸ່ມນີ້:

- ເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮຽນສຽງ ຫຼືຄຳເວົ້າທີ່ງ່າຍໄດ້
- ຍອກຫຼິ້ນນຳໄດ້ເຊັ່ນການເຮັດມືປິດໜ້າຈິ່ງຈະ
- ພະຍາຍາມເອົາສິ່ງຂອງໃສ່ໄວ້ໃນສິ່ງໃດໜຶ່ງ
- ນຶ່ງຕັ້ງໄຂ່ ແລະ ຄານເອງໄດ້
- ຊ່ວຍຕົວເອງລຸກຍືນໄດ້

ເດັກ 3 ປີສາມາດເຮັດສິ່ງຕ່າງໆດັ່ງລຸ່ມນີ້:

- ເຂົ້າໃຈ ແລະ ເວົ້າເປັນປະໂຫຍກງ່າຍໆໄດ້
- ເຮັດວຽກເລັກໆນ້ອຍໆໄດ້ ເຊັ່ນປັດກວດເຮືອນ
- ສັງເກດສີໜ້າຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຄົນອື່ນໄດ້
- ຈັດແບ່ງສິ່ງຂອງໄດ້
- ແລ່ນ, ໂດດ ແລະ ປີນປ່າຍໄດ

ຫາກວ່າເດັກມີພັດທະນາການທີ່ຊ້າ, ທ່ານສາມາດເຮັດ 2 ອັນນີ້ເພື່ອຊ່ວຍເຂົາ:

1. ໃຫ້ປຶກສາກັບພະນັກງານສາທາລະນະສຸກເພື່ອຫາສາເຫດທີ່ເຮັດໃຫ້ເດັກມີພັດທະນາການຊ້າ.
2. ໃຫ້ການເບິ່ງແຍງເອົາໃຈໃສ່ແບບພິເສດສຳລັບເດັກທີ່ມີພັດທະນາການທີ່ຊ້າເຫຼົ່ານີ້.

ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກມີການເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວຕາມຄວນທີ່ຈະເປັນໄປຖ້າວ່າ
ເດັກມີການພັດທະນາຊ້າ.

ໃຫ້ອ່ານບົດຄວາມຊ້ອນທ້າຍ A (ໜ້າທີ 56) ສໍາລັບຕາຕະລາງພັດທະນາການຂອງເດັກ. ຕາຕະລາງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເຄື່ອງມືທີ່ສໍາຄັນສໍາລັບພໍ່ແມ່ ແລະ ພະນັກງານສາທາລະນະສຸກທີ່ໃຊ້ຕິດຕາມພັດທະນາການຂອງເດັກ ແລະ ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອໃນຕໍ່ໜ້າ.

ການຊ່ວຍເຫຼືອການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກ

ເມື່ອເດັກມີການເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວ ລາວສາມາດຮຽນຮູ້ຈາກສິ່ງທີ່ເຂົາໄດ້ຖືກສອນມາ. ຄວາມຮັບຮູ້ ແລະ ທັກສະທີ່ລາວໄດ້ຮຽນມາຈາກໂຮງຮຽນສາມາດຊ່ວຍລາວໃຫ້ເຂົ້າໃຈ ແລະ ປະຕິບັດຕາມໃນພາຍຫຼັງ. ໂຮງຮຽນຈຶ່ງແມ່ນບ່ອນທີ່ສໍາຄັນສໍາລັບເດັກ.

ແຕ່ເດັກກໍໄດ້ຮຽນຮູ້ຫຼາຍໆຢ່າງຈາກບ້ານ, ເຂດທີ່ອາໄສ ຫຼືຕາມຖະໜົນທຶນທາງ. ເດັກຮຽນຈາກການໄດ້ເຫັນ, ໄດ້ຍິນ ແລະ ລອງເຮັດດ້ວຍຕົວເອງໃນສິ່ງທີ່ຕົນໄດ້ເຫັນຄົນອື່ນເຮັດ. ເດັກສາມາດຮຽນຮູ້ບໍ່ໄດ້ຫຼາຍຈາກສິ່ງທີ່ຄົນເວົ້າໃຫ້ຟັງ, ນອກເສຍຈາກເຫັນຄົນໆນັ້ນກະທໍາໃຫ້ເບິ່ງນໍາ. ສິ່ງທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດທີ່ເຮັດໃຫ້ເດັກສາມາດຮຽນຮູ້ໄດ້- ເຊັ່ນວ່າ ຄວາມເມດຕາປານີ, ຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ການແບ່ງປັນ - ສິ່ງນີ້ສາມາດສອນໃຫ້ເດັກໄດ້ໂດຍການເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີໃຫ້ເຂົາເຫັນ.

ເດັກຮຽນຮູ້ຈາກການພະຈົນໄພ. ເດັກຕ້ອງການຮຽນຮູ້ຈະເຮັດດ້ວຍຕົວເອງ, ແມ້ແຕ່ເດັກເຮັດຜິດພາດກໍຕາມ. ເມື່ອຕອນທີ່ເດັກຍັງນ້ອຍ, ປົກປ້ອງເຂົາເຈົ້າຈາກອັນຕະລາຍ. ແຕ່ເມື່ອເດັກໃຫຍ່ຂຶ້ນມາ, ຊ່ວຍສອນໃຫ້ເດັກໄດ້ຮູ້ວິທີດູແລຕົວເອງ. ໃຫ້ເດັກຮູ້ຈັກການຮັບຜິດຊອບ. ເຄົາລົບການຕັດສິນໃຈຂອງເດັກ, ເຖິງວ່າຈະແຕກຕ່າງຈາກສິ່ງທີ່ທ່ານຄິດໄວ້ກໍຕາມ.

ທາກເດັກຍັງນ້ອຍ, ເດັກອາດຈະຄິດໃນສິ່ງທີ່ຕົວເອງຕ້ອງການ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ເດັກຈະຄົ້ນພົບວ່າການຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ ເຮັດເພື່ອຄົນອື່ນເປັນສິ່ງທີ່ເຮັດດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈ. ໃຫ້ຍິນດີ ແລະ ຍ້ອງເດັກເພື່ອໃຫ້ເຂົາຮູ້ວ່າສິ່ງທີ່ເຂົາເຮັດນັ້ນມີຄວາມສໍາຄັນສໍາໃດ.

ເດັກບໍ່ຢ້ານທີ່ຈະຖາມຄໍາຖາມຫຼາຍໆຢ່າງ. ທາກພໍ່ແມ່, ຄູ ແລະ ຄົນອື່ນໆທາກຊ່ວຍຕອບ ຄໍາຖາມເຫຼົ່ານັ້ນແກ່ເດັກໃຫ້ຊັດແຈ້ງ ແລະ ດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈ - ແລະ ບອກເຂົາວ່າບໍ່ຮູ້ໃນສິ່ງທີ່ເຂົາບໍ່ຄວນຮູ້ - ເດັກກໍຈະມີຄວາມກ້າທີ່ຈະຖາມຄໍາຖາມອື່ນໆຕໍ່ໄປ ແລະ ເມື່ອເດັກໃຫຍ່ຂຶ້ນເຂົາອາດເປັນອານະຄົດທີ່ດີ ຫຼືສ້າງຊຸມຊົນຂອງເຂົາໃຫ້ເປັນບ່ອນທີ່ໜ້າຢູ່ຂຶ້ນ.

ການເບິ່ງແຍງເດັກ: ຢາ

ຢາສໍາລັບຫຼຸດຜ່ອນອາການເຈັບປວດ ແລະ ໄຂ້

ຢາສໍາລັບປິ່ນປົວອາການເຈັບເລັກໜ້ອຍ ແລະ ລົດໄຂ້ ປະກອບດ້ວຍຢາ ປາຣາເຊຕາໂມນ (paracetamol) (ຢາຊະນິດນີ້ແມ່ນປອດໄພທີ່ສຸດ ແລະ ດີທີ່ສຸດສໍາລັບເດັກນ້ອຍ), ແອັສໄພຣິນ (aspirin) ແລະ ໄອບູໂຟຣເຟນ (ibuprofen). ຢາ Aspirin ແລະ ibuprofen ແມ່ນສາມາດຫຼຸດການອັກເສບໄດ້ (ອາການບວມມີເລືອດ). ດັ່ງນັ້ນ, ຕົວຢ່າງ: ຖ້າວ່າຄົນເຈັບຂໍ້ພິກ, ຈະບໍ່ໃຫ້ແຕ່ຢາແກ້ເຈັບ, ແຕ່ຈະສາມາດຫຼຸດຜ່ອນອາການໄຄ່ບວມພ້ອມ. ແບບນີ້ຈະໃຫ້ຫາຍດີໄວຂຶ້ນ. ແຕ່ສໍາລັບຄົນທີ່ມີໄຂ້ ຫຼື ຕິດເຊື້ອໄວລັສ ຄວນຫຼີກເວັ້ນຢາ aspirin.

ທ້າມໃຫ້ຢາເກີນຂະໜາດຫຼາຍກວ່າຂະໜາດທີ່ແນະນຳໄວ້. ຢາທັງສາມຊະນິດນີ້ສາມາດເກີດຜົນຂ້າງຄຽງທີ່ບໍ່ດີຕາມມາຖ້າວ່າກິນຫຼາຍໂພດ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ກິນ aspirin ແລະ ibuprofen ເກີນຂະໜາດສາມາດເຮັດໃຫ້ເກີດບາດແຜກະເພາະອາຫານ. ກິນ paracetamol ເກີນຂະໜາດເຮັດໃຫ້ເປື້ອນໄດ້. ສໍາລັບໄຂ້ຮຸນແຮງ ຫຼື ເຈັບ, ທ່ານສາມາດຫຼີກເວັ້ນການໃຊ້ຢາຊະນິດໃດໜຶ່ງເກີນຂະໜາດໂດຍການໃຊ້ຢາຫຼາຍໂດຍການໃຊ້ຢາໂຕໂຕໜຶ່ງແທນໄດ້ເຊັ່ນ: ທ່ານສາມາດໃຊ້ຢາ paracetamol ຫຼື ຢາ ibuprofen.

ຢາ Paracetamol, acetaminophen

ຢາປາຣາເຊຕາໂມນ (ອາເຊຕາຕາມິໂນເຟນ) ແມ່ນຢາທີ່ດີ, ສາມາດຫາຊື້ໄດ້ສໍາລັບລົດໄຂ້ ແລະ ແກ້ເຈັບໃນລະດັບເບົາບາງ.

ຂໍ້ຄວນລະວັງ ⚠

ທ້າມບໍ່ໃຫ້ກິນເກີນປະລິມານທີ່ແນະນຳໄວ້. ຖ້າເກີນຂະໜາດແມ່ນເຮັດໃຫ້ເປື້ອນຕໍ່ຕັບ ແລະ ສາມາດເສຍຊີວິດໄດ້. ເກັບຮັກສາຢານີ້ໄວ້ຫ່າງຈາກມືເດັກ, ໂດຍສະເພາະ ແມ່ນຊະນິດທີ່ເປັນນໍ້າເຊື່ອມ.

ຢາທີ່ເກັບໄວ້ໃນຄວາມເຢັນສ່ວນຫຼາຍແມ່ນມີສ່ວນປະສົມຂອງຢາປາຣາເຊຕາໂມນ, ດັ່ງນັ້ນບໍ່ຄວນໃຫ້ຢາປາຣາເຊຕາໂມນອີກ ຖ້າວ່າຈະໃຫ້ອີກ ອາດຈະເຮັດໃຫ້ເກີນຂະໜາດ.

ວິທີການໃຊ້ 📖

- ➔ ໃຫ້ຢາປະລິມານ 15-10 ມກ ຕໍ່ ກິໂລ, ໃຫ້ທຸກໆ 6-4 ຊົ່ວໂມງ. ທ້າມໃຫ້ຫຼາຍກວ່າ 5 ເທື່ອ ພາຍໃນ 24 ຊົ່ວໂມງ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຊັງນໍ້າໜັກຄົນເຈັບໄດ້ ກໍ່ໃຫ້ໃຊ້ໃນປະລິມານຕາມອາຍຸຂອງຄົນເຈັບ ດັ່ງລຸ່ມນີ້:
 - ອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 1 ປີ:** ໃຫ້ຢາປະລິມານ 62 ມກ (8/1 ຂອງເມັດ 500 ມກ), ທຸກໆ 6-4 ຊົ່ວໂມງ.
 - ອາຍຸ 1 ຫາ 2 ປີ:** ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 125 ມກ (ໃຫ້ ¼ ຂອງເມັດ 500 ມກ), ທຸກໆ 6-4 ຊົ່ວໂມງ.
 - ອາຍຸ 3 ຫາ 7 ປີ:** ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 250 ມກ (ໃຫ້ ½ ຂອງເມັດ 500 ມກ), ທຸກໆ 6-4 ຊົ່ວໂມງ.
 - ອາຍຸ 8 ຫາ 12 ປີ:** ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 375 ມກ (ໃຫ້ ¾ ຂອງເມັດ 500 ມກ), ທຸກໆ 6-4 ຊົ່ວໂມງ.

ຢາໄອບູໂຟຣເຟນ Ibuprofen

Ibuprofen ແມ່ນຢາແກ້ເຈັບກ້າມຂັ້ນ, ເຈັບຂໍ້ກະດູກ ແລະ ເຈັບຫົວ ແລະ ໄຂ້ຕ່າງໆ.

ຜົນຂ້າງຄຽງ

ເຮັດໃຫ້ເຈັບກະເພາະ, ແຕ່ວ່າຖ້າກິນພ້ອມກັບນົມ ຫຼື ອາຫານເຮັດໃຫ້ເກີດບັນຫາໜ້ອຍລົງ.

ຂໍ້ຄວນລະວັງ ⚠

ທ້າມກິນຢາຊະນິດນີ້ ຖ້າວ່າທ່ານແພ້ຢາ aspirin. ຄົນເຈັບບາງຄົນຖ້າແພ້ຢາຊະນິດໃດໜຶ່ງກໍອາດຈະເຮັດໃຫ້ແພ້ຢາໂຕອື່ນນຳ. ບໍ່ໃຫ້ໃຊ້ຢານີ້ໃນຄົນທີ່ເຈັບກະເພາະ ຫຼືອີດແໜ້ນທ້ອງ. ຢານີ້ມີຄວາມເປັນກົດ ແລະ ອາດເຮັດໃຫ້ບັນຫາກະເພາະທີ່ມີນ້ຳຮຸນແຮງຂຶ້ນ. ດັ່ງເຫດຜົນເຊັ່ນດຽວກັນນັ້ນ, ຄົນທີ່ເປັນບາດແຜກະເພາະແມ່ນທ້າມໃຊ້ຢານີ້. ທ້າມໃຫ້ຢານີ້ແກ່ເດັກທີ່ມີອາຍຸຕ່ຳກວ່າ 6 ເດືອນ ແລະ ກໍທ້າມໃຫ້ຢານີ້ກັບແມ່ຍິງຖືພາໃນໄລຍະ 3 ເດືອນສຸດທ້າຍ (ໄຕມາດທີ 3).

ວິທີການໃຊ້

→ ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 10-5 ມກ ຕໍ່ ກິໂລ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຊິ່ງນ້ຳໜັກຄົນເຈັບໄດ້ ກໍໃຫ້ໃຊ້ໃນປະລິມານຕາມອາຍຸຂອງຄົນເຈັບ ດັ່ງລຸ່ມນີ້:

ອາຍຸ 6 ເດືອນ ຫາ 1 ປີ: ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 50 ມກ, ທຸກໆ 8-6 ຊົ່ວໂມງ.

ອາຍຸ 2-1 ປີ: ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 75 ມກ, ທຸກໆ 8-6 ຊົ່ວໂມງ.

ອາຍຸ 3-2 ປີ: ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 100 ມກ, ທຸກໆ 8-6 ຊົ່ວໂມງ.

ອາຍຸ 5-4 ປີ: ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 150 ມກ, ທຸກໆ 8-6 ຊົ່ວໂມງ.

ອາຍຸ 8-6 ປີ: ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 200 ມກ, ທຸກໆ 8-6 ຊົ່ວໂມງ.

ອາຍຸ 10-9 ປີ: ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 250 ມກ, ທຸກໆ 8-6 ຊົ່ວໂມງ.

ອາຍຸ 11 ປີ: ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 300 ມກ, ທຸກໆ 8-6 ຊົ່ວໂມງ.

ອາຍຸຫຼາຍກວ່າ 12 ປີ: ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 400-200 ມກ, ທຸກໆ 6-4 ຊົ່ວໂມງ.

ທ້າມໃຫ້ຢາເກີນ 40 ມກ ຕໍ່ ກິໂລ ຕໍ່ ມື້, ທ້າມໃຫ້ຫຼາຍກວ່າ 4 ຄັ້ງວັນ ແລະ ທ້າມໃຫ້ເກີນ 10 ຕິດຕໍ່ກັນ.

ຢາຕ້ານເຊື້ອແມ່ນຕໍ່ສູ້ກັບການຕິດເຊື້ອ

ຢາຕ້ານເຊື້ອເປັນຢາທີ່ໃຊ້ໃນການປິ່ນປົວການຕິດເຊື້ອແບັກທີເຣັຍ. ແຕ່ພວກມັນບໍ່ສາມາດຊ່ວຍໃນການປິ່ນປົວອາການຕິດເຊື້ອຈາກໄວຣັສເຊັ່ນ: ໝາກສຸກໝາກໄສ, ໄຂ້ໝາກແດງໃຫຍ່, ໄຂ້ຫວັດໃຫຍ່, ຫຼື ໄຂ້ຫວັດທຳມະດາ. ຢາຕ້ານເຊື້ອທຸກຊະນິດຈະປິ່ນປົວອາການຕິດເຊື້ອທັງໝົດທີ່ເກີດຈາກເຊື້ອແບັກທີເຣັຍໄດ້. ຢາຕ້ານເຊື້ອທີ່ມີສ່ວນປະກອບທາງເຄມີດຽວກັນນັ້ນແມ່ນຖືວ່າເປັນຢາໃນໝວດດຽວກັນ. ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງຮູ້ກ່ຽວກັບໝວດຂອງຢາຕ້ານເຊື້ອຍ້ອນເຫດຜົນຫຼັກ 2 ຢ່າງຄື:

1. ຕາມປົກກະຕິແລ້ວ ຢາຕ້ານເຊື້ອໃນໝວດດຽວກັນ ແມ່ນສາມາດປິ່ນປົວພະຍາດດຽວກັນ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າທ່ານສາມາດນຳໃຊ້ຢາຕ້ານເຊື້ອທີ່ຢູ່ໃນໝວດຢາດຽວກັນນັ້ນແທນກັນໄດ້.
2. ຖ້າຫາກວ່າເຈົ້າມີອາການແພ້ຢາຕ້ານເຊື້ອຊະນິດໃດໜຶ່ງຂອງໝວດຢາໃດໝວດ, ເຈົ້າກໍຈະເກີດການແພ້ຢາຕ້ານເຊື້ອຊະນິດອື່ນໆທີ່ຢູ່ໃນໝວດຢາດຽວກັນນັ້ນ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ເຈົ້າຈະຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ຢາຕ້ານເຊື້ອທີ່ຢູ່ໃນໝວດຢາອື່ນແທນ.

ໃນການປິ່ນປົວອາການຕິດເຊື້ອນັ້ນ ເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ກິນຢາຕ້ານເຊື້ອ “ຄົບຕາມກຳນົດເວລາ». ການຢູ່ດຢາກ່ອນເວລາທີ່ກຳນົດສຳລັບການປິ່ນປົວເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າຈະດີຂຶ້ນແລ້ວກໍຕາມ, ມັນສາມາດເຮັດໃຫ້ອາການຕິດເຊື້ອຮຸນແຮງກວ່າເກົ່າໄດ້.

ໝວດຢາເປນິຊີລິນ Penicillins

ຢາທີ່ຢູ່ໃນໝວດຢາເປນິຊີລິນ (penicillin) ແມ່ນຢາຈຳພວກໜຶ່ງທີ່ນຳໃຊ້ຫຼາຍ. ໝວດຢາເປນິຊີລິນ (penicillins) ໃຊ້ໄດ້ຜົນໃນການຕິດເຊື້ອຫຼາຍໆຊະນິດ, ໂດຍສະເພາະປະເພດເຊື້ອທີ່ຜະລິດໜອງ.

ຢາເປນິຊີລິນ penicillin ແມ່ນຄິດໄລ່ເປັນ ມິລິກຼາມ (ມກ) ຫຼື ຫົວໜ່ວຍເປັນ ຢູນິດ (U). ສຳລັບ ຢາເປນິຊີລິນ penicillins G 250 ມກ = 400.000 U.

ສຳລັບຄົນສ່ວນຫຼາຍຢາເປນິຊີລິນ (penicillin) ແມ່ນ ຢາຊະນິດໜຶ່ງທີ່ປອດໄພ. ການໃຊ້ຢາຫຼາຍກວ່າຄຳແນະນຳຂອງແພດໝໍແມ່ນຈະເບື້ອງເງິນຊື່ງແຕ່ມັນກໍ່ບໍ່ເປັນອັນຕະລາຍຫຼາຍສຳລັບຄົນເຈັບ.

ການດື່ມຢາເປນິຊີລິນ (penicillin)

ການຕິດເຊື້ອສ່ວນຫຼາຍມີໂອກາດດື່ມຢາເປນິຊີລິນ (penicillin), ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ໃນແຕ່ກ່ອນຢານີ້ ສາມາດປິ່ນປົວຄົນເຈັບທີ່ມີການຕິດເຊື້ອໄດ້, ແຕ່ສຳລັບປະຈຸບັນໃຊ້ບໍ່ໄດ້ຜົນແລ້ວ. ຖ້າການຕິດເຊື້ອບໍ່ຕອບສະໜອງຕໍ່ຢາດັ່ງກ່າວ, ໃຫ້ພະຍາຍາມປ່ຽນໄປເປັນຢາຕ່າງເຊື້ອໝວດອື່ນເລີຍ. ຍົກຕົວຢ່າງ: ອັກເສບປອດ ບາງຄັ້ງກໍ່ດື່ມຢາເປນິຊີລິນ (penicillin). ໃຫ້ໃຊ້ອາມົອກຊີຊີລິນ amoxicillin ແທນ (ອ່ານໜ້າ 43 -42).

ຂໍ້ຄວນລະວັງ ▲

ສຳລັບທຸກໆຊະນິດຂອງໝວດຢາເປນິຊີລິນ penicillin (ປະກອບດ້ວຍ ampicillin ແລະ amoxicillin)

ຄົນເຈັບບາງຄົນແພ້ຢາເປນິຊີລິນ (penicillin), ເມື່ອມີອາການແພ້ບໍ່ຫຼາຍແມ່ນຈະມີຜົນ.

ສ່ວນຫຼາຍເກີດຫຼັງຈາກຫຼາຍຊົ່ວໂມງ ຫຼື ເປັນມື້ຫຼັງຈາກກິນຢາໄປ. ໃຫ້ຢຸດຢາເປນິຊີລິນ (penicillin) ທັນທີ. ຢາແກ້ແພ້ຈະຊ່ວຍໃຫ້ຫຼຸດຜ່ອນອາການຄັນ (ເບິ່ງໜ້າ 49). ອາການເຈັບກະເພາະ ແລະ ອາການຖອກທ້ອງບໍ່ແມ່ນອາການຂອງການແພ້ຢາຊະນິດນີ້, ລວມເຖິງການຮູ້ສຶກບໍ່ສະບາຍສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນເຫດຜົນທີ່ຈະຢຸດຢາ.

ສ່ວນໜ້ອຍຢາເປນິຊີລິນ (penicillin) ເປັນສາເຫດທີ່ເຮັດມີການແພ້ທີ່ຮຸນແຮງເອີ້ນວ່າ ແພ້ແລ້ວຊ່ອກ. ມັນຈະເກີດຂຶ້ນພາຍໃນ 2 ຫາ 3 ນາທີ ຫຼື ຊົ່ວໂມງຫຼັງຈາກໄດ້ຮັບຢາ, ຄົນເຈັບເລີ່ມມີອາການໜ້າແດງ, ຮີມສົບ ແລະ ຄໍບວມ, ເຮັດໃຫ້ມີບັນຫາທາງລະບົບຫາຍໃຈ, ຮູ້ສຶກເປັນລົມ ແລະ ກ້າວໄປເຖິງພາວະຊ່ອກ, ແບບນີ້ອັນຕະລາຍຫຼາຍ. ຕ້ອງໄດ້ສັກຢາ Epinephrin (adrenalin) ໃຫ້. ທຸກຄັ້ງທີ່ສັກຢາ ເປນິຊີລິນ (penicillin) ທ່ານຕ້ອງມີ epinephrine ກຸມພ້ອມໄວ້ທຸກຄັ້ງສະເໝີ.

ສຳລັບບາງຄົນທີ່ມີປະຫວັດການແພ້ຕໍ່ຢາເປນິຊີລິນ (penicillin) 1 ຄັ້ງ ແມ່ນຫ້າມໃຫ້ຢາອື່ນທີ່ຢູ່ໃນໝວດຢາດຽວ ກັນກັບຢາເປນິຊີລິນ (penicillin) ອີກເຊັ່ນ: ampicillin, amoxicillin ຫຼື ຢາໂຕອື່ນໆ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນການກິນ ຫຼື ການສັກກໍຕາມ. ເພາະວ່າການຕອບສະໜອງຕໍ່ແພ້ຄັ້ງຕໍ່ໄປຈະຮ້າຍແຮງຂຶ້ນ ແລະ ສາມາດເສຍຊີວິດໄດ້. ສຳລັບຄົນທີ່ແພ້ຢາໝວດນີ້ສາມາດໃຊ້ erythromycin ຫຼື ຢາຕ່າງເຊື້ອກຸ່ມອື່ນໄດ້.

ການສັກຢາ

ຢາເປນິຊີລິນ (penicillin) ສ່ວນຫຼາຍຈະໃຫ້ກິນເອົາ. ໃນຮູບແບບການສັກສາມາດເຮັດໃຫ້ອັນຕະລາຍໄດ້. ມີໂອກາດທີ່ເປັນສາເຫດໃຫ້ເກີດການແພ້ຮຸນແຮງ ແລະ ບັນຫາອື່ນໆ, ແລະຕ້ອງໃຊ້ຢ່າງລະມັດລະວັງ. ການນຳໃຊ້ໃນຮູບແບບສັກ, ໃຊ້ສະເພາະການຕິດເຊື້ອທີ່ຮຸນແຮງ ແລະ ອັນຕະລາຍເທົ່ານັ້ນ.

ຢາອັມປິຊີລິນ (ampicillin) ແລະ ຢາອາມໂອກຊີຊີລິນ (amoxicillin)

ຢາອັມປິຊີລິນ (ampicillin) ແລະ ຢາອາມໂອກຊີຊີລິນ (amoxicillin) ເປັນຢາໃນກຸ່ມຢາເບນິຊີລິນທີ່ອອກລິດກວ້າງ ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າພວກມັນສາມາດຂ້າເຊື້ອແບັກທີເຣັຍໄດ້ຫຼາຍຊະນິດ. ຢາທັງສອງຊະນິດນີ້ແມ່ນຈະສາມາດໃຊ້ປຸງແທນກັນໄດ້. ໃນເວລາທີ່ເຈົ້າເຫັນໃບສັງຢາໃນປຶ້ມຫົວນີ້ ທີ່ໃຫ້ໃຊ້ຢາອັມປິຊີລິນ, ເຈົ້າກໍ່ຈະສາມາດນຳໃຊ້ຢາອາມໂອກຊີຊີລິນແທນກໍ່ໄດ້, ໂດຍໃຊ້ໃນປະລິມານທີ່ຖືກຕ້ອງ.

ຢາອັມປິຊີລິນ (ampicillin) ແລະ ຢາອາມໂອກຊີຊີລິນ (amoxicillin) ແມ່ນມີຄວາມປອດໄພ ແລະ ມີປະໂຫຍດຫຼາຍໂດຍສະເພາະສໍາລັບແອນໂອຍ ແລະ ເດັກນ້ອຍ. ຢາທັງສອງຢ່າງນີ້ໃຊ້ໄວ້ປິ່ນປົວຫຼຸດເຊື້ອ. ຢາອັມປິຊີລິນ (ampicillin) ແມ່ນໃຊ້ເພື່ອປິ່ນປົວເຍື່ອຫຸ້ມສະໝອງອັກເສບ ແລະ ການຕິດເຊື້ອອື່ນໆໃນເດັກເກີດໃໝ່ ແລະ ຢາອາມໂອກຊີຊີລິນ (amoxicillin) ແມ່ນໃຊ້ເພື່ອປິ່ນປົວອັກເສບ.

ຜົນຂ້າງຄູງ

ຢາທັງສອງຊະນິດນີ້ໂດຍສະເພາະຢາອັມປິຊີລິນ (ampicillin) ແມ່ນມັກມີແນວໂນ້ມທີ່ຈະພາໃຫ້ເກີດອາການປວດຮາກ ແລະ ອາການຖອກທ້ອງ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດໃຫ້ຢາຕ້ານເຊື້ອຊະນິດອື່ນແທນໄດ້, ກໍ່ຈົ່ງໃຫ້ຫຼີກເວັ້ນການໃຫ້ຢາທັງສອງຊະນິດນີ້ແກ່ຄົນເຈັບຜູ້ທີ່ມີອາການຖອກທ້ອງຢູ່ແລ້ວ.

ຜົນຂ້າງຄູງອື່ນໆຈາກຢາທັງສອງຊະນິດນີ້ ທີ່ມັກພົບເຫັນທົ່ວໄປແມ່ນມີຜົນແຕງຕາມຜິວໜັງ. ຜິວໜັງເກີດເປັນຕຸ່ມຜິວແຕງຄັນທີ່ເປັນ ແລະ ເຊົາໄປໃນບໍ່ເທົ່າໃດຊົ່ວໂມງ ນັ້ນອາດຈະເປັນອາການຂອງການແພ້ຢາໃນໝວດຢາເບນິຊີລິນ (penicillin). ໃຫ້ຢຸດໃຊ້ຢາຊະນິດນີ້ທັນທີ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ຢາໃນກຸ່ມຢາເບນິຊີລິນກັບຄືນເຈັບຜູ້ດັ່ງກ່າວອີກຕໍ່ໄປ. ເພາະວ່າອາການແພ້ຢາໃນເທື່ອຕໍ່ໄປນັ້ນອາດຈະຮຸນແຮງກວ່າເກົ່າຫຼາຍ ແລະ ອາດເຖິງຂັ້ນເສຍຊີວິດໄດ້. ສໍາລັບປິ່ນປົວບັນຫາບາງຢ່າງກໍ່ສາມາດໃຊ້ ຢາອີຣີໂຕຣໄມຊິນ (erythromycin) ແທນຢາໃນກຸ່ມນີ້ກໍ່ໄດ້, ສໍາລັບລາຍລະອຽດເບິ່ງຢູ່ໜ້າ 47. ຜົນແຕງທີ່ເບິ່ງຄືກັບໝາກແດງ, ເຊິ່ງປົກກະຕິແລ້ວແມ່ນ ເລີ່ມເປັນຫຼັງການໃຊ້ຢາໄປໄດ້ໜຶ່ງອາທິດແລ້ວ ແລະ ມັນໃຊ້ເວລາຫຼາຍມື້ຈຶ່ງເຊົາ, ສິ່ງນີ້ອາດຈະບໍ່ແມ່ນອາການຂອງການແພ້ຢາກໍ່ໄດ້. ແຕ່ວ່າມັນເປັນການຍາກທີ່ຈະຮູ້ໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນວ່າຜົນແຕງນັ້ນແມ່ນມາຈາກອາການແພ້ຢາ ຫຼືບໍ່, ສະນັ້ນ ທາງທີ່ດີກໍ່ຄືໃຫ້ຢຸດໃຊ້ຢານັ້ນຈະດີກວ່າ.

ຂໍ້ຄວນລະວັງ! ▲

ການຕິດຢາຕ້ານເຊື້ອ ຢາອັມປິຊີລິນ (ampicillin) ແລະ ຢາອາມໂອກຊີຊີລິນ (amoxicillin) ນີ້ແມ່ນມີໃຫ້ເຫັນທົ່ວໄປຫຼາຍຂຶ້ນ. ມັນກໍ່ຂຶ້ນກັບທ້ອງຖິ່ນທີ່ເຈົ້າຢູ່, ຢາຕ້ານເຊື້ອດັ່ງກ່າວອາດຈະໃຊ້ບໍ່ໄດ້ຜົນອີກຕໍ່ໄປແລ້ວກັບເຊື້ອສະຕັບຟີໂລໂຄຄັດສ (staphylococcus), ເຊື້ອຊີເກລາ (shigella), ຫຼື ການຊຶມເຊື້ອອື່ນໆ.

ວິທີການໃຊ້

ຢາອັມປິຊີລິນ (ampicillin) ແລະ ຢາອາມໂອກຊີຊີລິນ (amoxicillin) ໃຊ້ໄດ້ຜົນດີໂດຍການກິນເອົາ. ຢາອັມປິຊີລິນ (ampicillin) ຍັງສາມາດໃຊ້ໄດ້ໂດຍການສັກ ສໍາລັບການເຈັບປ່ວຍທີ່ຮຸນແຮງເຊັ່ນ: ເຍື່ອຫຸ້ມສະໝອງອັກເສບ ຫຼື ເມື່ອເດັກຮາກ ຫຼືບໍ່ສາມາດກິນຢາໄດ້.

ຄືກັບຢາຕ້ານເຊື້ອຊະນິດອື່ນ, ຕາມປົກກະຕິແລ້ວການໃຫ້ຢາຊະນິດນີ້ແມ່ນໃຫ້ໃນໄລຍະສັ້ນດັ່ງທີ່ກ່າວໃນປຶ້ມຫົວນີ້. ຖ້າຄົນເຈັບຍັງມີອາການຂອງການຕິດເຊື້ອຢູ່, ໃຫ້ສືບຕໍ່ການໃຫ້ຢາໃນປະລິມານເທົ່າເດີມ ທຸກໆມື້ຈົນກວ່າອາການຂອງການຕິດເຊື້ອຫາຍໄປຢ່າງໜ້ອຍ 24 ຊົ່ວໂມງ. ແຕ່ຖ້າຫາກວ່າໃຫ້ຢາໄປຮອດຫຼາຍມື້ແລ້ວ ແລ້ວຄົນເຈັບຍັງອາການບໍ່ດີຂຶ້ນ, ໃຫ້ຢຸດຢາຕ້ານເຊື້ອ ແລະ ໃຫ້ຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກແພດໝໍ. ສໍາລັບຄົນເຈັບທີ່ຕິດເຊື້ອເອັສໄອວີແມ່ນ ໃຫ້ຢາຈົນຮອດຈຳນວນມື້ເທົ່າທີ່ກຳນົດໄວ້.

ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ປະລິມານຂອງຢາຕ້ານເຊື້ອທີ່ຈະໃຫ້ແມ່ນຂຶ້ນກັບອາຍຸ ຫຼື ນ້ຳໜັກຂອງຄົນເຈັບ ແລະ ຄວາມຮ້າຍແຮງຂອງພະຍາດ. ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ, ແມ່ນໃຫ້ຢາໃນຂະໜາດຕໍ່າສໍາລັບຄົນເຈັບທີ່ຈ່ອຍ (ນ້ຳໜັກໜ້ອຍ) ຫຼື ສໍາລັບພະຍາດຊຶມເຊື້ອທີ່ມີຄວາມຮຸນແຮງໜ້ອຍ, ແລະ ໃຫ້ຢາໃນຂະໜາດທີ່ສູງຂຶ້ນສໍາລັບຄົນເຈັບທີ່ມີນ້ຳໜັກຫຼາຍ (ຕຸ້ຍ) ຫຼື ສໍາລັບການຊຶມເຊື້ອທີ່ມີຄວາມຮຸນແຮງຫຼາຍກວ່າ.

ຢາອາມິກຊິລິນ AMOXICILLIN (ຢາກິນ)

ສໍາລັບການຕິດເຊື້ສ່ວນໃຫຍ່ໃນເດັກນ້ອຍ

- ➔ ໃຫ້ຢາໃນຂະໜາດ 45 ຫາ 50 ມກ/ກິໂລກຼາມ/ມື້, ໂດຍແບ່ງໃຫ້ກິນ 2 ຄັ້ງຕໍ່ມື້. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຊຶ່ງນ້ຳໜັກຄົນເຈັບໄດ້ ກໍ່ໃຫ້ຢາຕາມອາຍຸຂອງຄົນເຈັບ ດັ່ງລຸ່ມນີ້:
 - ອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 3 ເດືອນ: ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 125 ມກ, ແບ່ງກິນ 2 ຄັ້ງ/ມື້ ເປັນເວລາ 7 ຫາ 10 ມື້.
 - ອາຍຸ 3 ເດືອນ ຫາ 3 ປີ: ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 250 ມກ, ແບ່ງກິນ 2 ຄັ້ງ/ມື້ ເປັນເວລາ 7 ຫາ 10 ມື້.
 - ອາຍຸ 4 ປີ ຫາ 7 ປີ: ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 375 ມກ, ແບ່ງກິນ 2 ຄັ້ງ/ມື້ ເປັນເວລາ 7 ຫາ 10 ມື້.
 - ອາຍຸ 8 ປີ ຫາ 12 ປີ: ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 500 ມກ, ແບ່ງກິນ 2 ຄັ້ງ/ມື້ ເປັນເວລາ 7 ຫາ 10 ມື້.
 - ອາຍຸ 12 ປີ ຂຶ້ນໄປ: ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 500 ຫາ 875 ມກ, ແບ່ງກິນ 2 ຄັ້ງ/ມື້ ເປັນເວລາ 7 ຫາ 10 ມື້.

ສໍາລັບປອດອັກເສບ

- ➔ ໃຫ້ໃນປະລິມານ 80 ມິລິກຼາມຕໍ່ນ້ຳໜັກໂຕ 1 ກິໂລແຕ່ລະມື້, ແບ່ງໃຫ້ 2 ເທື່ອຕໍ່ມື້ເປັນເວລາ 3 ມື້. ຫາກຄົນໃນຊຸມຊົນຂອງທ່ານຕິດເຊື້ອ ເອັສໄອວີຫຼາຍ, ໃຫ້ອາມິກຊິລິນ (amoxicillin) ເປັນເວລາ 5 ມື້. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຊຶ່ງນ້ຳໜັກຄົນເຈັບໄດ້ກໍ່ໃຫ້ຢາຕາມອາຍຸຂອງຄົນເຈັບ ດັ່ງລຸ່ມນີ້:
 - ເດັກອາຍຸ 2 ຫາ 12 ເດືອນ: ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 250 ມກ, 2 ເທື່ອຕໍ່ມື້ພາຍໃນ 3 ຫາ 5 ມື້.
 - ເດັກອາຍຸ 12 ເດືອນ ຫາ 3 ປີ: ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 500 ມກ, 2 ເທື່ອຕໍ່ມື້ພາຍໃນ 3 ຫາ 5 ມື້.
 - ເດັກອາຍຸ 3 ຫາ 5 ປີ: ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 750 ມກ, 2 ເທື່ອຕໍ່ມື້ພາຍໃນ 3 ຫາ 5 ມື້.

ຢາອັມປິຊິລິນ (ຢາກິນ)

- ➔ ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 50 ຫາ 100 ມກ/ກິໂລກຼາມ/ມື້, ໂດຍແບ່ງໃຫ້ກິນ 4 ຄັ້ງຕໍ່ມື້. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຊຶ່ງນ້ຳໜັກຄົນເຈັບໄດ້ ກໍ່ໃຫ້ຢາຕາມອາຍຸຂອງຄົນເຈັບ ດັ່ງລຸ່ມນີ້:
 - ອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 1 ປີ: ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 100 ມກ, ແບ່ງກິນ 4 ຄັ້ງ/ມື້ ເປັນເວລາ 7 ມື້.
 - ອາຍຸ 1 ຫາ 3 ປີ: ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 125 ມກ, ແບ່ງກິນ 4 ຄັ້ງ/ມື້ ເປັນເວລາ 7 ມື້.
 - ອາຍຸ 4 ຫາ 7 ປີ: ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 250 ມກ, ແບ່ງກິນ 4 ຄັ້ງ/ມື້ ເປັນເວລາ 7 ມື້.
 - ອາຍຸ 8 ຫາ 12 ປີ: ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 375 ມກ, ແບ່ງກິນ 4 ຄັ້ງ/ມື້ ເປັນເວລາ 7 ມື້.
 - ອາຍຸ 12 ປີ ຂຶ້ນໄປ: ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 500 ມກ, ແບ່ງກິນ 4 ຄັ້ງ/ມື້ ເປັນເວລາ 7 ມື້.

ຢາອັມປິຊິລິນ ampicillin (ຢາສັກ)

ຢາອັມປິຊິລິນໃຊ້ສັກໃຫ້ກັບຄົນເຈັບທີ່ມີພະຍາດຮ້າຍແຮງ, ຫຼືເມື່ອຄົນເຈັບມີອາການຮາກ ຫຼືບໍ່ສາມາດກິນອາຫານໄດ້.

- ➔ ໃຫ້ສັກຢາອັມປິຊິລິນໃນປະລິມານ 100 ຫາ 200 ມກ/ກິໂລກຼາມ/ມື້, ໂດຍແບ່ງສັກ 4 ຄັ້ງ/ມື້. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຊຶ່ງນ້ຳໜັກຄົນເຈັບໄດ້ ກໍ່ໃຫ້ສັກຢາໃນປະລິມານຕາມອາຍຸຂອງຄົນເຈັບ ດັ່ງລຸ່ມນີ້:
 - ອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 1 ປີ: ໃຫ້ສັກຢາໃນປະລິມານ 100 ມກ, ແບ່ງສັກ 4 ຄັ້ງ/ມື້ ເປັນເວລາ 7 ມື້.
 - ອາຍຸ 1 ຫາ 5 ປີ: ໃຫ້ສັກຢາໃນປະລິມານ 300 ມກ, ແບ່ງສັກ 4 ຄັ້ງ/ມື້ ເປັນເວລາ 7 ມື້.
 - ອາຍຸ 6 ຫາ 12 ປີ: ໃຫ້ສັກຢາໃນປະລິມານ 625 ມກ, ແບ່ງສັກ 4 ຄັ້ງ/ມື້ ເປັນເວລາ 7 ມື້.
 - ອາຍຸ 12 ປີ ຂຶ້ນໄປ: ໃຫ້ສັກຢາໃນປະລິມານ 875 ມກ, ແບ່ງສັກ 4 ຄັ້ງ/ມື້ ເປັນເວລາ 7 ມື້.

ສໍາລັບການປິ່ນປົວເຍື່ອຫຸ້ມສະໝອງອັກເສບໃນຂະນະທີ່ເດັກນອນໂຮງໝໍ ການໃຫ້ຢາສັກຮ່ວມກັບຢາຕໍ່ໄປນີ້ທາງກ້າມຊີ້ນ ຫຼືເສັ້ນເລືອດ. ໃຫ້ສັກເຂົ້າທາງເສັ້ນເລືອດພຽງທາງດຽວທາກທ່ານໄດ້ຖືກເຝິກມາຢ່າງດີ. ແຕ່ທາກບໍ່ເຄີຍ, ໃຫ້ສັກເຂົ້າກ້າມຊີ້ນເອົາ.

ອັມປິຊິລິນ (ampicillin) ແລະ ຢາເຊັຟໄຕຣອາໂຊນ (ceftriaxone)

ປະສົມຫຼອດຢາອັມປິຊິລິນ (ampicillin) ທີ່ເປັນຜົງແປ້ງແນວສັກກັບນ້ຳກັນ 2.1 ມລ. ດັ່ງນັ້ນເຮົາກໍຈະໄດ້ຢາທີ່ມີຄວາມເຂັ້ມຂຸ້ນ 500 ມກ ໃນນ້ຳກັນ 2.5 ມລ.

ປະສົມຫຼອດຢາເຊັຟໄຕຣອາໂຊນ (ceftriaxone) ທີ່ເປັນຜົງແປ້ງແນວສັກກັບນ້ຳກັນ 3.5 ມລ. ດັ່ງນັ້ນເຮົາກໍຈະໄດ້ຢາທີ່ມີຄວາມເຂັ້ມຂຸ້ນ 1 ກຼາມໃນນ້ຳກັນ 4 ມລ.

ຂໍ້ຄວນລະວັງ ▲

ທ້າມໃຫ້ຢາເຊັຟໄຕຣອາໂຊນ (ceftriaxone) ແກ່ເດັກທີ່ມີອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 1 ເດືອນ.

→ ສັກຢາອັມປິຊິລິນ (ampicillin) 50 ມກ ຕໍ່ນ້ຳໜັກຕົວ 1 ກລ, ແບ່ງໃຫ້ 4 ຄັ້ງ/ມື້ ໃຫ້ຢ່າງໜ້ອຍ 5 ມື້,

ແລະ

ຢາເຊັຟໄຕຣອາໂຊນ (ceftriaxone) 100 ມກ ຕໍ່ນ້ຳໜັກຕົວ 1 ກລ, ໃຫ້ 1 ຄັ້ງ/ມື້ ຢ່າງໜ້ອຍ 5 ມື້,

ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຊຶ່ງນ້ຳໜັກຄົນເຈັບໄດ້ ກໍ່ໃຫ້ສັກຢາໃນປະລິມານຕາມອາຍຸຂອງຄົນເຈັບ ດັ່ງລຸ່ມນີ້:

ອາຍຸ 1 ຫາ 12 ເດືອນ: ສັກຢາອັມປິຊິລິນ (ampicillin) 2 ມກ 4 ຄັ້ງ/ມື້, ແລະ
ຢາເຊັຟໄຕຣອາໂຊນ (ceftriaxone) 2 ມກ 1 ຄັ້ງ/ມື້, ໃຫ້ຢ່າງໜ້ອຍ 5 ມື້.

ອາຍຸ 1 ຫາ 3 ປີ: ສັກຢາອັມປິຊິລິນ (ampicillin) 3 ມລ 4 ຄັ້ງ/ມື້, ແລະ
ເຊັຟໄຕຣອາໂຊນ (ceftriaxone) 4 ມກ 1 ຄັ້ງ/ມື້, ໃຫ້ຢ່າງໜ້ອຍ 5 ມື້.

ອາຍຸ 4 ຫາ 5 ປີ: ສັກຢາອັມປິຊິລິນ (ampicillin) 5 ມລ 4 ຄັ້ງ/ມື້, ແລະ
ເຊັຟໄຕຣອາໂຊນ (ceftriaxone) 6 ມກ 1 ຄັ້ງ/ມື້, ໃຫ້ຢ່າງໜ້ອຍ 5 ມື້.

ຫຼື

ອັມປິຊິລິນ (ampicillin) ແລະ ຢາເຈັນທາໄມຊິນ (gentamicin)

ປະສົມອັມປິຊິລິນ (ampicillin) ແນວສັກ 500 ມກໃສ່ນ້ຳກັນ 2.1 ມລ. ເຮົາກໍຈະໄດ້ຄວາມເຂັ້ມຂຸ້ນ 500 ມລ ຕໍ່ 2.5 ມລ.

ໃຊ້ຢາເຈັນທາໄມຊິນ (gentamicin) ຂອດແກ້ວ 2 ມລ ທີ່ບໍ່ໄດ້ປະສົມທັງໝົດເທື່ອ 40 ມກ ຕໍ່ 1 ມລ.

ຂໍ້ຄວນລະວັງ!

ຢາເຈັນທາໄມຊິນ (gentamicin) ແມ່ນຢາຕ້ານເຊື້ອຊະນິດແຮງແມ່ນໃນຢູ່ກຸ່ມຂອງຢາຕ້ານເຊື້ອ aminoglycoside. ມັນສາມາດໃຊ້ໂດຍການສັກທາງກ້າມຂັ້ນ ຫຼື ທາງເສັ້ນເລືອດເທົ່ານັ້ນ. ຢາຊະນິດນີ້ມັນສາມາດທຳລາຍໝາກໄຂ່ຫຼັງ ແລະ ການໄດ້ຍິນ, ສະນັ້ນຄວນຈະຖືກໃຊ້ພຽງແຕ່ໃນກໍລະນີສຸກເສີນໃນຂະນະນຳສິ່ງຄົນເຈັບໄປໂຮງໝໍ. ຢາເຈັນທາໄມຊິນ (gentamicin) ຕ້ອງໃຫ້ໃນປະລິມານທີ່ຖືກຕ້ອງ.

ຫາກວ່າເດັກມີອາການຂາດນ້ຳ (ລົບແຫ້ງຫຼາຍ ແລະ ບໍ່ຍິ່ງ) ໃຫ້ເດັກດື່ມນ້ຳທົດແທນສານເກືອແຮ່ຈົນກວ່າອາການຂາດນ້ຳຈະຫາຍໄປກ່ອນທີ່ທ່ານຈະສັກຢາເຈັນທາໄມຊິນ (gentamicin). ໃຫ້ເບິ່ງໜ້າ 22 ໃນບົດທີ່ເວົ້າກ່ຽວກັບການເຈັບທ້ອງ, ຖອກທ້ອງ ແລະ ແມ່ທ້ອງ ສຳລັບການປຸງແຕ່ງນ້ຳທົດແທນສານເກືອແຮ່.

ສຳລັບເດັກທີ່ມີອາຍຸນ້ອຍກວ່າ 1 ອາທິດ.

→ ສັກຢາອັມປິຊິລິນ (ampicillin) 50 ມກ ຕໍ່ນ້ຳໜັກໂຕ 1 ກລ, 2 ຄັ້ງ/ມື້ ຢ່າງໜ້ອຍ 5 ມື້, ແລະ
ສັກຢາເຈັນທາໄມຊິນ (gentamicin) 5 ມກ ຕໍ່ນ້ຳໜັກໂຕ 1 ກລ, 1 ຄັ້ງ/ມື້, ໃຫ້ຢ່າງໜ້ອຍ 5 ມື້.

ທ້າມໃຫ້ເກີນກວ່າ 10 ມື້.

ສຳລັບເດັກອາຍຸ 1 ອາທິດ ຫາ 1 ເດືອນ

→ ສັກຢາອັມປິຊິລິນ (ampicillin) 50 ມກ ຕໍ່ນ້ຳໜັກໂຕ 1 ກລ, 3 ຄັ້ງ/ມື້ ຢ່າງໜ້ອຍ 5 ມື້, ແລະ
ສັກຢາເຈັນທາໄມຊິນ (gentamicin) 7.5 ມກ ຕໍ່ນ້ຳໜັກໂຕ 1 ກລ, 1 ຄັ້ງ/ມື້, ໃຫ້ຢ່າງໜ້ອຍ 5 ມື້.

ທ້າມໃຫ້ເກີນກວ່າ 10 ມື້.

ສໍາລັບເດັກໃຫຍ່ ແລະ ເດັກນ້ອຍທີ່ອາຍຸຫຼາຍກວ່າ 1 ເດືອນ

- ➔ ສັກຢາອັມປິຊິລິນ (ampicillin) 50 ມກ ຕໍ່ນ້ຳໜັກໂຕ 1 ກລ, 4 ຄັ້ງ/ມື້ ຢ່າງໜ້ອຍ 5 ມື້ ແລະ ສັກຢາເຈັນທາໄມຊິນ (gentamicin) 7.5 ມກ ຕໍ່ນ້ຳໜັກໂຕ 1 ກລ, 1 ຄັ້ງ/ມື້, ໃຫ້ຢ່າງໜ້ອຍ 5 ມື້. ຫ້າມໃຫ້ເກີນກວ່າ 10 ມື້.

ມັນຈະປອດໄພກວ່າຫາກວ່າເຮົາໃຫ້ຢາເຈັນທາໄມຊິນ (gentamicin) ໃນປະລິມານຢາທີ່ຖືກຕ້ອງໂດຍອີງຕາມນ້ຳໜັກຂອງເດັກ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຊັງນ້ຳໜັກຄົນເຈັບໄດ້ ກໍ່ໃຫ້ສັກຢາໃນປະລິມານຕາມອາຍຸຂອງຄົນເຈັບ ດັ່ງລຸ່ມນີ້:

ອາຍຸ 1 ຫາ 4 ເດືອນ: ໃຫ້ສັກຢາອັມປິຊິລິນ (ampicillin) 1.5 ມລ 4 ຄັ້ງ/ມື້, ແລະ ສັກຢາເຈັນທາໄມຊິນ (gentamicin) 1 ມລ 1 ຄັ້ງ/ມື້, ຢ່າງໜ້ອຍ 5 ມື້.

ອາຍຸ 4 ຫາ 12 ເດືອນ: ໃຫ້ສັກຢາອັມປິຊິລິນ (ampicillin) 2 ມລ 4 ຄັ້ງ/ມື້, ແລະ ສັກຢາເຈັນທາໄມຊິນ (gentamicin) 1.5 ມລ 1 ຄັ້ງ/ມື້, ຢ່າງໜ້ອຍ 5 ມື້.

ອາຍຸ 1 ຫາ 3 ປີ: ໃຫ້ສັກຢາອັມປິຊິລິນ (ampicillin) 3 ມລ 4 ຄັ້ງ/ມື້, ແລະ ສັກຢາເຈັນທາໄມຊິນ (gentamicin) 2 ມລ 1 ຄັ້ງ/ມື້, ຢ່າງໜ້ອຍ 5 ມື້.

ອາຍຸ 4 ຫາ 5 ປີ: ໃຫ້ສັກຢາອັມປິຊິລິນ (ampicillin) 5 ມລ 4 ຄັ້ງ/ມື້, ແລະ ສັກຢາເຈັນທາໄມຊິນ (gentamicin) 3 ມລ 1 ຄັ້ງ/ມື້, ຢ່າງໜ້ອຍ 5 ມື້.

ຢາເປນິຊິລິນຊະນິດກິນ, penicillin V, penicillin VK

ຢາເປນິຊິລິນ penicillin ຊະນິດກິນເອົາແມ່ນໃຊ້ຫຼາຍກວ່າຢາສັກ, ເພາະມັນສາມາດໃຊ້ໄດ້ໃນຄົນເຈັບທີ່ຕິດເຊື້ອຂັ້ນເລັກໜ້ອຍ ແລະ ຮຸນແຮງລະດັບປານກາງໄດ້.

- ເຈັບຄໍແບບກະທັນຫັນ, ໄຂ້ສູງ (ຮູ້ຄໍຕິດເຊື້ອ)
- ຫູຕິດເຊື້ອ
- ອັກເສບຜິງໄຊນັສ
- ໄຂ້ ແລະ ມີອັກເສບຂໍ້
- ປອດອັກເສບ

ເຖິງວ່າທ່ານເລີ່ມການປິ່ນປົວດ້ວຍຢາເປນິຊິລິນ (penicillin) ແນວສັກສໍາລັບການຕິດເຊື້ອຮຸນແຮງ, ທ່ານສາມາດປ່ຽນມາເປັນແນວກິນໄດ້ເມື່ອຄົນເຈັບມີອາການດີຂຶ້ນ. ແຕ່ຖ້າວ່າບໍ່ດີຂຶ້ນພາຍໃນ 2 ຫາ 3 ວັນໃຫ້ປ່ຽນໃຊ້ຢາຕ່າງເຊື້ອໝວດອື່ນເລີຍ ຫຼື ໄປຂໍຄໍາແນະນໍາຈາກທ່ານໝໍໃນການປິ່ນປົວ.

ວິທີການໃຊ້

ພ້ອມໃຫ້ຮ່າງກາຍດູດຊຶມຢາໄດ້ດີຂຶ້ນ, ແມ່ນໃຫ້ກິນຢາຕອນທ້ອງວ່າງ, ຢ່າງໜ້ອຍ 1 ກ່ອນ ຫຼື 2 ຊົ່ວໂມງຫຼັງກິນອາຫານ.

- ➔ ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 25 ຫາ 50 ມກ ຕໍ່ກິໂລຕໍ່ມື້, ແບ່ງກິນ 4 ຄັ້ງເປັນເວລາ 10 ມື້. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຊັງນ້ຳໜັກຄົນເຈັບໄດ້ ກໍ່ໃຫ້ຢາຕາມອາຍຸຂອງຄົນເຈັບ ດັ່ງລຸ່ມນີ້:

ອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 1 ປີ: ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 62 ມກ, 4 ຄັ້ງ/ມື້ ເປັນເວລາ 10 ມື້.

ອາຍຸ 1 ຫາ 5 ປີ: ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 125 ມກ, 4 ຄັ້ງ/ມື້ ເປັນເວລາ 10 ມື້.

ອາຍຸ 6 ຫາ 12 ປີ: ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 125 ຫາ 250 ມກ, 4 ຄັ້ງ/ມື້ ເປັນເວລາ 10 ມື້.

ອາຍຸເກີນ 12 ປີ: ໃຫ້ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 250 ຫາ 500 ມກ, 4 ຄັ້ງ/ມື້ ເປັນເວລາ 10 ມື້.

ສໍາລັບການຕິດເຊື້ອຂັ້ນຮຸນແຮງ, ໃຫ້ເພີ່ມປະລິມານຢາເປັນສອງເທົ່າ.

ປຶ້ມຮ່າງໂກແພດເຫຼັ້ມໃໝ່: ບົດກ່ຽວກັບຮອບປະຈຳເດືອນຂອງແມ່ຍິງ
ການເບິ່ງແຍງເດັກ

ສຳລັບໄຂ້ອັກເສບຂໍ້

- ເດັກ: ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 250 ມກ, 2 ຄັ້ງ/ມື້ເປັນເວລາ 10 ມື້.
- ຜູ້ໃຫຍ່: ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 500 ມກ, 2 ຄັ້ງ/ມື້ເປັນເວລາ 10 ມື້.

ຢາເປນິຊີລິນຊະນິດສັກ penicillin, penicillin G

ຢາເປນິຊີລິນ penicillin ປະເພດສັກ ແມ່ນຄວນຖືກໃຊ້ສຳລັບການຕິດເຊື້ອທີ່ຮຸນແຮງ, ເຊິ່ງລວມມີ:

- ພະຍາດບາດທະຍັກ.
- ປອດອັກເສບຮຸນແຮງ
- ແຜທີ່ມີການຕິດເຊື້ອຮ້າຍແຮງ
- ເມື່ອກະດູກຊອດແທງອອກມາຖືກຜິວໜັງ
- ຊີຟິລິສ

ຢາເປນິຊີລິນ penicillin ປະເພດສັກ ມີຫຼາຍຮູບແບບແຕກຕ່າງກັນ. ສິ່ງແຕກຕ່າງທີ່ຕົ້ນຕໍກໍຄື
ລິດຂອງຢາທີ່ອອກລິດໃນຮ່າງກາຍ: ອອກລິດສັ້ນ, ອອກລິດປານກາງ ຫຼື ອອກລິດຍາວ.

ວິທີການໃຊ້

PROCAINE PENICILLIN, PROCAINE BENZYL PENICILLIN ອອກລິດປານກາງ

ສັກສະເພາະກ້າມຊີ້ນ (IM), ຫ້າມສັກໃສ່ເສັ້ນເລືອດນັ້ງ (IV).

- ໃຫ້ສັກຢາໃນປະລິມານ 50.000-25.000 ຢູນິດ ຕໍ່ກິໂລຕໍ່ມື້. ຫ້າມໃຫ້ເກີນ 4.800.000 ຢູນິດ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຊຶ່ງນ້ຳໜັກຄົນເຈັບໄດ້ ກໍໃຫ້ຢາຕາມອາຍຸຂອງຄົນເຈັບ ດັ່ງລຸ່ມນີ້:
- ອາຍຸ 2 ເດືອນ ຫາ 3 ປີ: ສັກຢາໃນປະລິມານ 150.000 ຢູນິດ, 1 ຄັ້ງ/ມື້ ເປັນເວລາ 10 ຫາ 15 ມື້.
- ອາຍຸ 4 ຫາ 7 ປີ: ສັກຢາໃນປະລິມານ 300.000 ຢູນິດ, 1 ຄັ້ງ/ມື້ ເປັນເວລາ 10 ຫາ 15 ມື້.
- ອາຍຸ 8 ຫາ 12 ປີ: ສັກຢາໃນປະລິມານ 600.000 ຢູນິດ, 1 ຄັ້ງ/ມື້ ເປັນເວລາ 10 ຫາ 15 ມື້.
- ອາຍຸຫຼາຍກວ່າ 12 ປີ: ສັກຢາໃນປະລິມານ 4.800.000-600.000 ຢູນິດ, 1 ຄັ້ງ/ມື້ ເປັນເວລາ 10 ຫາ 15 ມື້.

ຫ້າມສັກຢາຊະນິດນີ້ໃຫ້ໃນເດັກນ້ອຍທີ່ອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 2 ເດືອນ, ຍົກເວັ້ນເສຍແຕ່ບໍ່ມີຢາ penicillin ໂຕອື່ນ ຫຼື ampicillin. ຖ້າໃນກໍລະນີມີພຽງທາງເລືອກດຽວ, ສັກໃນປະລິມານ 50.000 ຢູນິດ, 1 ຄັ້ງ/ມື້, ເປັນເວລາ 10 ຫາ 15 ມື້.

ສຳລັບການຕິດເຊື້ອທີ່ຮຸນແຮງຫຼາຍໃນທຸກກຸ່ມອາຍຸ, ໃຫ້ເພີ່ມປະລິມານຢາເປັນສອງເທົ່າຂອງປະລິມານຢາທີ່ຢູ່ຂ້າງເທິງ. ຫ້າມໃຫ້ຢາເກີນປະລິມານ 4.800.000 ຢູນິດ/ມື້.

BENZATHINE BENZYL PENICILLIN, BENZATHINE PENICILLIN (ອອກລິດຍາວ)

ໃຫ້ສັກໃສ່ກ້າມຊີ້ນເທົ່ານັ້ນ (IM), ຫ້າມໃຫ້ທາງເສັ້ນເລືອດ(IV).

- ເດັກທີ່ມີນ້ຳໜັກຕໍ່າກວ່າ 30 ກລ, ຫຼືອາຍຸ 1 ຫາ 7 ປີ: ໃຫ້ສັກຢາໃນປະລິມານ 300,000 ຢູນິດ ຫາ 600,000 ຢູນິດ, 1 ຄັ້ງຕໍ່ອາທິດ. ສຳລັບການຕິດເຊື້ອທີ່ເລັກໜ້ອຍ, ອາດຈະສັກ 1 ຄັ້ງກໍພຽງພໍ.
- ຜູ້ໃຫຍ່ ແລະ ເດັກທີ່ມີນ້ຳໜັກຫຼາຍກວ່າ 30 ກລ, ຫຼືອາຍຸຫຼາຍກວ່າ 8 ປີ: ໃຫ້ສັກ 1,200,000 ຢູນິດ.

ສໍາລັບຄໍາອັກເສບ, ໃຫ້ສັກ 1 ຄັ້ງຕາມປະລິມານຢາທີ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນ.

ສໍາລັບຄົນທີ່ມີໄຂ້ ແລະ ມີອັກເສບຂໍ້, ຕາມປະລິມານຢາທີ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນ 1 ຄັ້ງທຸກໆ 4 ອາທິດ. ສືບຕໍ່ໃຫ້ການປິ່ນປົວເປັນເວລາ 5 ຫາ 10 ປີເພື່ອປ້ອງກັນພະຍາດໄຂ້ອັກເສບຂໍ້ລົງທົ່ວໄດ້.

ສໍາລັບຊີວິດໃນເດັກເກີດໃໝ່, ສັກຢາໃນປະລິມານ 50,000 ຢູນິດ/1 ກລ, ໃຫ້ 1 ເທື່ອເທົ່ານັ້ນ.

ຢາຕ້ານເຊື້ອຕົວອື່ນໆ

Erythromycin ຢາອີຣີໂຕຣໄມຊິນ (erythromycin)

ຢາອີຣີໂຕຣໄມຊິນ (erythromycin) ປິ່ນປົວພະຍາດຊຶມເຊື້ອຈາກເຊື້ອແບັກທີເຣຍໄດ້ຫຼາຍຊະນິດ ຄື ກັນກັບຢາເປນິຊີລິນ (penicillin), ແລະມັນຍັງສາມາດໃຊ້ກັບຄົນເຈັບທີ່ມີອາການແພ້ຢາເປນິຊີລິນ (penicillin) ໄດ້. ສໍາລັບການຕິດເຊື້ອອື່ນໆມັນສາມາດໃຊ້ ເຕຕຣາໄຊຄລິນ tetracycline ແທນກໍໄດ້. ນອກນີ້ຍັງສາມາດໃຊ້ປົວພະຍາດຄໍຕິບ ແລະ ໄອໂກໄດ້.

ສໍາລັບຄົນເຈັບທີ່ມີອາການແພ້ຢາເປນິຊີລິນ (penicillin), ມັນດີທີ່ຈະໃຊ້ຢາອີຣີໂຕຣໄມຊິນ (erythromycin) ແທນສໍາລັບການຕິດເຊື້ອອື່ນໆ, ມັນຍັງສາມາດໃຊ້ແທນ tetracycline ແທນກໍໄດ້.

ຜົນຂ້າງຄູງ

ຢາອີຣີໂຕຣໄມຊິນ (erythromycin) ມັກພາໃຫ້ເກີດອາການບຸ້ນທ້ອງປວດຮາກ ແລະ ຖອກທ້ອງ, ໂດຍສະເພາະກັບເດັກນ້ອຍ. ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ໃຊ້ເກີນກວ່າ 2 ອາທິດ ເພາະມັນອາດຈະພາໃຫ້ເກີດມີອາການຕາເຫຼືອງໂຕເຫຼືອງໄດ້.

ວິທີການໃຊ້

- ➔ ໃຫ້ຢາ ອີຣີໂຕຣໄມຊິນ (erythromycin) ໃນປະລິມານ 30 ຫາ 50 ມກ/ກິໂລກຼາມ/ມື້, ໂດຍແບ່ງກິນ 2 ຫາ 4 ຄັ້ງ/ມື້. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຊັງນ້ຳໜັກຄົນເຈັບໄດ້ ກໍ່ໃຫ້ສັກຢາໃນປະລິມານຕາມອາຍຸຂອງຄົນເຈັບ ດັ່ງລຸ່ມນີ້:
ເດັກເກີດໃໝ່ຈົນເຖິງ 1 ເດືອນ: ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 62 ມກ, ໃຫ້ 3 ຄັ້ງ/ມື້ ເປັນເວລາ 7 ຫາ 10 ມື້.
ອາຍຸ 1 ເດືອນ ຫາ 2 ປີ: ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 125 ມກ, ໃຫ້ 3 ຫາ 4 ຄັ້ງ/ມື້ ເປັນເວລາ 7 ຫາ 10 ມື້.
2 ຫາ 8 ປີ: ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 250 ມກ, ໃຫ້ 3 ຫາ 4 ຄັ້ງ/ມື້ ເປັນເວລາ 7 ຫາ 10 ມື້.
ຫຼາຍກວ່າ 8 ປີ: ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 250 ຫາ 500 ມກ, 4 ຄັ້ງ/ມື້ ເປັນເວລາ 7 ຫາ 10 ມື້.

ສໍາລັບການຕິດເຊື້ອທີ່ຮຸນແຮງ, ໃຫ້ເພີ່ມເປັນ 2 ເທົ່າຂອງປະລິມານຢາທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ຂ້າງເທິງນັ້ນ.

ໂຄທຣີໄມຊາໂຊນ

ຊັລຟາເມໂທຊາໂຊນ ກັບ ທຣີເມໂທພຣີມ sulfamethoxazole with trimethoprim, TMP-SMX

ການໃຊ້ຢາຕ້ານເຊື້ອ 2 ຊະນິດຮ່ວມກັນແມ່ນມີລາຄາບໍ່ແພງ ແລະ ສາມາດປິ່ນປົວການຕິດເຊື້ອໄດ້ຫຼາຍຊະນິດ. ມັນເປັນຢາທີ່ສໍາຄັນສໍາລັບຄົນທີ່ຕິດເຊື້ອເອັດສໄອວີ HIV ແລະ ສາມາດປ້ອງກັນການຕິດເຊື້ອໄດ້ຫຼາຍຊະນິດທີ່ມັກເກີດໃນຄົນທີ່ຕິດເຊື້ອເອັດສໄອວີ. ໃຫ້ອ່ານບົດ ເຊື້ອເອັດສໄອວີ ແລະ ເອດສ (ກຳລັງຂຽນຂຶ້ນຢູ່).

ຂໍ້ຄວນລະວັງ ⚠

ຫຼັກເວັ້ນການໃຫ້ໂຄທຣີໂມຊາໂຊນ (cotrimoxazole) ໃນເດັກທີ່ອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 6 ອາທິດ ແລະ ແມ່ຍິງທີ່ຖືພາຕໍ່າກວ່າ 3 ເດືອນ. ອາການແພ້ຢາຊະນິດນີ້ແມ່ນມີຫຼາຍ. ປະຕິກິລິຍາຂອງການແພ້ແມ່ນມີໄຂ້, ຫາຍໃຈຍາກ, ຫຼືມືຜິ້ນ. ຢຸດໃຫ້ໂຄທຣີໂມຊາໂຊນ (cotrimoxazole) ຫາກເດັກເລີ່ມມີຜິ້ນຂຶ້ນ ຫຼື ທ່ານຄິດວ່າເຂົາເຈົ້າອາດຈະມີອາການແພ້.

ວິທີການໃຊ້

ໂຄທຣີໂມຊາໂຊນ (Cotrimoxazole) ແມ່ນມີລິດແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ມີສ່ວນປະສົມຂອງຢາສອງຊະນິດໃນ ປະລິມານທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ດັ່ງນັ້ນ ອາດສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າໃນຢາ 40/200 (ມີ sulfamethoxazole 200 ມກ ແລະ trimethoprim 40 ມກ) ຫຼື 80/400 ຫຼື 160/800. ບາງຄັ້ງປະລິມານຢາທີ່ໄດ້ຖືກຂຽນໄວ້ກໍອາດ ແມ່ນປະລິມານຢາຂອງ trimethoprim (ຕົວເລກທີ 2).

ສໍາລັບການຕິດເຊື້ອສ່ວນຫຼາຍ

- ➔ ອາຍຸ 6 ອາທິດ ຫາ 5 ເດືອນ: ໃຫ້ຢາ sulfamethoxazole 100 ມກ + trimethoprim 20 ມກ, 2 ຄັ້ງ/ມື້ ເປັນເວລາ 5 ມື້.
- ອາຍຸ 6 ເດືອນ ຫາ 5 ປີ: ໃຫ້ຢາ sulfamethoxazole 200 ມກ + trimethoprim 40 ມກ, 2 ຄັ້ງ/ມື້ ເປັນເວລາ 5 ມື້.
- ອາຍຸ 6 ຫາ 12 ປີ: ໃຫ້ sulfamethoxazole 400 ມກ + trimethoprim 80 ມກ, 2 ຄັ້ງ/ມື້ ເປັນເວລາ 5 ມື້.
- ຫຼາຍກວ່າ 12 ປີ: ໃຫ້ຢາ sulfamethoxazole 800 ມກ + trimethoprim 160 ມກ, 2 ຄັ້ງ/ມື້ ເປັນເວລາ 5 ມື້.

ຢາສໍາລັບອາການຊັກ

ຢາ ໄດອາເຊປັມ (diazepam)

ຢາໄດອາເຊປັມ (diazepam) ສາມາດໃຊ້ເພື່ອຜ່ອນຄາຍກ້າມເນື້ອ ແລະ ໃຊ້ລົດອາການເຈັບໄດ້. ມັນ ສາມາດໃຊ້ເພື່ອຢຸດອາການຊັກທີ່ເປັນພຽງຄັ້ງດຽວ. ສໍາລັບຄົນມີອາການຊັກເປັນປະຈຳເຊັ່ນ ຜູ້ທີ່ເປັນ ພະຍາດເອປິເລັບຊີ (ຊັກບ້າໝູ) ແມ່ນໃຫ້ໃຊ້ຢາຊະນິດອື່ນທີ່ສາມາດໃຊ້ທຸກໆມື້ໄດ້.

ຜົນຂ້າງຄຽງ

ງ່ວງນອນ

!ຂໍ້ຄວນລະວັງ ⚠

- ຢາໄດອາເຊປັມ (diazepam) ຫຼາຍເກີນໄປສາມາດເຮັດໃຫ້ການຫາຍໃຈຊ້າລົງ ຫຼືຢຸດຫາຍໃຈ. ບໍ່ໃຫ້ໃຫ້ຢາ ໃນປະລິມານຫຼາຍກວ່າຄໍາແນະນຳຂອງໝໍ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ຢາຫຼາຍກວ່າ 2 ຄັ້ງ.
- ເມື່ອໃຊ້ຢາຊະນິດນີ້ແມ່ນມີເຮັດໃຫ້ຕິດໄດ້. ໃຫ້ຫຼັກເວັ້ນການໃຊ້ຢານີ້ເປັນເວລາດົນ ຫຼື ໃຊ້ເລື້ອຍໆ.
- ບໍ່ໃຫ້ໃຊ້ໃນໄລຍະຖືພາ ຫຼືລ້ຽງລູກດ້ວຍນົມແມ່ເວັ້ນເສຍແຕ່ແມ່ຍິງຜູ້ນັ້ນມີອາການຊັກ (ຕົວຢ່າງ ເນື່ອງຈາກຄັນ ເປັນພິດ).
- ບໍ່ໃຫ້ສັກຢາ ຢາໄດອາເຊປັມ (diazepam) ໃຫ້ຄົນເຈັບເວັ້ນເສຍແຕ່ວ່າເຈົ້າມີປະສົບການ ຫຼືໄດ້ຮັບການເຝິກ ຝົນໃນການສັກຢາຊະນິດນີ້. ຖ້າວ່າມັນຍາກທີ່ຈະສັກຢາງ່າຍໂປດໄພແມ່ນເຈົ້າສາມາດເອົາຍັດໃສ່ທາງຮູທະວານ ໃນຂະນະທີ່ມີອາການຊັກ.

ວິທີການໃຊ້

ເພື່ອຜ່ອນຄາຍກ້າມຊີ້ນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຄົນເຈັບສະຫງົບລົງ

ໃຫ້ກິນຢາໄດອາເຊປັມ (diazepam) ແນວເມັດ 45 ນາທີ ກ່ອນທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ຂັ້ນຕອນທີ່ເຮັດໃຫ້ເຈັບປວດເຊັ່ນ: ການຍັດໄສ້ລົງທຳ ຫຼື ແປງກະດູກ.

- ➔ ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 0.3-0.2 ມກ ຕໍ່ ກິໂລ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຊຶ່ງນ້ຳໜັກຄົນເຈັບໄດ້ ກໍ່ໃຫ້ໃຊ້ໃນປະລິມານຕາມອາຍຸຂອງຄົນເຈັບ ດັ່ງລຸ່ມນີ້:
ອາຍຸຕ່ຳກວ່າ 5 ປີ: ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 1 ມກ.
ອາຍຸຫຼາຍກວ່າ 5 ປີ: ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 2 ມກ.

ສຳລັບອາການຊັກ:

ໃຊ້ຢາຊະນິດທີ່ສັກເອົາ ຫຼື ຊະນິດກ່ອນໂດຍການບິດໃຫ້ມຸ່ນ ແລະ ປົນໃສ່ນ້ຳໜ້ອຍໜຶ່ງ. ໃຫ້ເອົາເຂັມອອກຈາກສະແລງ ແລ້ວເອົາໄປດູດຢາທີ່ປົນໄວ້ນັ້ນ. ຫຼື ໃຊ້ຢາໄດອາເຊປັມ (diazepam) ຊະນິດເຈວທີ່ໃຊ້ສຳລັບຮູທະວານ. ໃຫ້ຄົນເຈັບນອນແຄງ ແລະ ໃຊ້ສະແລງທີ່ບໍ່ມີເຂັມທີ່ດູດຢາໄວ້ແລ້ວຊິດໃສ່ໃນຮູທະວານຂອງລາວ. ຫຼັງຈາກນັ້ນໃຫ້ຈັບກິນຂອງຄົນເຈັບຍຸ້ມໄວ້ ປະມານ 10 ນາທີເພື່ອບໍ່ໃຫ້ນ້ຳຢາໄຫຼອອກມາຈາກຮູທະວານ.

- ➔ **ອາຍຸຕ່ຳກວ່າ 7 ປີ:** ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 0.2 ມກ ຕໍ່ ກິໂລ, 1 ຄັ້ງ.
ອາຍຸ 7 ຫາ 12 ປີ: ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 3 ຫາ 5 ມກ, 1 ຄັ້ງ.
ອາຍຸຫຼາຍກວ່າ 12 ປີ: ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 5 ຫາ 10 ມກ, 1 ຄັ້ງ.

ຖ້າວ່າອາການຊັກຍັງບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມໄດ້ 15 ນາທີຫຼັງຈາກໃຫ້ຢາ, ໃຫ້ຢາອີກຄືນໃໝ່ໂດຍໃຫ້ປະລິມານເທົ່າເດີມ. ບໍ່ໃຫ້ກັບມາໃສ່ຢາຄືນເກີນ 1 ຄັ້ງ.

ຢາສຳລັບອາການແພ້ ຫຼື ແກ້ຄັນ: ຢາແກ້ແພ້

ອາການຄັນ, ນ້ຳມູກໄຫຼ ແລະ ຜື່ນຂຶ້ນເປັນສາເຫດມາຈາກການແພ້, ສາມາດປິ່ນປົວດ້ວຍຢາແກ້ແພ້ໄດ້. ທຸກຢາແກ້ແພ້ອອກລິດໄດ້ດີຄືກັນໝົດ. ດັ່ງນັ້ນຖ້າວ່າທ່ານບໍ່ມີ chlorpheniramine (ອະທິບາຍໃນຂ້າງລຸ່ມນີ້) ຫຼື diphenhydramine, ສາມາດນຳໃຊ້ຢາແກ້ແພ້ໂຕອື່ນໃນປະລິມານທີ່ຖືກຕ້ອງ (ມັນຈະແຕກຕ່າງກັນໃນແຕ່ລະໂຕຢາ). ທຸກຢາແກ້ແພ້ທຸກຊະນິດສາມາດເຮັດໃຫ້ຄົນເຈັບງ່ວງໄດ້, ແຕ່ຢາບາງຊະນິດແມ່ນອາດຈະເຮັດໃຫ້ງ່ວງກວ່າບາງຊະນິດ.

ຢາຈຳພວກນີ້ບໍ່ມີປະໂຫຍດໃນຄົນເຈັບທີ່ເປັນໄຂ້ຫວັດ.

ສຳລັບການແພ້ທີ່ຮຸນແຮງທີ່ມີອາການຫາຍໃຈຜິດ, ການໃຊ້ epinephrine (adrenaline) ແມ່ນມີຄວາມຈຳເປັນກວ່າ antihistamines. ເບິ່ງໜ້າທີ 77 ຂອງບົດທີ່ເວົ້າກ່ຽວກັບການປະຖິມພະຍາບານເບື້ອງຕົ້ນ: ຢາປິ່ນປົວ.

ຢາຄລໍເຟນີຣາມິນ Chlorpheniramine, chlorphenamine

Chlorpheniramine ແມ່ນຢາແກ້ແພ້ຊະນິດໜຶ່ງທີ່ສາມາດຫຼຸດຜ່ອນອາການຄັນ, ນ້ຳມູກໄຫຼ, ຜື່ນ ແລະ ບັນຫາອື່ນໆທີ່ເກີດຈາກການແພ້. ຢາຊະນິດນີ້ມັນສາມາດນຳໃຊ້ຫຼັງຈາກຖືກແມງໄມ້ຕອດ, ແພ້ເລັກໜ້ອຍທີ່ເກີດຈາກການແພ້ອາຫານ ຫຼື ຢາ, ຫຼືສຳລັບ ບັນຫາທີ່ເກີດຈາກການລະລາຍເຄື່ອງ “hay fever” (ນ້ຳມູກໄຫຼ ແລະ ຄັນຕາຈາກຂີ້ຝຸ່ນທີ່ຢູ່ໃນອາກາດ).

ຜົນຂ້າງຄຽງ

ມີອາການງ່ວງນອນ (ແຕ່ມີຜົນໜ້ອຍກວ່າຢາແກ້ແພ້ໂຕອື່ນ).

ວິທີການໃຊ້

- ອາຍຸແຕ່ 1 ຫາ 2 ປີ: ໃຫ້ຢາໃນປະລິມານ 1 ມກ, ແບ່ງ 2 ຄັ້ງ/ມື້ ຈົນກວ່າເດັກນ້ອຍມີອາການຈະດີຂຶ້ນ.
- ອາຍຸແຕ່ 3 ຫາ 5 ປີ: ໃຫ້ຢາປະລິມານ 1 ມກ, ແບ່ງ 4 ຫາ 6 ຄັ້ງ/ມື້ ຈົນກວ່າເດັກນ້ອຍມີອາການຈະດີຂຶ້ນ.
- ອາຍຸແຕ່ 6 ຫາ 12 ປີ: ໃຫ້ຢາປະລິມານ 2 ມກ, ແບ່ງ 4 ຫາ 6 ຄັ້ງ/ມື້ ຈົນກວ່າເດັກນ້ອຍມີອາການຈະດີຂຶ້ນ.
- ອາຍຸຫຼາຍກວ່າ 12 ປີ: ໃຫ້ຢາປະລິມານ 4 ມກ, ແບ່ງ 4 ຫາ 6 ຄັ້ງ/ມື້ ຈົນກວ່າເດັກນ້ອຍມີອາການຈະດີຂຶ້ນ.

ສໍາລັບອາການແພ້ທີ່ຮຸນແຮງ, ກ່ອນອື່ນໝົດໃຫ້ສັກຢາ epinephrine (ເບິ່ງໜ້າທີ 77 ຂອງບົດທີ່ເວົ້າກ່ຽວກັບການປະຖິ້ມພະຍາບານເບື້ອງຕົ້ນ: ຢາປິ່ນປົວ). ຫຼັງຈາກນັ້ນໃຫ້ສັກຢາ chlorpheniramine ໃນປະລິມານທີ່ຢູ່ຂ້າງເທິງ ເພື່ອປ້ອງກັນອາການແພ້ກັບມາອີກຄັ້ງເມື່ອ epinephrine ໝົດລົດ. (ຫາກທ່ານບໍ່ມີ chlorpheniramine ແນວສັກ, ໃຫ້ກິນກໍໄດ້ໂດຍໃຫ້ຕາມໃນປະລິມານທີ່ໄດ້ກວ່າໄວ້ທາງຂ້າງເທິງນັ້ນ).

- ອາຍຸ 1 ຫາ 5 ປີ: ສັກຢາໃນປະລິມານ 2.5 ຫາ 5 ມກ, ໃຫ້ທຸກໆ 4 ຫາ 6 ຊົ່ວໂມງຈົນກວ່າອາການແພ້ຈະຫາຍໄປ.
- ອາຍຸ 6 ຫາ 12 ປີ: ສັກຢາໃນປະລິມານ 5 ຫາ 10 ມກ, ໃຫ້ທຸກໆ 4 ຫາ 6 ຊົ່ວໂມງຈົນກວ່າອາການແພ້ຈະຫາຍໄປ.
- ອາຍຸຫຼາຍກວ່າ 12 ປີ: ສັກຢາໃນປະລິມານ 10 ຫາ 20 ມກ (ຫ້າມໃຫ້ເກີນ 40 ມກພາຍໃນ 24 ຊົ່ວໂມງ), ໃຫ້ທຸກໆ 4 ຫາ 6 ຊົ່ວໂມງຈົນກວ່າອາການແພ້ຈະຫາຍໄປ.

ຢາຂ້າແມ່ທ້ອງ

ການໃຊ້ຢາຂ້າແມ່ທ້ອງພຽງຢ່າງດຽວນັ້ນແມ່ນບໍ່ພຽງພໍໃນການກໍາຈັດການຕິດແມ່ທ້ອງ ຫຼືພະຍາດແມ່ກາຝາກໃນໄລຍະຍາວໄດ້. ການຮັກສາຄວາມສະອາດທັງສ່ວນບຸກຄົນ ແລະ ສາທາລະນະແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ຈໍາເປັນ. ການຕິດເຊື້ອແມ່ທ້ອງສາມາດແຜ່ຂະຫຍາຍໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍໃນບັນດາສະມາຊິກຄອບຄົວ, ສະນັ້ນ ໃນເວລາທີ່ສະມາຊິກຜູ້ໃດໜຶ່ງຂອງຄອບຄົວມີແມ່ທ້ອງແລ້ວກໍຄວນທີ່ຈະຮັກສາສະມາຊິກໃນຄອບຄົວໝົດທຸກຄົນເຊັ່ນດຽວກັນ.

ຢາມີເບນດາໂຊລ (mebendazole)

ຢາມີເບນດາໂຊລ (mebendazole) ແມ່ນໃຊ້ໃນການຂ້າແມ່ພະຍາດປາກຂໍ, ພະຍາດແສ້ມ້າ, ແມ່ທ້ອງໂຕກົມ, ແລະ ແມ່ທ້ອງເຂັມມຸດ. ນອກນັ້ນ ມັນຍັງມີປະສິດທິພາບໃນການຂ້າແມ່ທ້ອງຊະນິດອື່ນໆໄດ້ນໍາອີກ. ມັນອາດຈະສາມາດຂ້າແມ່ທ້ອງກົມຈິດໄດ້, ແຕ່ວ່າ ມັນກໍບໍ່ແມ່ນຢາທີ່ດີທີ່ສຸດສໍາລັບຂ້າແມ່ພະຍາດຊະນິດນີ້. ເຖິງແມ່ນວ່າຈະບໍ່ຄ່ອຍພົບວ່າມີຜົນຂ້າງຄຽງຈາກຢານີ້ປານໃດ, ແຕ່ມັນກໍອາດຈະມີອາການເຈັບທ້ອງ ຫຼື ອາການຖອກທ້ອງ ຖ້າຫາກວ່າຄົນເຈັບມີແມ່ທ້ອງຫຼາຍ.

ຂໍ້ຄວນລະວັງ ▲

ໃຫ້ຫຼີກເວັ້ນການໃຊ້ຢາມີເບນດາໂຊລ (mebendazole) ໃນຊ່ວງ 3 ເດືອນທໍາອິດຂອງການຖືພາ ເພາະມັນສາມາດມີຜົນສະທ້ອນຕໍ່ກັບພັດທະນາການຂອງເດັກໃນທ້ອງໄດ້. ບໍ່ໃຫ້ໃຊ້ຢານີ້ກັບເດັກນ້ອຍອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 1 ປີ.

ວິທີການໃຊ້

ສໍາລັບຂ້າແມ່ທ້ອງເຂັມມຸດ

- ເດັກນ້ອຍ ອາຍຸ 1 ປີຂຶ້ນໄປ ແລະຜູ້ໃຫຍ່: ໃຫ້ກິນໃນປະລິມານ 100 ມກ, ໃຫ້ກິນຄັ້ງດຽວ. ຖ້າຈໍາເປັນກໍໃຫ້ກິນຊ້ຳອີກໃນສອງອາທິດຕໍ່ມາ.

ສຳລັບຂ້າແມ່ທ້ອງກົມຂີ້ກະເດືອນ, ແມ່ທ້ອງແສ້ມາ, ແລະ ແມ່ທ້ອງປາກຂໍ

- ➔ ເດັກນ້ອຍ ອາຍຸ 1 ປີຂຶ້ນໄປ ແລະ ຜູ້ໃຫຍ່: ໃຫ້ກິນໃນປະລິມານ 100 ມກ, 2 ຄັ້ງ/ມື້ ເປັນເວລາ 3 ມື້ (ທັງໝົດ 6 ເມັດ). ຫຼື ໃຫ້ກິນໃນປະລິມານ 500 ມກ, ກິນຄັ້ງດຽວ.

ສຳລັບປ້ອງກັນແມ່ທ້ອງກົມ ໃນບ່ອນທີ່ຜູ້ຄົນມັກເປັນພະຍາດນີ້ຫຼາຍ.

- ➔ ເດັກນ້ອຍ ອາຍຸ 1 ປີຂຶ້ນໄປ ແລະ ຜູ້ໃຫຍ່: ໃຫ້ກິນໃນປະລິມານ 500 ມກ, ທຸກໆ 3 ຫາ 6 ເດືອນ.

ສຳລັບຂ້າແມ່ທ້ອງກົມຈິດ (trichinosis)

- ➔ ເດັກນ້ອຍ ອາຍຸ 1 ປີຂຶ້ນໄປ ແລະ ຜູ້ໃຫຍ່: ໃຫ້ກິນໃນປະລິມານ 200 ຫາ 400 ມກ, ກິນ 3 ຄັ້ງ/ມື້ ເປັນເວລາ 3 ມື້. ແລະ ຈາກນັ້ນແມ່ນໃຫ້ກິນໃນປະລິມານ 400 ຫາ 500 ມກ, ກິນ 3 ຄັ້ງ/ມື້ ເປັນເວລາ 10 ມື້. ຖ້າຫາກມີອາການປວດ ຫຼື ມີບັນຫາກ່ຽວກັບສາຍຕາ, ກໍ່ໃຫ້ກິນຢາພວກຮໍໂມນສະເຕີຣອຍ (steroid), ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ຢາເປຣດນີໂຊໂລນ (prednisolone), ໃນປະລິມານ 40 ຫາ 60 ມກ, ມື້ລະຄັ້ງ ເປັນເວລາ 10 ຫາ 15 ມື້.

ຢາອັລເບນດາໂຊລ (Albendazole)

ຢາອັລເບນດາໂຊລ (Albendazole) ແມ່ນມີຊັບພະຍາກອນຄ້າຍຄືກັນກັບຢາມີເບນດາໂຊລ (mebendazole) ແຕ່ມັນມີລາຄາທີ່ແພງກວ່າ. ແມ່ນມີຊັບພະຍາກອນໃນການຂ້າແມ່ພະຍາດປາກຂໍ, ພະຍາດແສ້ມາ, ແມ່ທ້ອງໂຕກົມ, ພະຍາດເຂັມມຸດ ແລະ ແມ່ທ້ອງກົມຈິດ. ຜົນຂ້າງຄຽງຈາກຢານີ້ແມ່ນບໍ່ຄ່ອຍມີປານໃດ.

ຂໍ້ຄວນລະວັງ ▲

ໃຫ້ຫຼີກເວັ້ນການໃຊ້ຢາອັລເບນດາໂຊລ (Albendazole) ໃນຊ່ວງ 3 ເດືອນທຳອິດຂອງການຖືພາ ເພາະມັນສາມາດມີຜົນສະທ້ອນຕໍ່ກັບພັດທະນາການຂອງເດັກໃນທ້ອງໄດ້. ບໍ່ໃຫ້ໃຊ້ຢານີ້ກັບເດັກນ້ອຍອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 1 ປີ.

ວິທີການໃຊ້ **ສຳລັບຂ້າແມ່ພະຍາດເຂັມມຸດ, ແມ່ທ້ອງກົມຂີ້ກະເດືອນ, ແມ່ທ້ອງແສ້ມາ, ແລະ ແມ່ທ້ອງປາກຂໍ**

- ➔ ເດັກນ້ອຍ ອາຍຸ 1 ຫາ 2 ຂວບ: ໃຫ້ກິນໃນປະລິມານ 200 ມກ, ກິນຄັ້ງດຽວ.
- ເດັກນ້ອຍ ອາຍຸ 2 ປີຂຶ້ນໄປ: ໃຫ້ກິນໃນປະລິມານ 400 ມກ, ກິນຄັ້ງດຽວ. ໃຫ້ກິນຊ້ຳອີກໃນ 2 ອາທິດ ຖ້າເຫັນວ່າຈຳເປັນ.

ສຳລັບຂ້າແມ່ທ້ອງກົມຈິດ

- ➔ ໃຫ້ກິນໃນປະລິມານ 400 ມກ, ກິນ 2 ຄັ້ງ/ມື້ ເປັນເວລາ 8 ຫາ 14 ມື້. ຖ້າຫາກມີອາການປວດ ຫຼື ມີບັນຫາກ່ຽວກັບສາຍຕາ, ກໍ່ໃຫ້ກິນຢາພວກຮໍໂມນສະເຕີຣອຍ (steroid), ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ຢາເປຣດນີໂຊໂລນ (prednisolone), ໃນປະລິມານ 40 ຫາ 60 ມກ, ມື້ລະຄັ້ງ ເປັນເວລາ 10 ຫາ 15 ມື້.

ຢາໄພຣັນເທລ ພາໂມເອທ (Pyrantel pamoate), ຢາໄພຣັນເທລ ເອມໂບເນທ (pyrantel embonate)

ຢາໄພຣັນເທລແມ່ນສຳລັບຂ້າແມ່ຢາໄພຣັນເທລ ພາໂມເອທ ໃຊ້ຂ້າແມ່ທ້ອງເຂັມມຸດ, ແມ່ທ້ອງປາກຂໍ, ແລະ ແມ່ທ້ອງກົມຂີ້ກະເດືອນ, ແຕ່ມັນອາດມີລາຄາແພງ. ບາງຄັ້ງຄາວມັນກໍ່ພາໃຫ້ມີອາການຮາກ, ວິນຫົວ, ຫຼື ເຈັບຫົວ. ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ຢານີ້ກັບຄົນເຈັບທີ່ກຳລັງໃຊ້ຢາປີເປີຣາຊິນ (piperazine - ຢາຂ້າແມ່ທ້ອງອີກຊະນິດໜຶ່ງ).

**ວິທີການໃຊ້ **

ສຳລັບແມ່ທ້ອງປາກຂໍ ແລະ ແມ່ທ້ອງກົມຂີ້ກະເດືອນ: ໃຫ້ກິນຄັ້ງດຽວເທົ່ານັ້ນ.

ສຳລັບຖ່າຍພະຍາດເຂັມມຸດ: ໃຫ້ກິນຄັ້ງດຽວ, ຫຼັງຈາກນັ້ນຖ້າໄປອີກ 2 ອາທິດ ຈຶ່ງໃຫ້ກິນອີກຄັ້ງໜຶ່ງ.

- ໃຫ້ກິນໃນຂະໜາດ 10 ມກ/ກກ. ຖ້າບໍ່ສາມາດຊຶ່ງເບິ່ງນ້ຳໜັກຂອງຄົນເຈັບໄດ້ ກໍ່ໃຫ້ຢາຕາມອາຍຸຂອງລາວ:
ອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 2 ປີ: ໃຫ້ກິນໃນຂະໜາດ 62 ມກ (ຫຼື 4/1 ຂອງເມັດຢາ ຂະໜາດ 250 ມກ).
ອາຍຸ 2 ຫາ 5 ປີ: ໃຫ້ກິນໃນຂະໜາດ 125 ມກ (ຫຼື 2/1 ຂອງເມັດຢາ ຂະໜາດ 250 ມກ).
ອາຍຸ 6 ຫາ 9 ປີ: ໃຫ້ກິນໃນຂະໜາດ 250 ມກ (ຫຼື ຢາຂະໜາດ 250 ມກ ໜຶ່ງເມັດ).
ອາຍຸ 10 ຫາ 14 ປີ: ໃຫ້ກິນໃນຂະໜາດ 500 ມກ (ຫຼື ຢາຂະໜາດ 250 ມກ ສອງເມັດ).
ອາຍຸ 14 ປີຂຶ້ນໄປ: ໃຫ້ກິນໃນຂະໜາດ 750 ມກ (ຫຼື ຢາຂະໜາດ 250 ມກ ສາມເມັດ).

ສຳລັບຂ້າແມ່ທອງແປ

ແມ່ທອງແປແມ່ນມີຫຼາຍຊະນິດ. ທັງຢາປຣາຊີຄວັນເທລ (praziquantel) ຫຼື ຢານິໂຄຊາໄມດ (niclosamide) ແມ່ນສາມາດຂ້າແມ່ທອງແປໄດ້ທຸກຊະນິດ. ຖ້າຫາກເກີດການຕິດເຊື້ອແມ່ທອງແປໃນສະໝອງ ຫຼືມັນເປັນສາເຫດພາໃຫ້ເກີດມີອາການຊັກ, ຄົນເຈັບຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບຢາອັລເບນດາໂຊນ (albendazole) ແລະ ຢາປຣາຊີຄວັນເທລ (praziquantel) ຫຼື ຢານິໂຄຊາໄມດ (niclosamide) ແລະ ຄວນຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກແພດໝໍ.

ຢາປຣາຊີຄວັນເທລ (praziquantel)

ຜົນຂ້າງຄຽງ

ຢາປຣາຊີຄວັນເທລ (praziquantel) ອາດພາໃຫ້ເກີດອາການອ່ອນເພຍ, ວິນຫົວ, ເຈັບຫົວ, ບໍ່ຢາກອາຫານ, ແລະ ມີອາການປຸ້ນທ້ອງປວດຮາກ, ແຕ່ຜົນຂ້າງຄຽງດັ່ງກ່າວເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນບໍ່ຄ່ອຍມີເມື່ອໃຊ້ຢານີ້ໃນປະລິມານຕໍ່າ.

ວິທີການໃຊ້

ສຳລັບຖ່າຍແມ່ທອງແປເກືອບທຸກຊະນິດ ລວມທັງແມ່ທອງແປງົວ ແລະ ແມ່ທອງແປໝູ.

- ໃຊ້ໂດຍໃນຂະໜາດ 5 ຫາ 10 ມກ/ກກ, ໃຫ້ກິນຄັ້ງດຽວເທົ່ານັ້ນ. ຫຼືໃຫ້ໂດຍຕາມອາຍຸກໍ່ໄດ້.
ອາຍຸ 4 ຫາ 7 ປີ: ໃຫ້ຢາໃນຂະໜາດ 150 ມກ (4/1 ເມັດ), ໃຫ້ກິນຄັ້ງດຽວເທົ່ານັ້ນ.
ອາຍຸ 8 ຫາ 12 ປີ: ໃຫ້ຢາໃນຂະໜາດ 300 ມກ, ໃຫ້ກິນຄັ້ງດຽວເທົ່ານັ້ນ.
ອາຍຸ 12 ປີ ຂຶ້ນໄປ: ໃຫ້ຢາໃນຂະໜາດ 600 ມກ, ໃຫ້ກິນຄັ້ງດຽວເທົ່ານັ້ນ.

ສຳລັບຖ່າຍແມ່ທອງແປແຄະ (h. nana)

- ໃຊ້ໂດຍໃນຂະໜາດ 25 ມກ/ກກ, ໃຫ້ກິນຄັ້ງດຽວ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ 10 ມື້ ໃຫ້ກິນຊ້ຳອີກ. ຫຼືໃຫ້ໂດຍຕາມອາຍຸກໍ່ໄດ້.
ອາຍຸ 4 ຫາ 7 ປີ: ໃຫ້ຢາໃນຂະໜາດ 300 ຫາ 600 ມກ (ເຄິ່ງ (2/1) ເມັດ ຫາ 1 ເມັດ) ຕໍ່ໂດ.
ອາຍຸ 8 ຫາ 12 ປີ: ໃຫ້ຢາໃນຂະໜາດ 600 ຫາ 1200 ມກ ຕໍ່ໂດ.
ອາຍຸ 12 ປີ ຂຶ້ນໄປ: ໃຫ້ຢາໃນຂະໜາດ 1500 ມກ ຕໍ່ໂດ.

ຢານິໂຄຊາໄມດ (niclosamide)

ຢານິໂຄຊາໄມດ (niclosamide) ໃຊ້ຂ້າແມ່ທອງແປທີ່ຢູ່ໃນລຳໄສ້, ແຕ່ບໍ່ມີຜົນກັບແມ່ພະຍາດຕົວອ່ອນໃນຖົງຂີທ (cysts) ທີ່ຢູ່ນອກລຳໄສ້.

ວິທີການໃຊ້

ໃຫ້ກິນຢາ ນິໂຄຊາໄມດ (niclosamide) ຫຼັງຈາກກິນອາຫານເຊົ້າເລັກນ້ອຍ. ໃຫ້ຫຍ້າຢາເມັດໃຫ້ມູ່ນດີແລ້ວ ຈຶ່ງກິນກິນ. ຂະໜາດຢາທີ່ກິນອາດຈະແຕກຕ່າງກັນໄປຂຶ້ນກັບແຕ່ລະຊະນິດຂອງແມ່ທອງແປ, ສະນັ້ນ ແພດ

ໝໍໃນໂຮງໝໍ ຫຼືສຸກສາລາໄກ້ບ້ານເຈົ້າອາດຈະມີຄໍາແນະນຳທີ່ດີໃນເລື່ອງນີ້ໃຫ້ກັບເຈົ້າ. ຖ້າຫາກວ່າບໍ່ມີ, ກໍ່ໃຫ້ນຳໃຊ້ຢາຕາມຂະໜາດຂ້າງລຸ່ມນີ້.

ການກິນຢານັ້ນ ແມ່ນໃຫ້ຫຍ້າໃຫ້ມຸ່ນດີແລ້ວຈຶ່ງກິນລົງໄປ. ຖ້າເປັນເດັກນ້ອຍທີ່ຍັງບໍ່ສາມາດຫຍ້າໄດ້ເທື່ອກໍ່ໃຫ້ບິດຢານັ້ນໃຫ້ມຸ່ນດີ ແລະ ປະສົມກັບນ້ຳນົມແມ່ເລັກນ້ອຍ ຫຼືປະສົມກັບອາຫານອາຫານໃຫ້ເດັກກິນກໍ່ໄດ້.

➔ ອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 2 ປີ: ໃຫ້ຢາໃນຂະໜາດ 500 ມກ, ໃຫ້ກິນຄັ້ງດຽວເທົ່ານັ້ນ.

ອາຍຸ 2 ຫາ 6 ປີ: ໃຫ້ຢາໃນຂະໜາດ 1 ກຼາມ (1000 ມກ), ໃຫ້ກິນຄັ້ງດຽວເທົ່ານັ້ນ.

ອາຍຸ 6 ປີຂຶ້ນໄປ: ໃຫ້ຢາໃນຂະໜາດ 2 ກຼາມ, ໃຫ້ກິນຄັ້ງດຽວເທົ່ານັ້ນ.

ວິຕະມິນ ແລະ ແຮ່ທາດ

ວິຕະມິນເອ, ເຣຕິໂນລ (retinol)

ວິຕະມິນ ເອ ປ້ອງກັນພະຍາດຕາບອດກາງຄືນ ແລະ ຕາແຫ້ງ

ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຮັບວິຕະມິນ ເອ ພຽງພໍຄົນເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ກິນອາຫານຈຳພວກຜັກ ແລະ ໝາກໄມ້ທີ່ມີສີເຫຼືອງ ແລະ ຈຳພວກຜັກສີຂຽວເຂັ້ມໃຫ້ພຽງພໍພ້ອມກັບອາຫານທີ່ໄດ້ມາຈາກສັດເຊັ່ນ: ໄຂ່ ແລະ ຕົບ. ໃນສະຖານທີ່ທີ່ມີພະຍາດຕາບອດຕອນກາງຄືນ ແລະ ຕາແຫ້ງຫຼາຍ ພ້ອມທັງການກິນອາຫານເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ພຽງພໍແມ່ນໃຫ້ໃຫ້ວິຕະມິນ ເອ ທຸກທຸກ 6 ເດືອນ.

ຂໍ້ຄວນລະວັງ ▲

ຫ້າມໃຫ້ ກິນໝາກທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້. ແຕ່ການໄດ້ຮັບໃນຮູບແບບທີ່ ປັນແຄ້ບຂຽນ, ເມັດ ຫຼືແບບ ນ້ຳມັນໃນປະລິມານທີ່ສູງເກີນໄປແມ່ນອັນຕະລາຍ. ບໍ່ໃຫ້ໃຫ້ປະລິມານຢາເທົ່າກັບຜູ້ໃຫຍ່ 200,000 ຢູນິດແກ່ເດັກນ້ອຍຜູ້ຍິງ ແລະ ແມ່ຍິງໄວຈະເລີນພັນ ຫຼືຜູ້ຍິງທີ່ຖືພາໃນໄລຍະ 3 ເດືອນທຳອິດ ເພາະມັນສາມາດມີຜົນອັນຕະລາຍຕໍ່ການພັດທະນາການຂອງເດັກ. ສຳລັບແມ່ຍິງທີ່ຖືພາແມ່ນໃຫ້ໃນປະລິມານຕໍ່າເປັນຈະນວນຫຼາຍຄັ້ງດຶກວ່າທີ່ຈະໃຫ້ໃນປະລິມານສູງໃນຄັ້ງດຽວ.

ວິທີການໃຊ້

ສຳລັບເດັກນ້ອຍ, ທ່ານຄວນບິດເມັດໃຫ້ມຸ່ນກ່ອນ ແລະ ປະສົມໃສ່ກັບນົມແມ່ໃຫ້ເດັກກິນ. ຫຼື ຕັດແບບແຄ້ບຂຽນ ແລະ ບົບໃສ່ປາກເດັກ.

ເພື່ອປ້ອງກັນ ຫຼື ປິ່ນປົວ ການຂາດວິຕະມິນ ເອ ໃນເດັກ

ເຊິ່ງມັນເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງໂຄງການການປ້ອງກັນ

➔ ອາຍຸ 6 ເດືອນ ຫາ 1 ປີ ໃຫ້ກິນວິຕະມິນ ເອ ໃນປະລິມານ 100,000 ຢູນິດ, 1 ຄັ້ງ

ອາຍຸ ຫຼາຍກວ່າ 1 ປີ: ໃຫ້ກິນວິຕະມິນ ເອ ໃນປະລິມານ 200,000 ຢູນິດ, 1 ຄັ້ງ. ໃຫ້ຊຳຄືນທຸກໆ 6 ເດືອນ.

ເພື່ອປິ່ນປົວພະຍາດຕາບອດກາງຄືນ

ຖ້າມີຄົນທີ່ມີບັນຫາໃນການເບິ່ງເຫັນໃນຕອນກາງຄືນ ຫຼືມີອາການສະແດງອື່ນໆຂອງພະຍາດຕາບອດກາງຄືນແມ່ນໃຫ້ວິຕະມິນ ເອ 3 ຄັ້ງ. ຄັ້ງທຳອິດແມ່ນໃຫ້ທັນທີເລີຍ, ຄັ້ງທີສອງແມ່ນໃຫ້ໃນມື້ຕໍ່ມາ ແລະ ຄັ້ງທີ 3 ແມ່ນໃຫ້ຢ່າງໜ້ອຍ 2 ອາທິດຕໍ່ມາ.

➔ ສຳລັບປະລະມານຂອງຢາໃນແຕ່ລະຄັ້ງ:

ອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 6 ເດືອນ: ໃຫ້ກິນ 50,000 ຢູນິດໃນແຕ່ລະຄັ້ງ

ອາຍຸ 6 ເດືອນຫາ 1 ປີ: ໃຫ້ກິນ 100,000 ຢູນິດໃນແຕ່ລະຄັ້ງ

ອາຍຸຫຼາຍກວ່າ 1 ປີ: ໃຫ້ກິນ 200,000 ຢູນິດໃນແຕ່ລະຄັ້ງ

ປຶ້ມຮ່າງໄກແພດເຫຼັ້ມໃໝ່: ບົດກ່ຽວກັບຮອບປະຈຳເດືອນຂອງແມ່ຍິງ
ການເບິ່ງແຍງເດັກ

→ **ສຳລັບແມ່ຍິງຖືພາ:** ໃຫ້ກິນ 25,000 ຢູນິດທຸກໆອາທິດເປັນເວລາ 12 ອາທິດ. ຖ້າຫາກວ່າລາວຍັງມີອາການສະແດງຂອງພະຍາດຕາບອດກາງຄືນຢູ່ ຫຼືບັນຫາຂອງຕາທີ່ຮ້າຍແຮງອື່ນໆທີ່ເກີດຈາກການຂາດວິຕະມິນ ເອ ແມ່ນຜູ້ທີ່ໃຫ້ບໍລິການດ້ານສຸຂະພາບທີ່ມີປະສິບການອາດໃຫ້ລາວກິນໃນປະລິມານທີ່ສູງ.

ສຳລັບເດັກນ້ອຍທີ່ມີພະຍາດໝາກແດງ

ວິຕະມິນ ເອ ສາມາດປ້ອງກັນພະຍາດປອດອັກເສບ ແລະ ຕາບອດ, ສອງພະຍາດນີ້ແມ່ນອາການສົນຂອງພະຍາດໝາກແດງ.

→ **ອາຍຸຕ່ຳກວ່າ 6 ເດືອນ:** ໃຫ້ກິນ 50,000 ຢູນິດໃນ 1 ຄັ້ງຕໍ່ມື້ເປັນເວລາ 2 ມື້
ອາຍຸ 6 ເດືອນຫາ 1 ປີ: ໃຫ້ກິນ 100,000 ຢູນິດໃນ 1 ຄັ້ງຕໍ່ມື້ເປັນເວລາ 2 ມື້
ອາຍຸຫຼາຍກວ່າ 1 ປີ: ໃຫ້ກິນ 200,000 ຢູນິດໃນ 1 ຄັ້ງຕໍ່ມື້ເປັນເວລາ 2 ມື້

ຖ້າຫາກວ່າເດັກໄດ້ຮັບວິຕະມິນ ເອ ໃນຊ່ວງ 6 ເດືອນຜ່ານມາ ແມ່ນໃຫ້ການປິ່ນປົວແບບນີ້ພຽງແຕ່ມື້ດຽວ. ຖ້າຫາກວ່າບາງຄົນທີ່ເປັນພະຍາດໝາກແດງພ້ອມກັບຊາດສານອາຫານຂັ້ນຮຸນແຮງ ຫຼືເລີ່ມມີອາການເບິ່ງບໍ່ເຫັນແລ້ວ ແມ່ນໃຫ້ວິຕະມິນ ເອ ອີກເປັນຄັ້ງທີ 3 ຫຼັງຈາກຄັ້ງທີ 2 ສອງອາທິດ.

ທາດສັງກະສີ

ທາດສັງກະສີຊ່ວຍໃຫ້ເດັກທີ່ຖອກທ້ອງມີອາການດີຂຶ້ນ. ເຮົາຄວນຈະໃຫ້ຮ່ວມກັນກັບນ້ຳເກືອແຮ່ໄປພ້ອມໆກັນ. (ເບິ່ງໜ້າ 8).

ວິທີການໃຊ້

ສຳລັບເດັກນ້ອຍ, ແນວເມັດສາມາດບິດ ແລະ ປະສົມໃສ່ກັບນົມແມ່ ຫຼືນ້ຳຕື່ມເລັກໜ້ອຍກໍໄດ້. ທ່ານສາມາດເອົາຢາແນວເມັດໃສ່ໃນນ້ຳເຊິ່ງລະລາຍໄດ້ງ່າຍ ແລະ ໄວ.

→ ເດັກເກີດໃໝ່ ຫາ 6 ເດືອນ: ໃຫ້ໃນປະລິມານ 10 ມກ, 1 ຄັ້ງຕໍ່ມື້ເປັນເວລາ 10 ຫາ 14 ມື້.
ເດັກຫຼາຍກວ່າ 6 ເດືອນ: ໃຫ້ໃນປະລິມານ 20 ມກ, 1 ຄັ້ງຕໍ່ມື້ເປັນເວລາ 10 ຫາ 14 ມື້.

ທາດເຫຼັກ, sulfate ferrous, gluconate ferrous

ທາດເຫຼັກແມ່ນຖືກນຳໃຊ້ຫຼາຍເພື່ອປິ່ນປົວ ແລະ ປ້ອງກັນພາວະເລືອດຈາງ. ການປິ່ນປົວດ້ວຍທາດເຫຼັກແມ່ນໃຫ້ແນວກິນເປັນປະຈຳຈົນຮອດ 3 ເດືອນ.

ທາດເຫຼັກສາມາດສາມາດໄດ້ຮັບຜົນດີກວ່າໃນເວລາທີ່ໃຊ້ຮ່ວມກັບວິຕາມິນ ຊີ C (ບໍ່ວ່າຈະໂດຍການກິນອາຫານໝາກໄມ້ ແລະ ຜັກ ຫຼື ກິນວິຕາມິນ ຊີ ຂະນິດເມັດ).

ຜົນຂ້າງຄຽງ

ທາດເຫຼັກບາງຄັ້ງເຮັດໃຫ້ບໍ່ສະບາຍກະເພາະ ແລະ ສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດລະແມ່ນໃຫ້ກິນພ້ອມອາຫານ. ນອກຈາກນັ້ນ, ມັນສາມາດເຮັດໃຫ້ທ້ອງຜູກໂດຍສະເພາະແມ່ນຜູ້ສູງອາຍຸ ແລະ ມັນອາດຈະເຮັດໃຫ້ອາຈົມ (ຂີ້) ເປັນສີດຳ. ເບິ່ງຄຳແນະນຳສຳລັບທ້ອງຜູກໃນໜ້າ 37 ຂອງການເຈັບປວດທ້ອງ, ພະຍາດຖອກທ້ອງ ແລະ ພະຍາດແມກຝາກ (ແມທ້ອງ).

ດື່ມນ້ຳທີ່ມີທາດເຫຼັກແມ່ນຈະເຮັດໃຫ້ແຂ້ວດຳ ສະນັ້ນຄວນຈະໃຊ້ທໍ່ດູດເອົາ ຫຼືດູແຂ້ວທຸກໆຄັ້ງຫຼັງຈາກດື່ມ.

ຂໍ້ຄວນລະວັງ ▲

ໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າປະລິມານທີ່ຖືກຕ້ອງເພາະວ່າຖ້າປະລິມານ sulfate ferrous ຫຼາຍເກີນໄປມັນກໍເປັນພິດ. ບໍ່ໃຫ້ທາດເຫຼັກແກ່ບຸກຄົນທີ່ຂາດສານອາຫານຂັ້ນຮຸນແຮງໃຫ້ລໍຖ້າຈົນກ່ວາພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຟື້ນຟູສຸຂະພາບຂອງເຂົາເຈົ້າເສຍກອນ.

ວິທີການໃຊ້

ຮູບແບບທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງທາດເຫຼັກປະກອບໄປດ້ວຍທາດເກືອແຮ່ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຕົວຢ່າງວ່າຢາ Ferrous sulfate 300 ມກ 1 ກ່ອນປະກອບດ້ວຍທາດເຫຼັກ 60 ມກ. ແຕ່ 325 ມກ ຂອງ Ferrous gluconate ປະກອບດ້ວຍທາດເຫຼັກ 36 ມກ. ດັ່ງນັ້ນ ໃຫ້ອ່ານໃບກຳກັບ ຢາທຸກຄັ້ງທີ່ຈະໃຊ້ ບໍ່ວ່າຈະເປັນແນວນັ້ນ, ຫຼື ສານອາຫານເສີມທາດເຫຼັກຕ່າງໆ.

ເພື່ອປ້ອງກັນການພາວະເລືອດຈາງໃນແມ່ຍິງຖືພາ ແລະ ແມ່ທີ່ກຳລັງໃຫ້ນົມລູກ

- ໃຫ້ ferrous sulfate ໃນປະລິມານ 300 ມກ (ມີທາດເຫຼັກ 60 ມກ) ຕໍ່ມື້. ນອກນັ້ນກໍຄວນໃຫ້ແມ່ຍິງທີ່ກຳລັງງ່ວາງແຜນທີ່ຈະມີລູກກິນແຕ່ລະມື້ເຊັ່ນກັນ. ການໃຫ້ທາດເຫຼັກຮ່ວມກັບທາດໂຟລິກອາຊິດຮ່ວມກັນແມ່ນດີກວ່າເພາະວ່າທາດໂຟລິກອາຊິດກໍຍັງຊ່ວຍປ້ອງກັນຄວາມຜິດປົກກະຕິຂອງເດັກໄດ້ອີກດ້ວຍ.

ການປິ່ນປົວພາວະເລືອດຈາງໃນເດັກ

- ໃຫ້ ferrous sulfate 1 ຄັ້ງຕໍ່ມື້, ຫຼືແບ່ງໃຫ້ 2 ຄັ້ງຫາກວ່າເດັກມີອາການເຈັບກະເພາະ.

ປະລິມານທາດເຫຼັກສຳລັບແຕ່ລະກຸ່ມອາຍຸ

ກຸ່ມອາຍຸ	ປະລິມານຫຼາຍປານໃດ	ຢາຈັກກ້ອນສຳລັບຢາ 300 ມກ	ລວມແລ້ວມີທາດເຫຼັກ ຫຼາຍປານໃດ
ຕໍ່າກວ່າ 2 ປີ	125 mg ferrous sulfate ferrous sulfate 125 ມກ	ໃຫ້ທາດເຫຼັກຊະນິດນັ້ນ, ຫຼື ບົດຢາ ferrous sulfate ຊະນິດເມັດປະລິມານ 300 ມິລິກຼາມປົນໃສ່ກັບ ນົມແມ່ໃຫ້ເດັກກິນ	ໃຫ້ມັນພຽງພໍທີ່ຈະສະໜອງ ທາດເຫຼັກໄດ້ 25 ມິລິກຼາມ
2 ປີ ຫາ 12 ປີ	300 mg ferrous sulfate ferrous sulfate 300 ມກ	ໃຫ້ຢາ ferrous sulfate 300 ມິລິກຼາມ 1 ເມັດ	ໃຫ້ມັນພຽງພໍທີ່ຈະສະໜອງ ທາດເຫຼັກໄດ້ 60 ມິລິກຼາມ
ຫຼາຍກວ່າ 12 ປີ	600 mg ferrous sulfate ferrous sulfate 600 ມກ	ໃຫ້ຢາ ferrous sulfate 300 ມິລິກຼາມ 2 ເມັດ	ໃຫ້ມັນພຽງພໍທີ່ຈະສະໜອງ ທາດເຫຼັກໄດ້ 125 ມິລິກຼາມ

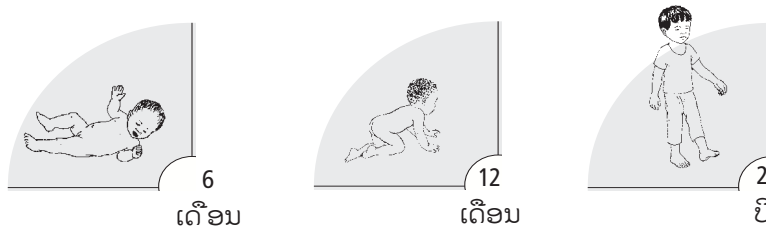
ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ A: ຕາຕະລາງພັດທະນາການຂອງເດັກ.

ວິທີການນຳໃຊ້ແຜນຜັງພັດທະນາການຂອງເດັກ

ພັດທະນາການຂອງເດັກແມ່ນວັດໄດ້ຈາກຫຼາຍໆດ້ານ: ທາງດ້ານຮ່າງກາຍ, ຄວາມຄິດ, ການສື່ສານ (ທ່າທາງ ແລະ ການເວົ້າ), ແລະ ສັງຄົມ (ຄວາມສຳພັນກັບຄົນອື່ນໆ). ບາງທັກສະເດັກສາມາດຮຽນຮູ້ໄດ້ຈາກດ້ານ ຕ່າງໆເຫຼົ່ານັ້ນ. ຕົວຢ່າງ, ເມື່ອເດັກຕ້ອງການໃຫ້ທ່ານອຸ້ມເຂົ້າເຈົ້າ, ເດັກຈະຕ້ອງໃຊ້:

- ທັກສະດ້ານຮ່າງກາຍ - ເດັກຈະຍົກເອົາແຂນຂຶ້ນ.
- ທັກສະດ້ານຄວາມຄິດ - ເດັກຈະເບິ່ງທ່ານເພື່ອຮັບຮູ້ວ່າແມ່ນໃຜ.
- ທັກສະການສື່ສານ - ເດັກຈະບອກທ່ານວ່າສິ່ງໃດທີ່ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການ.
- ທັກສະດ້ານສັງຄົມ - ເດັກຈະມີຄວາມສຸກເວລາທີ່ທ່ານອຸ້ມເຂົ້າເຈົ້າ.

ແຜນຜັງໃນໜ້າຕໍ່ໄປຈະບອກທັກສະບາງອັນທີ່ເດັກຮຽນຮູ້ ແລະ ເດັກສ່ວນໃຫຍ່ຈະຮຽນຮູ້ໄດ້ເອງ. ທ່ານສາມາດນຳໃຊ້ແຜນຜັງເຫຼົ່ານັ້ນເພື່ອເຂົ້າໃຈຂໍ້ມູນໂດຍທົ່ວໄປກ່ຽວກັບພັດທະນາການຂອງເດັກ ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ທ່ານຮູ້ວ່າພັດທະນາການອື່ນໃດທີ່ເດັກຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຮຽນຮູ້.

ແຜນຜັງນີ້ສະແດງໃຫ້ຮູ້ວ່າ ທັກສະຂອງເດັກປ່ຽນໄປ ເມື່ອເດັກໃຫຍ່ຂຶ້ນ.

ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ທ່ານຕັດສິນໃຈວ່າທັກສະໃດທີ່ເດັກຕ້ອງໄດ້ຮຽນຮູ້

ໃຫ້ເລືອກແຜນຜັງສຳລັບກຸ່ມອາຍຸທີ່ໃກ້ຄຽງທີ່ສຸດຂອງອາຍຸເດັກ. ໃນແຜນຜັງນັ້ນ, ໃຫ້ໝາຍວົງມົນເອົາທັກສະທີ່ເດັກມີ ຫຼືເຮັດໄດ້. ທ່ານອາດເຫັນວ່າລູກຂອງທ່ານອາດບໍ່ມີທັກສະທີ່ເດັກໃນໄວອາຍຸດຽວກັບເຂົາເຈົ້າມີ. ການຮູ້ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຊ່ວຍໃຫ້ທ່ານຕັດສິນໃຈໄດ້ວ່າກິດຈະກຳໃດທີ່ທ່ານຕ້ອງໄດ້ພາເຂົາເຈົ້າເຮັດ.

ໃນແຜນຜັງຂ້າງເທິງ, ໃຫ້ແມ່ຂີດອ້ອມເອົາທັກສະຂອງລູກອາຍຸ 20 ເດືອນທີ່ສາມາດເຮັດໄດ້. ເດັກຕ້ອງການເຮັດກິດຈະກຳຕ່າງໆເພື່ອເສີມສ້າງທັກສະທາງຮ່າງກາຍ ແລະ ການສື່ສານຕ່າງໆ.

ແຕ່ລະພາກສ່ວນຂອງວົງມົນໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນການພັດທະນາທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນແຕ່ລະດ້ານ. ທັງຮູບພາບ
ແລະ ຄໍາສັບແມ່ນເປັນຕົວຢ່າງທັກສະທີ່ເດັກສ່ວນຫຼາຍເຮັດຕອນເຂົ້າອາຍຸໄດ້ 3 ເດືອນ.

ຖ້າເດັກບໍ່ສາມາດເຮັດ 2 ທັກສະທີ່ຢູ່ໃນແຕ່ລະພາກສ່ວນຂອງວົງມົນອາດຈະມີກົດຈະກຳອື່ນທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ສາ
ມາດພັດທະນາຕື່ມອີກ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມຮູບພາບເຫຼົ່ານີ້ເປັນພຽງຕົວຢ່າງບາງທັກສະເທົ່ານັ້ນ. ຍົກຕົວຢ່າງ,
ໃນວົງມົນທີ່ພາກສ່ວນທັກສະການສື່ສານ: ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຮອດຫຼິ້ນຄູ່ຍ! ຕ້ອງຖາມຕົວທ່ານເອງວ່າເດັກຕອບສະ
ໜອງຕໍ່ສຽງທັນທີເລີຍບໍ່.

ຈື່ໄວ້ວ່າເດັກຈະຮຽນຮູ້ໄດ້ດີສຸດດ້ວຍການເຮັດກົດຈະກຳຕາມເດັກທີ່ອາຍຸຊ້ຳກັນເຮັດໃນທັກສະການສື່ສານ.

ແຕ່ລະພາກສ່ວນຂອງວົງມົນໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນການພັດທະນາທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນແຕ່ລະດ້ານ. ທັງຮູບພາບ ແລະ ຄໍາສັບແມ່ນເປັນຕົວຢ່າງທັກສະທີ່ເດັກສ່ວນຫຼາຍເຮັດຕອນເຂົ້າອາຍຸໄດ້ 6 ເດືອນ.

ຖ້າເດັກບໍ່ສາມາດເຮັດ 2 ທັກສະທີ່ຢູ່ໃນແຕ່ລະພາກສ່ວນຂອງວົງມົນອາດຈະມີກົດຈະກຳອື່ນທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ສາມາດພັດທະນາຕື່ມອີກ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມຮູບພາບເຫຼົ່ານີ້ເປັນພຽງຕົວຢ່າງບາງທັກສະເທົ່ານັ້ນ. ຍົກຕົວຢ່າງ, ໃນວົງມົນທີ່ພາກສ່ວນທັກສະການຮ່າງກາຍ: ເດັກບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຮອດວ່າສິ້ນແກ້ວງແຮງໆ! ຕ້ອງຖາມຕົວທ່ານເອງວ່າເດັກແກ້ວງ ແລະ ເຕະໄດ້ກໍພໍ.

ຈື່ໄວ້ວ່າເດັກຈະຮຽນຮູ້ໄດ້ດີສຸດດ້ວຍການເຮັດກົດຈະກຳຕາມເດັກທີ່ອາຍຸຊ້ຳກັນເຮັດໃນທັກສະການສື່ສານ.

ປຶ້ມຮ່າງໂກແພດເຫຼັ້ມໃໝ່: ປົດກ່ຽວກັບຮອບປະຈຳເດືອນຂອງແມ່ຍິງ
ການເບິ່ງແຍງເດັກ

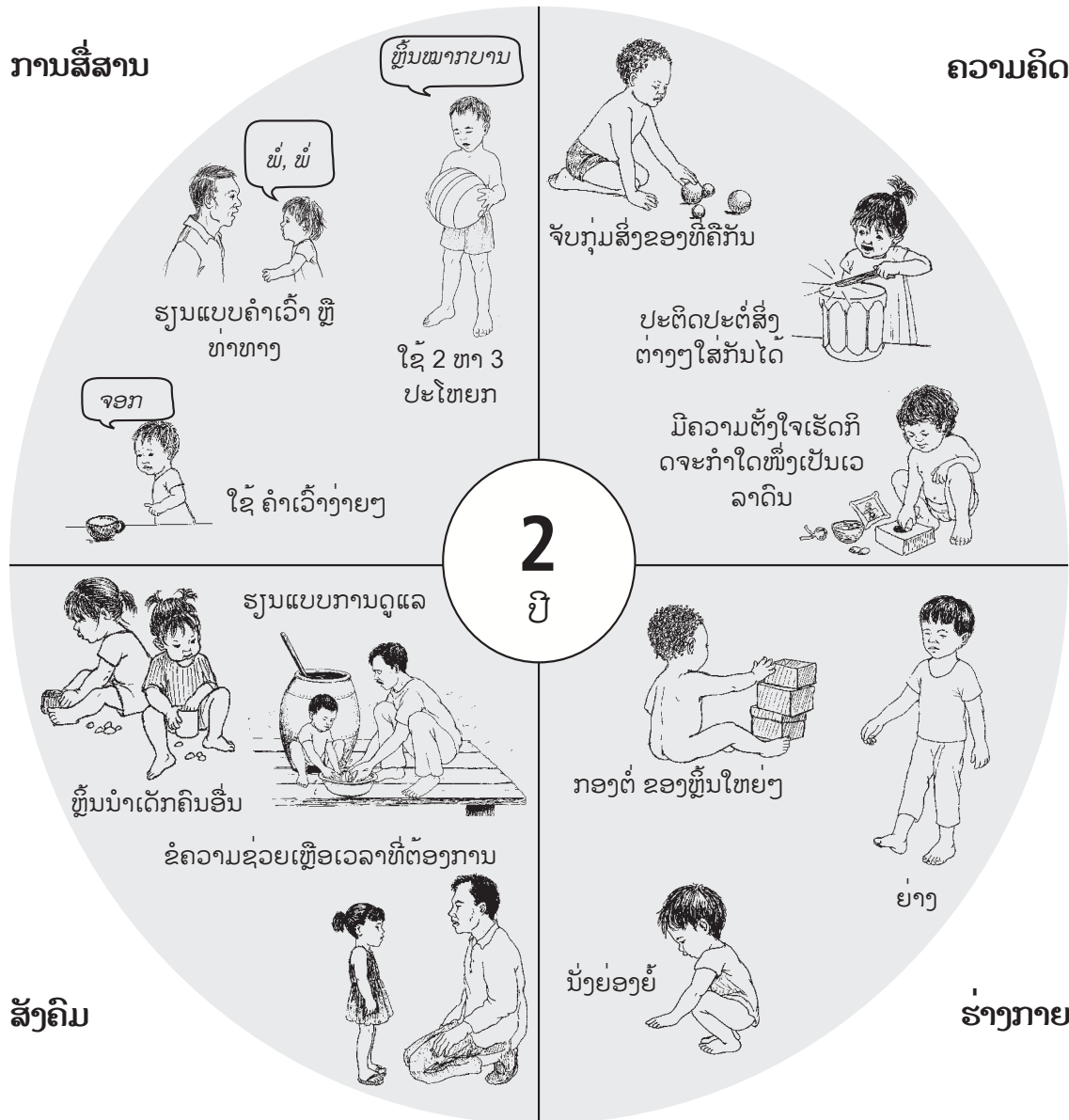
ແຕ່ລະພາກສ່ວນຂອງວົງມົນໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນການພັດທະນາທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນແຕ່ລະດ້ານ. ທັງຮູບພາບ
ແລະ ຄໍາສັບແມ່ນເປັນຕົວຢ່າງທັກສະທີ່ເດັກສ່ວນຫຼາຍເຮັດຕອນເຂົ້າອາຍຸໄດ້ 12 ເດືອນ.

ຖ້າເດັກບໍ່ສາມາດເຮັດ 2 ທັກສະທີ່ຢູ່ໃນແຕ່ລະພາກສ່ວນຂອງວົງມົນ ອາດຈະມີກົດຈະກຳອື່ນທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ສາມາດພັດທະນາຕື່ມອີກ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມຮູບພາບເຫຼົ່ານີ້ເປັນພຽງຕົວຢ່າງບາງທັກສະເທົ່ານັ້ນ. ຍົກຕົວຢ່າງ, ໃນວົງມົນທີ່ພາກສ່ວນທັກສະການເຂົ້າສັງຄົມ: ເດັກບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຫຼິ້ນ ຈະເອົາ ກັບທ່ານໄດ້! ຕ້ອງຖາມຕົວທ່ານເອງວ່າເດັກມີຄວາມສຸກໃນການຫຼິ້ນນຳກັນບໍ່.

ຈື່ໄວ້ວ່າເດັກຈະຮຽນຮູ້ໄດ້ດີສຸດດ້ວຍການເຮັດກົດຈະກຳຕາມເດັກທີ່ອາຍຸຊ້ຳກັນເຮັດໃນທັກສະການສື່ສານ.

ແຕ່ລະພາກສ່ວນຂອງວົງມົນໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນການພັດທະນາທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນແຕ່ລະດ້ານ. ທັງຮູບພາບ ແລະ ຄໍາສັບແມ່ນເປັນຕົງຢ່າງທີ່ກສະທີ່ເດັກສ່ວນຫຼາຍເຮັດຕອນເຂົ້າອາຍຸໄດ້ 2 ປີ.

ຖ້າເດັກບໍ່ສາມາດເຮັດ 2 ທັກສະທີ່ຢູ່ໃນແຕ່ລະພາກສ່ວນຂອງວົງມົນ ອາດຈະມີກິດຈະກຳອື່ນທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ສາມາດພັດທະນາຕື່ມອີກ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມຮູບພາບເຫຼົ່ານີ້ເປັນພຽງຕົວຢ່າງບາງທັກສະເທົ່ານັ້ນ. ຍົກຕົວຢ່າງ, ໃນວົງມົນທີ່ພາກສ່ວນ ທັກສະການໃຊ້ຄວາມຄິດ: ເດັກບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຮອດວ່າຕົກອງເປັນ! ຕ້ອງຖາມຕົວທ່ານເອງວ່າເດັກສາມາດໃຊ້ສິ່ງຂອງ 2 ຢ່າງນຳກັນໄດ້ກໍພໍ.

ຈື່ໄວ້ວ່າເດັກຈະຮຽນຮູ້ໄດ້ດີສຸດດ້ວຍການເຮັດກິດຈະກຳຕາມເດັກທີ່ອາຍຸຊ້ຳກັນເຮັດໃນທັກສະການສື່ສານ.

ແຕ່ລະພາກສ່ວນຂອງວົງມົນໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນການພັດທະນາທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນແຕ່ລະດ້ານ. ທັງຮູບພາບ
ແລະ ຄໍາສັບ ແມ່ນເປັນຕົງຢ່າງທີ່ກສະທີ່ເດັກສ່ວນຫຼາຍເຮັດຕອນເຂົ້າອາຍຸໄດ້ 3 ຂວບ.

ຖ້າເດັກບໍ່ສາມາດເຮັດ 2 ທັກສະທີ່ຢູ່ໃນແຕ່ລະພາກສ່ວນຂອງວົງມົນ ອາດຈະມີກິດຈະກຳອື່ນທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ສາມາດພັດທະນາຕື່ມອີກ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມຮູບພາບເຫຼົ່ານີ້ເປັນພຽງຕົວຢ່າງບາງທັກສະເທົ່ານັ້ນ. ຍົກຕົວຢ່າງ, ໃນວົງມົນທີ່ພາກສ່ວນ ທັກສະການເຂົ້າສັງຄົມ: ເດັກບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງກວດພື້ນໄດ້! ຕ້ອງຖາມຕົວທ່ານເອງວ່າເດັກມີຄວາມສຸກໃນການໄດ້ຊ່ວຍເຫຼືອນຳຄອບຄົວໄດ້ກໍພໍ.

ຈື່ໄວ້ວ່າເດັກຈະຮຽນຮູ້ໄດ້ດີສຸດດ້ວຍການເຮັດກິດຈະກຳຕາມເດັກທີ່ອາຍຸຊ້ຳກັນເຮັດໃນທັກສະການສື່ສານ.

ແຕ່ລະພາກສ່ວນຂອງວົງມົນໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນການພັດທະນາທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນແຕ່ລະດ້ານ. ທັງຮູບພາບ ແລະ ຄໍາສັບ ແມ່ນເປັນຕົວຢ່າງທັກສະທີ່ເດັກສ່ວນຫຼາຍເຮັດຕອນເຂົ້າອາຍຸໄດ້ 5 ຂວບ.

ຖ້າເດັກບໍ່ສາມາດເຮັດ 2 ທັກສະທີ່ຢູ່ໃນແຕ່ລະພາກສ່ວນຂອງວົງມົນ ອາດຈະມີກົດຈະກຳອື່ນທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ສາມາດພັດທະນາຕື່ມອີກ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມຮູບພາບເຫຼົ່ານີ້ເປັນພຽງຕົວຢ່າງບາງທັກສະເທົ່ານັ້ນ. ຍົກຕົວຢ່າງ, ໃນວົງມົນທີ່ພາກສ່ວນ ທັກສະການເຂົ້າສັງຄົມ: ເດັກບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງສາມາດຟັງແຕ່ນາຍຄູ! ຕ້ອງຖາມຕົວທ່ານເອງວ່າເດັກສາມາດເຂົ້າໃຈກົດລະບຽບຄືກັບເດັກຄົນອື່ນໄດ້ກໍພໍ.

ຈື່ໄວ້ວ່າເດັກຈະຮຽນຮູ້ໄດ້ດີສຸດດ້ວຍການເຮັດກົດຈະກຳຕາມເດັກທີ່ອາຍຸຊ້ຳກັນເຮັດໃນທັກສະການສື່ສານ.